ΠΑΝΔΩΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1864 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1865.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.
(Οδός Πειραιῶς).

1865.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι ΙΕ' ΤΟΜΩι ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Α', ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Μ. Παλαιολόγου χρυσόβουλλον. Φυλ. 338. Σελ. 25.

Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Δύσει. 338, 339, 344, 345, σ. 34, 49, 199, 211.

Σινικὴ αὐτοκρατορία. 338, 339, 340, σ. 36, 53, 72, 83.

Φιλοστοργία. 340. σ. 90.

Πομπήιος καὶ Ποσειδώνιος. 342. σ. 158.

Συμβολικὴ διάλεκτος. 342. σ. 160.

Γεωγραφικά τινα πταίσματα. 346. σ. 247.

Ἠπείρου χρονικὸν ἀνέκδ. 347, 348. σ, 261, 285.

Ἐπιστολαὶ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου. 348. σ. 288.

Λάμπρος Κατσόνης. 349. σ. 309.

Ἀμισὸς (Σαμψούν). 351. σ. 388.

Ἀπόσπασμα ὑπομν. ἀνεκδότων. 352. σ. 400.

Λυσίμαχος. 353. σ. 438.

Ἀλεξανδρος Φόρτιος. 354. σ. 415.

Περὶ παταϊκισμοῦ. 354. σ. 468.

Νεῖλος Ἐριχιώτης. 355. σ. 470.

Ἰταλοελληνικά. 344 — 360 ἐν παραρτήματι.

Ἀλεξίου Κομνηνοῦ καὶ Ἀνδρ. Παλαιολόγου χρυσόβουλλα. 358. σ. 541.

Β'. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ῥωσικὴ φιλολογία. Φυλ. 337, 342, 343. Σελ. 7, 143, 185.

Λεξιλόγιον. 337, 338, 340, 342, 344, 346, 353. σ. 14, 33, 90, 133, 212, 257, 437.

Βίος Ἰησοῦ. 340, 341. σ. 73, 97.

Excursions en Roumélie et en Morée. 341. σ. 113.

Θρησκευτικαὶ μελέται. 345. σ. 217.

Κατάλογος βιβλίων. 346. σ. 259.

Ἑλληνικὴ προφορά. 351. σ. 388.

Δίκη πληθυντικοῦ καὶ ἑνικοῦ. 352. σ. 408.

Φιλολ. Σύλλογος Κωνσταντ. 353, 358. σ. 420, 556.

Ἡμερολόγιον. 354. σ. 456.

Λέξις υἱός. 354. σ. 467.

History of federal Governement. 355, 356, 358. σ. 481, 512, 552.

De la condition civile de l'étranger en France. 356. σ. 501.

Περὶ τῆς νήσου Σπετσῶν. 357, 359. σ. 525, 565.

Ὁδηγὸς τοῦ βίου. 357. σ. 527.

Χρηστοήθεια πρὸς χρῆσιν τῶν παίδων. αὐτ.

Ἐπιστημονικὰ παράδοξα. αὐτ.

Τὰ κατὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Πανεπιστημίου. αὐτ.

Λαμαρτίνου μελέται. αὐτ.

Ἀγγελία ἐκδόσ. διαφόρων συγγραμμ. 558. σ. 563.

Documens relatifs à l'état de la Grèce. 359. σ. 574.

Ἀνέκδοτον χειρόγραφον. 360. σ. 589.

Ἱστορία Μ. Βρετανίας 360. σ. 597.

Ἰω. Γρέη. αὐτ.

Σαρδανάπαλος. αὐτ.

Χαριτίνη. αὐτ.

Γ'. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἀμαθοῦντος ἀγγεῖον. Φυλ. 338. σ. 40.

Διονύσου θέατρον. 339. σ. 52.

Ἐπιγραφὴ ἐν Εὐβοίᾳ. 340. σ. 92.

Ληκύθειον ἐγγράμματον. 341. σ. 102.

Κύπρος καὶ Πάφος. σ. 342, 343. σ. 148, 171.

Πυραμίδες. 342. σ. 159.

Ἀφροδίτη κεστοφόρος. 345. σ. 227.

Ἀνάγλυφον Δεξίλεω. 345. σ. 238.

Περὶ τοῦ ἐν Βραγχίδαις μαντείου. 346. σ. 247.

Ἄγαλμα Ἡρακλέους. 350. σ. 361.

Ἀρχαιολογικὰ Ἀμοργοῦ 354, 355. σ. 449, 490.

Ἐπιγραφαὶ ἀνέκδοτοι. 356. σ. 512.

Δ'. ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΑ.

Σύστημα ποινῶν. Φυλ. 337, 339. σ. 1. 57.

Θεραπεία Κωκύτου. 337. σ. 24.

Θώρακες καὶ τηλεβόλα. 340. σ. 82.

Ἑλληνικὰ ἐθνόσημα. 344. σ. 210.

Κολυμβῶντα πλοῖα. 347. σελ. 273.
Ποσειδώνιος φανός. 348. σ. 308.
Ὑποβρύχιος φανός. 359. σ. 569.

Ε'. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἀθηνῶν Ὀφθαλμιατρεῖον. Φυλ. 337. Σελ. 19.
Ἐφημερὶς Times. 338. σ. 45.
Πρὸς τὸ Πανελλήνιον. 339. σ. 64.
Δανειστήριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ. 340, 344. σ. 96, 211.
Σερβία. 342. σ. 129.
Δημοτ. Ἐκπαίδ. Ἑλλάδος. 342, 343. σ. 149, 161.
Ὄπιον. 342. σ. 158.
Μέθυσοι ἐν Ἀγγλίᾳ. αὐτ.
Κατανάλωσις σάκχαρος. αὐτ. 159.
Βαμβάκιον. αὐτ.
Ἔκθετα βρέφη. αὐτ. — σ. 159
Χρυσός. αὐτ.
Θύελλα. αὐτ.
Ἀτμοκίν. μηχαναί. αὐτ.
Ἰατροὶ Ἄγγλοι. αὐτ. σ. 160.
Προϊόντα. αὐτ.
Ἐγκαίνια ἐν Παρισίοις. αὐτ.
Κατάργησις τελωνείων καὶ ἔκθεσις περὶ αὐτῶν. 343, 345, 347, 348, 349. σ. 180, 234, 269, 294, 320.
Ἀγγλίας ταχυδρομεῖον. 344. σ. 209.
Ἑλλην. ἐκπαιδευτήριον. 344. σ. 210.
Δημόσιοι λειτουργοί. 344. σ. 215.
Μεταναστάσεις ἐξ Ἀγγλίας. 344. σ. 216.
Γραμματόσημα. αὐτ.
Οἰκοτροφεῖον ἐν Σύρᾳ. 345. σ. 239.
Τύπος Κωνσταντινουπόλεως. 345. σ. 240.
Νέον Σύνταγμα Ἑλλάδος. 346. σ. 245.
Παρθεναγωγεῖον ἐν Ὀδησσῷ. 346. σ. 260.
Ἐνδεεῖς ἐν Παρισίοις. 347. σ. 286.
Γαλλικαὶ ἀποικίαι ἐν Ἰνδίᾳ. 348, 349, 351. σ. 300, 323, 375.
Ἐμπορ. ἐκπαιδευτήριον. 348. σ. 308.
Ἄγνωστοι βιομηχανίαι ἐν Λονδίνῳ. 349. σ. 318.
Μελέται περὶ πολιτεύματος. 350, 351, 352. σ. 333, 365, 389.
Περὶ πτωχείας καὶ συνεταιρισμοῦ. 350, 353, 355. σ. 348, 424, 475.
Ἑλληνικὸν ναυτικὸν ἐν Δουνάβει. 351. σ. 383.
Λογοδοσία πληρεξ. Πανεπιστημίου. 354. σ. 456.
Εἰκὼν τῆς Ἑλλ. πολιτείας. 355. σ. 469.
Ἡνωμέναι πολιτεῖαι. 355. σ. 490.
Αὔξησις οἰκοδομῶν ἐν Παρισίοις. 355. σ. 491.
Ταχυδρομεῖα Γαλλίας. αὐτ.
Σωκρατισμὸς καὶ Χριστιανισμός. 356, 357. σ. 493, 517.
Περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις προσφύγων. 356. σ. 504.
Πληθυσμὸς Βερολίνου. 357. σ. 539.
Σιδηρόδρομοι. 357. σ. 540.
Ἐθνικοὶ χαρακτῆρες. αὐτ.
Ἕλλην. τύπος. 359. σ. 578.
Ῥακίον. 359. σ. 588.
Στατιστικά. αὐτόθι.
Συμβουλαὶ πρὸς χειρώνακτας. 360. σ. 594.
Γυναικεία ἐκπαίδευσις. 360. σ. 595.
Εἰδήσεις περὶ Πανδώρας. αὐτ.
Ὀρφανοτροφεῖα Χ. Κώστα. αὐτ. 604.

ΣΤ'. ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐλεγεῖον. Φυλ. 338. Σελ. 46.
Κερασοῦντος δημοτ. ᾄσματα. 339, 346. σ. 69, 257.
Τὸ φίλημα. 340. σ. 94.
Στιγμαὶ ἀπελπισίας. 341. σ. 127.
Εὐφημία. 344. σ. 213.
Δημοτ. ᾄσματα. 352, 354, 357. σ. 411, 466, 537.
Ἄσματα Κορσικῆς. 353. σ. 313.
Ἐπιτύμβιον. 354. σ. 464.
Ἑλλην. ἐπιγραφαί. 360. σ. 593.

Ζ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ἡ μικρὰ Καρίνα. Φυλ. 337. Σελ. 9.
Οἰκογέν. Πεναρβάν. 337—340 ἐν παραρτήματι.
Ἱστορία Σιβύλλης. 338 — 360. σ. 42, 87, 103, 136, 173, 188, 202, 231, 253, 274, 302, 326, 356, 384, 403, 433, 459, 507, 531, 560, 599.
Ὑπνὸν φίλτρον. 341. σ. 134.
Ὁ Δασοφύλαξ. 355. σ. 486.
Ὁ Λεκαὶν ἐν Προβηγκίᾳ. 359. σ. 582.

Η'. ΤΟΠΩΝ ΚΑΙ ΗΘΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ.

Ἱεροσόλυμα. Φυλ. 340, 341, 342, 347, 348. Σελ. 93, 108, 144, 266, 290.
Περίπλους Μακεδ. καὶ Ἑλάσ. Ἀσίας. 343, 344. σ. 166, 193.
Ἤθη καὶ ἔθιμα. 343. σ. 192.
Ἀποδημητοῦ ἀναμνήσεις. 344. σ. 205.
Θηρευταὶ ἐν Ἰάβᾳ. 346. σ. 251,
Περὶ Σπᾶ. 349. σ. 312.
Ἀνάμικτα.—Βιέννα. 350. σ. 343.
Ἀνάμικτα.—Κωνσταντινούπολις. 351, 354. σελ. 380, 452.
Περὶ Κωνσταντινουπόλεως. 352, 358. σ. 406, 553.
Ὁδοιπορ. ἀναμνήσεις. 359, 360. σ. 570, 590.

Θ'. ΒΟΤΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

Περὶ βάμβακος. Φυλ. 350. Σελ. 345.
Περὶ ἀνεμώνης. 351. σ. 376.
Περὶ τολύπης. 353. σ. 431.

Γ'. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἀάρος ὁ μακροπτέρυξ. Φυλ. 337. Σελ. 20.
Μύρμηκες. 344. σ. 216.
Πολύτιμα ἔντομα. 352. σ. 412.
Θαῦμα τῆς φύσεως. αὐτ.
Τετράκερως θώραξ. 353. σ. 431.
Ἡφαίστειος νῆσος. 354. σ. 465.

ΙΑ'. ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ἐφημερίδες. Φυλ. 337 — 360. Σελ. 20, 40, 70, 95, 127, 157, 192, 214, 239, 258, 282, 305, 331, 362, 385, 410, 442, 467, 491, 515, 538, 563, 587, 603.

ΙΒ'. ΦΥΣΙΚΗ.

Φυσιολογικαὶ σκέψεις περὶ ποιητοῦ. Φυλ. 342. Σ. 131.
Ἀττικαὶ νύκτες. 348. σ. 258.

ΙΓ'. ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ποικίλα. Φυλ. 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357. Σελ. 16, 66, 110, 188, 237, 280, 330, 377, 440, 485, 535.
Διανομὴ Οὐασιγκτῶνος. 336. σ. 24.
Μεγάλη ἐφημερίς. αὐτ.
Ὀρθὴ ἐκτίμησις. 338. σ. 48.
Γενναιοψυχία. αὐτ.
Ἀφοσίωσις. αὐτ.
Ἀμφιβληστροειδὴς χιτών. 339. σ. 71.
Λατρεία ὄφεως. αὐτ. 72.
Ὄνοι ἐκ διαδοχῆς. αὐτ.
Ὀλεθρία ἀργοπορία. 340. σ. 95.
Ἀστρολόγοι. αὐτ. σ. 96.
Περίεργον σφάλμα. 341. σ. 128.
Πλούσιος μουσικός. αὐτ.
Ἑταιρία γυναικῶν. 342. σ. 158.
Περίεργον νεκροταφεῖον. αὐτ.
Φωταγωγὰ ὡρολόγια. 343. σ. 192.
Περίεργος συμποσία. 346. σ. 259.
Ἀραβικὴ δίκη. 346. σ. 260.
Ἱπποδρομίαι καὶ Πάλμερστων. 347. σ. 284.
Νέος Βλονδῖνος. αὐτ.
Ποιητὴς δεσμώτης. 348. σ. 307.
Ἑβραῖος φιλέλλην. 348. σ. 308.
Ἱπποφάγοι. 350. σ. 361.
Ἀγγλικὴ ψευδοσεμνότης. αὐτ.
Ἱερεὺς ἀπατηθείς. 352. σ. 412.
Βεζυρικὴ διαταγή. 353. σ. 443.
Πολυήμερος ἀσιτία. 353. σ. 444.
Ἀριθμὸς 18. 355. σ. 490.
Πληρεξουσίου ἀναφορά. 356. σ. 516.

ΙΔ'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΡΙΦΟΙ.

Αἰνίγματα, γρῖφοι καὶ λύσεις. Φυλ. 337, 338, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360. Σελ. 24, 48, 468, 492, 516, 540, 564, 588, 604.

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

Α.

Ἀμισός. Φυλ. 351. Σελ. 388.
Ἀμαθοῦντος ἀγγεῖον. 338. σ. 40.
Ἀφροδίτη κεστοφόρος. 345. σ. 227.
Ἀμοργοῦ ἀρχαιολογικά. 354, 355. σ. 449, 490.
Ἀθηνῶν ὀφθαλμιατρεῖον. 337. σ. 19.
Ἀγγλίας μέθυσοι. 342. σ. 158.
Ἀγγλίας ταχυδρομεῖον. 344. σ. 209.
Ἀποικίαι Γάλλων ἐν Ἰνδίᾳ. 348, 349, 351. σ. 300, 323, 375.
Ἀπελπισίας στιγμαί. 341. σ. 127.
Ἄσμ. δημοτικά. 352, 354, 357. σ. 411, 466, 537.
Ἀναμνήσεις ἀποδημητοῦ. 344. σ. 205.
Ἀνάμικτα — Βιέννα. 350. σ. 343.
Ἀνάμικτα — Κωνσταντ. 351, 354, 358. σ. 380, 452, 553.
Ἀνεμώνη. 351. σ. 376.
Αἰνίγματα. 337, 388, 354, 356, 357, 358, 359, 360. σελ. 24, 48, 468, 516, 540, 564, 588, 604.
Ἀφοσίωσις. 338. σ. 48.
Ἀργοπορία ὀλεθρία. 340. σ. 95.
Ἀστρολόγοι. 340. σ. 96.
Ἀσιτία πολυήμερος. 353. σ. 444.
Ἀριθμὸς 18. 355. σ. 490.
Ἀλεξίου Κομνηνοῦ χρυσόβουλλον. 358. σ. 542.
Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου χρυσόβουλλον. αὐτ.
Ἀναμνήσεις ὁδοιπορικαί. 359, 360. σ. 570, 590.
Ἀγγλίας στατιστικά. 359. σ. 588.

Β.

Βοσπορομαχία. Φυλ. 339. Σελ. 69.
Βιβλίων κατάλογος. 347. σ. 259.
Βραγχίδων μαντεῖον. 346. σ. 247.
Βάμβαξ. 342. σ. 159.
Βρέφη ἔκθετα. αὐτ.
Βιομηχανίαι ἄγνωστοι Λονδίνου. 349. σ. 318.
Βάμβαξ. 350. σ. 345.
Βλονδῖνος νέος. 347. σ. 284.
Βερολίνου κάτοικοι. 357. σ. 539.

Γ.

Γυναῖκες ἐν τῇ Δύσει. Φυλ. 338, 339, 344, 345, Σελ. 34. 49. 199, 211.
Γεωγραφικά τινα πταίσματα. 346. σ. 247.
Γραμματόσημα. 344. σ. 216.
Γαλλίας ταχυδρομεῖα. 355. σ. 491.
Γρῖροι. 355, 356, 357, 358, 359, 360. σ. 492, 516, 540, 564, 588, 604.
Γενναιοψυχία. 338. σ. 48.
Γυναικῶν ἑταιρία. 342. σ. 158.
Γαλλίας στατιστική. 359. σ. 588.
Γρέη Ἰωάννα. 360, σ. 597.

Δ.

Διάλεκτος συμβολική. Φυλ. 342. Σελ. 169.
Διονύσου θέατρον. 339. σ. 52.
Δεξίλεω ἀνάγλυφον. 345. σ. 238.
Δανειστήριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ. 340, 344. σ. 96, 211.
Δασοφύλαξ. 355. σ. 486.
Δίκη ἀραβική. 346. σ. 260.
Διαταγὴ Βεζυρική. 353. σ. 443.
Documens sur la Grèce. 359. σ. 574.

E.

Ἐριχιώτης (Νεῖλος). Φυλ. 355. Σελ. 470.
Excursions en Roumélie et en Morée. 341. σ. 113
Εὐβοίας ἐπιγραφή. 340. σ. 92.
Ἐθνόσημα Ἑλληνικά. 344. σ. 210.
Ἑλλάδος Ἐκπαίδ. Δημοτ. 342, 343. σ. 149, 161.
Ἐγκαίνια ἐν Παρισίοις. 342. σ. 160.
Ἑλλάδος τελωνεῖα. 343, 345, 347, 348, 349. σ. 180, 234, 269, 294, 320.
Ἐκπαιδευτήριον Ἑλλην. 344. σ. 210.
Ἑλλάδος σύνταγμα. 346. σ. 245.
Ἐκπαιδευτήριον ἐμπορ. 348. σ. 308.
Ἑλληνικῆς πολιτείας εἰκών. 355. σ. 469.
Ἐλεγεῖον. 338. σ. 46.
Εὐφημία. 344. σ. 213.
Ἐπιτύμβιον. 354. σ. 464.
Ἔντομα πολύτιμα. 352. σ. 412.
Ἐφημερίδες. 337—360. σ. 20, 40, 70, 95, 127, 157, 192, 214, 239, 258, 282, 305, 331, 362, 385, 410, 442, 467, 491, 512, 538, 563, 587, 603.
Ἐφημερὶς μεγάλη. 337. σ. 24.
Ἐκτίμησις ὀρθή. 338. σ. 48.
Ἑβραῖος φιλέλλην. 348. σ. 308.

H.

Ἠπείρου χρονικόν. Φυλ. 347, 348. Φελ. 261, 285.
Ἡμερολόγιον. 354. σ. 456.
History of federal governement. 355, 35,6 358 σ. 481, 512, 552.
Ἡρακλέους ἄγαλμα. 350. σ. 361.
Ἤθη καὶ ἔθιμα. 343. σ. 192.
Ἠχώ. 360. σ. 604.

Θ.

Θώρακες καὶ τηλεβόλα. Φυλ. 340. Σελ. 82.
Θύελλα. 342. σ. 159.
Θώραξ τετράκερως. 353. σ. 431.

I.

Ἰησοῦ βίος. Φυλ. 340, 341. Σελ. 73, 97.
Ἰατροὶ Ἄγγλοι. 352. σ. 160.
Ἰταλοελληνικά. 344—360 ἐν παραρτήματι.
Ἱεροσόλυμα. 340, 341, 342, 347, 348. σ. 93, 108, 144, 266, 290.
Ἰάδας θηρευταί. 346. σ. 251.
Ἱπποδρομίαι καὶ Πάλμερστων. 347. σ. 284.
Ἱπποφάγοι. 350. σ. 361.
Ἱερεὺς ἀπατηθείς. 352. σ. 412.

K.

Κατσόνης (Λάμπρος). Φυλ. 349. Σελ. 309.
Κύπρος καὶ Πάφος. 342, 343. σ. 148, 171.
Κωκύτου θεραπεία. 337. σ. 24.
Κωνσταντινουπόλεως τύπος. 345. σ. 240.
Κερασοῦντος δημοτ. ἄσματα. 339, 346. σ. 69, 257.
Κορσικῆς ἄσματα. 353. σ. 313.
Καρίνα Μικρά. 337. σ. 9.
Κωνσταντινούπολις. 352. σ. 406.
Condition civile de l'étranger en France. 356. σ. 501.

Λ.

Λυσίμαχος. Φυλ. 353. Σελ. 438.
Λεξιλόγιον. 337, 338, 340, 342, 344, 346, 353. σ. 14, 33, 90, 133, 312, 257, 437.
Λέξις υἱός. 354. σ. 467.
Ληκύθειον ἐγγράμματον. 341. σ. 102.
Λειτουργοὶ δημόσιοι. 344. σ. 215.
Λάρος ὁ μακροπτέρυξ. 337. σ. 20.
Λαμαρτίνου μελέται. 357. σ. 527.
Λεκαὶν ἐν Προβηγκίᾳ. 359. σ. 582.

M.

Μελέται θρησκευτικαί. Φυλ. 345. Σελ. 217.
Μηχαναὶ ἀτμοκίνητοι. 342. σ. 159.
Μεταναστάσεις ἐξ Ἀγγλίας. 344. σ. 216.
Μελέται περὶ πολιτεύματος. 350, 351, 352. σ. 333, 365, 389.
Μακεδ. καὶ Ἑλάσ. Ἀσίας περίπλους. 343, 344. σ. 166, 193.
Μύρμηκες. 344. σ. 216.
Μουσικὸς πλοῦτος. 341. σ. 128.
Μ. Βρεταννίας ἱστορία. 360. σ. 597.

N.

Ναυτικὸν Ἑλλην. ἐν Δουνάβει. Φυλ. 351. Σελ. 383.

Νῆσος ἡφαίστειος. 354. σ. 465.
Νύκτες Ἀττικαί. 348. σ. 298.
Νεκροταφεῖον περίεργον. 242. σ. 158.

O.

Ὀδυσ. Ἀνδρούτσου ἐπιστολαί. Φυλ. 348. Σελ. 288.
Ὄπιον. 342. σ. 158.
Οἰκοτροφεῖον ἐν Σύρᾳ. 345. σ. 239.
Ὀδησσοῦ Παρθεναγωγεῖον. 346. σ. 260.
Οἰκοδομῶν αὔξησις ἐν Παρισίοις. 355. σ. 491.
Οὐάσιγκτων. 337. σ. 24.
Ὄφεως λατρεία. 339. σ. 72.
Ὄνοι ἐκ διαδοχῆς. αὐτ.
Ὁδηγὸς τοῦ βίου. 357. σ. 527.

Π.

Παλαιολόγου (Μιχ.) ἀνέκδ. Χρυσόβουλλον. Φυλ. 338. Σελ. 25.
Πομπήϊος καὶ Ποσειδώνιος. 342. σ. 158.
Παταϊκισμός. 354. σ. 468.
Προφορὰ Ἑλληνική. 351. σ. 388.
Πληθυντικοῦ καὶ ἑνικοῦ δίκη. 352. σ. 408.
Πυραμίδες. 342. σ. 159.
Ποινῶν σύστημα. 337, 339. σ. 1, 57.
Πλοῖα κολυμβῶντα. 347. σ. 273.
Πανελλήνιον (πρὸς τὸ). 339. σ. 64.
Προϊόντα. 342. σ. 160.
Παρισίων ἐνδεεῖς. 347. σ. 286.
Πτωχεῖα καὶ συνεταιρισμός. 350, 353, 355. σ. 348, 424, 475.
Πληρεξ. Πανεπιστημίου λογοδοσία. 354. σ. 456.
Ἡνωμέναι πολιτεῖαι. 355. σ. 490.
Πεναρβὰν Οἰκογέν.. 337—340 ἐν παραρτήματι.
Ποικίλα. 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357. σ. 16, 66, 110, 188, 237, 280, 330, 377, 440, 485, 535.
Ποιητὴς δεσμώτης. 348. σ. 307.
Πληρεξουσίου ἀναφορά. 356. σ. 516.
Παράδοξα ἐπιστημονικά. 357. σ. 527.
Πανεπιστημίου ἀνακαίνισις. αὐτ.
Ποιημάτων διαφόρων ἔκδοσις. 358. σ. 563.
Πανδώρας (περὶ) εἰδήσεις. 360. σ. 595.
Πανδώρας συντάκται 360. σ. 604.

P.

Ῥακίον. Φυλ. 359. Σελ. 588.

Σ.

Σινικὴ αὐτοκρατορία. Φυλ. 338, 339, 340. Σελ. 36, 53, 72, 83.
Σύλλογος Φιλολ. Κωνσταντινουπόλεως. 353, 358. σ. 420, 556.
Σερβία. 342. σ. 129.
Σάκχαρος κατανάλωσις. 342. σ. 159.
Σιβύλλης Ἱστορία. 338—360. σ. 42, 87, 103, 136, 173, 188, 202, 231, 253, 274, 302, 326, 356, 384, 403, 433, 459, 507, 531, 560, 599.
Σπᾶ. 349. σ. 312.
Σκέψεις περὶ ποιητοῦ. 342. σ. 131.
Σφάλμα περίεργον. 341. σ. 128.
Συμποσία περίεργος. 346. σ. 259.
Σωκρατισμὸς καὶ Χριστιανισμός. 356, 357. σ. 493, 517.
Σπέτσαι. 357, 359. σ. 525, 565.
Σιδηρόδρομοι. 357. σ. 540.
Σαρδανάπαλος 360. σ. 597.

T.

Times Λονδίνου. Φυλ. 338. Σελ. 45.
Τολύπη. 353. σ. 431.
Ἑλλην. τύπος. 359. σ. 578.

Υ.

Ὑπομνημ. ἀνεκδ. ἀπόσπασμα. Φυλ. 352. Σελ. 400.

Φ.

Φιλοστοργία. Φυλ. 347. Σελ. 90.
Φόρτιος (Ἀλέξ.) 354. σ. 445.
Φιλολογία Ῥωσική. 337, 342, 343. σ. 143. 185.
Φανὸς ποσειδώνιος. 348. σ. 308.
Φίλημα. 340. σ. 94.
Φίλτρον υἱϊκόν. 341. σ. 134.
Φύσεως θαῦμα. 352. σ. 412.
Φανὸς ὑποβρύχιος. 359. σ. 569.

X.

Χρυσός. Φυλ. 342. Σελ. 159.
Χιτὼν ἀμφιβληστροειδής. 339. σ. 71.
Χριστιανοὶ πρόσφυγες ἐν Ἀθήναις. 356. σ. 504.
Χρηστοήθεια τῶν παίδων. 357. σ. 527.
Χαρακτῆρες ἐθνικοί. 357. σ. 540.
Χαριτίνη 360. σ. 597.
Χ. Κώστα ὀρφανοτροφεῖον. 360. σ. 604.

Ψ.

Ψευδοσεμνότης Ἀγγλική. Φυλ. 350. Σελ. 301.

Ω.

Ὡρολόγια ῥωταγωγά. Φυλ. 343. Σελ. 192.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Φυλλάδιον.	Σελίς.	Ἀντικείμενον.
337.	16.	Ὀφθαλμιατρεῖον Ἀθηνῶν.
338.	40.	Ἀγγεῖον Ἀμαθοῦντος.
	41.	Ἀαβὴ καὶ ἐπιγρ. τοῦ ἀγγείου.
339.	52.	Ἐπιγραφὴ θρόνου Διονύσου.
	53.	Θρόνος Διονύσου.
	55.	Θέατρον Διονύσου.
340.	82.	Σατὺρ.
	»	Μινώταυρος.
	83.	Γίγας καννονίων.
341.	102.	Δηκύθιον ἐγγράμματον.
342.	146.	Κυπριακαὶ Ἀφροδῖται.
	147.	Ἀφροδίτη τῆς Κύπρου.
343.	172.	Κυπριακαὶ κεφαλαί.
	173.	Χωρίον Ἰδάλιον.
344.	208.	Ἑλληνικὰ ἐθνόσημα.
	»	» »
	»	» »
345.	229.	Ἀφροδίτη κεστοφόρος.
	238.	Δεξίλεω ἀνάγλυφον.
346.	248.	Δῶρα Ἰστριάς.
347.	273.	Καταδύτης.
	281.	Χρυσοσπηλαιότισσα.
348.	300.	Ἀγγειοπλάσται Ἰνδοί.
	301.	Γυναῖκες Ἰνδαί.

Φυλλάδιον.	Σελίς.	Ἀντικείμενον.
	301.	Ἰνδαὶ καλλωπιζόμεναι.
349.	324.	Εἰκὼν Τριμουρτίου.
	»	Βισνοῦ καὶ Λακχίμη.
	325.	Σίβας καὶ Πέρβατις.
350.	346.	Συγκομιδὴ βάμβακος.
	347.	Ἐπιβίβασις βάμβακος.
351.	374.	Βραχμανικὴ πλάσις.
	375.	Πρακρίτη.
352.	404.	Ἀνδρέας Λόντος.
353.	432.	Τετράκερως θώραξ.
	433.	Τολύπη πολυανθής.
354.	446.	Σύμβολα Καλλιέργου.
	465.	Ἡφαίστειος νῆσος.
355.	484.	Νέον ἔτος.
	492.	Γρῖφος.
356.	512.	Ἐπιγραφαί.
	516.	Γρῖφος.
357.	536.	Ῥιστόρη.
	540.	Γρῖφος.
358.	ἐν παραρτ.	Χρυσόβουλλον.
	564.	Γρῖφος.
359.	569.	Ὑποβρύχιος φανός.
	588.	Γρῖφος.
360	604	Γρῖφος.

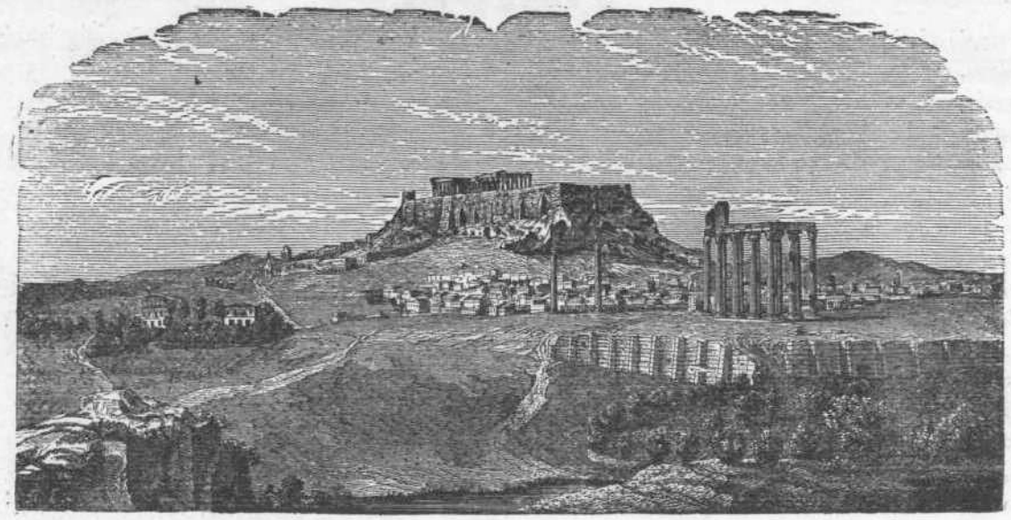

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 1864. ΤΟΜΟΣ ΙΕ'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 337.

Ἐκ τῶν στενογραφηθέντων μαθημάτων τοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ τακτικοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας Κυρίου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ.

ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΙΝΩΝ.

Κύριοι!

Πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλομεν νὰ προτάξωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ποινὴ δὲν αἴρει τὰς αἰτίας τῶν ἀδικημάτων, καθόσον αὕτη δὲν ἐπέρχεται εἰμὴ μετὰ τὸ πραχθὲν ἀδίκημα, ὡς τι μέσον εἰς ἀπότισιν δικαίου ὀφλήματος πρὸς τὴν κοινωνίαν. Οἰκτιρμοῦ ἄξιος εἶναι ὁ νομοθέτης ἐκεῖνος, ὅστις νομίσει, ὅτι διὰ συστήματος ποινῶν σκληρῶν δύναται νὰ διορθώσῃ τὰ ἤθη τῆς κοινωνίας. Δὲν εἶναι αἱ ἀλύσεις, δὲν εἶναι ἡ λαιμητόμος, δὲν εἶναι αἱ βάσανοι αἱ διορθοῦσαι τὰ ἔθνη· ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἔθνους συνίσταται εἰς τὴν ἐμφύσησιν τοῦ θείου πνεύματος τῆς ἐλευθερίας, εἰς τὴν ἐνίδρυσιν τοῦ δικαίου ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ ποινικὰ νομοθετῶν δέον νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς ἰατρόν, ὅστις ἔρχεται νὰ καθάρῃ τὸ μόλυσμα, νὰ θεραπεύσῃ τὸ νοσοῦν μέλος· δὲν εἶναι οὗτος ὁ καθηγητὴς τῆς ἠθικῆς εἰς τὸν λαόν. Ὁ καθηγητὴς τῆς ἠθικῆς εἶναι αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις, αὐτὴ πρέπει, ἑαυτὴν εἰς παράδειγμα παρέχουσα, νὰ καθοδηγήσῃ τὸν λαὸν εἰς τὰ χρέη του· ὁ ποινικὸς νομοθέτης δὲν διδάσκει τὴν ὑγιεινὴν τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἔρχεται ὡς χειροῦργος νὰ ἐκκόψῃ τὸ βεβλαμμένον μέλος, καὶ τὸ νοσοῦν νὰ ἰάνῃ.

Τούτου τεθέντος ὡς ἀρχῆς, ἀποδεικνύεται ἡ ταύτης ἀλήθεια διὰ τῆς ἱστορίας, ἥτις διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὅσον ἡ βαρβαρότης εἶναι πολυμήχανος εἰς ἐφευρεσιν βασάνων, τόσον ὁ πολιτισμὸς περισπουδάστως ἀποπειρᾶται νὰ ἐλαττώσῃ τὰς ποινὰς καὶ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν ὅ,τι οἰκτρὸν ἔχουσι· καὶ τιμωρεῖ μὲν τὸν ἀδικήσαντα, ἀλλὰ οὐδόλως ῥίπτει αὐτὸν εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας. Ὅσον ὁ πολιτισμὸς προάγεται, τοσοῦτον αἱ ποιναὶ μετριάζονται· ὅσῳ ἡ βαρβαρότης εἶναι μεγαλειτέρα, τοσούτῳ μᾶλλον πολύφροντις γίνεται ὅπως ἀνεύρῃ ποινὰς σκληράς, παραγνωριζούσας, δὸς δ' εἰπεῖν, ὑβριζούσας τὴν ἀνθρωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἂς ἔχῃ πάντοτε ὁ ἐπιλαμβανόμενος τῆς θέσεως τῶν ποινικῶν νόμων, ἂς ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ κοινωνία πολεμεῖ ἴσως μὲ τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου, πάντως ὅμως δὲν ἀπονέμει δικαιοσύνην· εἶναι ἄθλιον πολιτικὸν σύστημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀναγράφει τὸν δήμιον ὡς τὴν κλεῖδα τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος. Εὑρύνατε τὴν βάσιν τῆς πολιτείας Κύριοι, *διδάξατε τὸ ἔθνος, ἠθικοποιήσατε τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ δήμιος πάντως θέλει κατασταθῆ περιττός.* Ἐξέστω ταῖς πολιτείαις ἐκεῖ-

ναις, ἐν αἷς ἀμφισβητοῦνται τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, νὰ παραγνωρίζωσι καὶ παραβιάζωσι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πολιτεία ὅμως, ἥτις ὁμολογεῖ ἑαυτὴν προστατεύουσαν τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, ὀφείλει νὰ θεωρῇ ὡς καθῆκον τὸ νὰ προστατεύσῃ καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶπον πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἡ βαρβαρότης εἶναι πολυμηχανωτάτη εἰς ἐφεύρεσιν σκληρῶν ποινῶν. Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε περὶ τούτου; ῥίψατε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων νομοθετημάτων, συγκρίνατε δ' αὐτὰ πρὸς τὸν ποινικὸν νόμον τῆς πατρίδος ἡμῶν, καί τοι καὶ οὗτος ἀπολείπεται ἔτι πολὺ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἔταξαν ὡς τὸν ἀληθῆ ὅρον τῆς ποινικῆς νομοθεσίας. Δὲν εἶναι ἄρα γε ἐναργὴς ἀπόδειξις τῶν λόγων μου, τὸ ὅτι νομοθεσίαι, οὐχὶ ἀρχαῖαι, ἀλλὰ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, πρὸ 70 μόλις ἐτῶν νομοθεσίαι, εἶχον τὸ βάρβαρον καὶ ἀποτρόπαιον ἐν ταῖς ποιναῖς, καὶ τροχοὺς καὶ ἡλάγρας, καὶ ἐξονυχίσεις, καὶ διαμελισμοὺς, καὶ στίγματα, καὶ τοιαῦτα ἄλλα πυρεσσούσης καὶ φαντασιοπλήκτου νομοθεσίας εὑρέματα; καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων νομοθεσία τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον διακρίνεται διὰ τὸν ἄκρον πρὸς τὰ ἀρχαῖα αὐτοῦ σεβασμὸν, διατηρεῖ ἔτι ἐντὸς κώδιξιν αὐτοῦ ἐγγεγραμμένην τὴν θανατικὴν ποινὴν, καὶ διὰ τὴν ἐλαχίστην κλοπὴν, θάνατον διὰ τὴν πλαστογραφίαν, θάνατον διὰ τὴν ἁρπαγήν· κτλπ. ἀληθῶς δὲν ἐφαρμόζονται, αἱ ποιναὶ αὗται, διότι ὁ δικαστὴς ἀποτροπιάζεται τὴν κατάγνωσιν αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι κάκιστον ἔθος· ὅταν ὁ νόμος δὲν ἐφαρμόζεται, τὸ νὰ καταργηθῇ εἶναι πάντως προτιμότερον τοῦ νὰ ὑφίσταται μὲν ἐν ταῖς δέλτοις τῶν νόμων νὰ μὴ ἐφαρμόζηται δέ.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, καὶ κατ' ἄλλας τῶν νεωτέρων χρόνων, παρ' ὧν ἐλήφθη καὶ ἡ ἡμετέρα, τέσσαρες μόνον ποιναὶ ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει. Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου· ἡ τῆς ἀποστερήσεως τῆς ἐλευθερίας· ἡ τῆς ἀτιμίας, ἤτοι ἡ τῆς ἀποστερήσεως τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν πολιτικῶν ἢ ἀστυκῶν δικαιωμάτων· καὶ ἡ ποινὴ ἀφαιρέσεως μέρους τῆς περιουσίας. Πᾶσαι δὲ αὗται ἀπηλλάγησαν τῶν παρακολουθουσῶν αὐτὰς σκληροτάτων καὶ θεατρικῶν παραστάσεων. Ὁ θάνατος π. χ. παρ' ἡμῖν γίνεται ἁπλούστατα· δὲν ἐφαρμόζει ἡ νομοθεσία ἡμῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ποινῆς τὸ λόγιον τοῦ Καλιγούλα, πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα αὐτὸν δήμιον μετίνος εἴδους θάνατον νὰ κάμῃ ν' ἀποθάνῃ ὁ κατάδικος· *κάμε τον νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἀποθνήσκει*, ἀπήντησεν ὁ τύραννος. Παρ' ἡμῖν τοὐναντίον, ὁ καταδεδικασμένος ὡς ἥκιστα πρέπει νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἀποθνήσκει.

Πρὶν ἢ τὰ περὶ ἑκάστων τῶν ποινῶν, ἰδίᾳ ἀναλύσωμεν, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ὁποίας ἰδιότητας πρέπει ἐν γένει νὰ ἔχῃ ἡ ποινή. Καὶ πρώτη μὲν αὐτῆς ἰδιότης πρέπει νὰ ἦναι, τὸ νὰ μὴ ἦναι οὔτε βάρβαρος, οὔτε ἀπάνθρωπος, οὔτε εἰς τὰ χρηστὰ ἀντιβαίνουσα ἤθη, ἢ τὸ ἔμφυτον τῆς τιμῆς αἴσθημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκφαυλίζουσα· πᾶν ὅ,τι βάρβαρον καὶ ἀποτρόπαιον ἢ ἀνήθικον ἔχει ἡ ποινὴ, πάντως πρέπει νὰ ἐκλείψῃ· καὶ ὁ Γαλλικὸς κώδηξ ὑπὸ τοιαύτας συνετάχθη ἀρχὰς, ἔχει ὅμως δυστυχῶς ἔτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν. Μέχρι τοῦ 1832 ὡς ἰδιάζον εἶχεν ἡ πατροκτονία πρὶν ἡ κοπῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ κακούργου υἱοῦ ν' ἀποκόπτηται ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος ὁ ἀντίχειρ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρός. Κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ποινικῆς νομοθεσίας, κατὰ τὸ 1832, ἔπαυσε μὲν ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ἀντίχειρος, ἀλλὰ καὶ σήμερον φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἐπὶ τῷ κακουργήματι τούτῳ θεατρικήν τινα παράστασιν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ποινικοῦ νόμου τῆς Γαλλίας, ὁ πατροκτόνος φέρεται ἐπὶ τὸ ἱκρίωμα, μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας, ἐνδεδυμένος μόνον χιτῶνα καὶ κεκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν μὲ μέλαιναν σκέπην. Ἡ ἡμετέρα ὅμως νομοθεσία οὐδεμίαν τοιαύτην θεατρικὴν παράστασιν φέρει.

Δεύτερον δὲ προσὸν τῆς ποινῆς εἶναι, τὸ νὰ ὑπάρχῃ δι' ἕκαστον ἔγκλημα ποινὴ ἰδία καὶ ὡρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἡ ποινὴ δὲν πρέπει ν' ἀφίηται εἰς τὸ αὐθαίρετον τοῦ δικαστοῦ. Ἡ δ' ἀνάγκη αὕτη καθίσταται ἔτι μείζων διὰ τὰς πολιτείας ἐκείνας παρ' αἷς ὑπάρχει τὸ σύστημα τῶν ἐνόρκων. Οἱ ἔνορκοι, ὡς γνωρίζετε Κύριοι, ἀποφαίνονται περὶ τοῦ γεγονότος, ὁ δὲ δικαστὴς ἐφαρμόζει τὸν νόμον. Ὑποθέσατε λοιπὸν πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν εἶχε νὰ ἐφαρμόσῃ ὡρισμένον νόμον ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ἀπεφάνθησαν οἱ ἔνορκοι ζητήματος· π.χ. προκειμένου περὶ ἁπλῆς ὑπεξαιρέσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐχαρακτήρισεν ὡς ληστείαν, καὶ τῆς ληστείας ποινὴ, ὡς γνωρίζετε, εἶναι ὁ θάνατος, τῆς δ' ὑπεξαιρέσεως ἡ φυλάκισις, οἱ ἔνορκοι ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν εἶναι ληστεία, ἀλλ' ἁπλῶς ὑπεξαίρεσις· ἂν τὸ δικαστήριον ἦτο ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ τὴν ποινὴν, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἀπαρεσκόμενον εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, ἤθελεν ἐφαρμόσει τὴν ποινὴν τῆς ληστείας. Σωτήριον ἄρα εἶναι διὰ τὴν πολιτείαν, ὅπως πᾶν ἔγκλημα ἔχῃ ὡρισμένην τινὰ ποινὴν, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύνηται ὁ δικαστὴς κατὰ τὸ δοκοῦν νὰ μεταβάλλῃ. Αὐτὸ τὸ αὐθαίρετον τῶν ποινῶν ἐγένετο ἡ πρώτη αἰτία κατὰ τὸν παρελθόντα φιλοσοφικὸν αἰῶνα ὅπως πλεῖστοι ζητήσωσι νὰ διορθώσωσι τὸ Ποινικὸν Δίκαιον· καὶ ὁ Βεκκαρίας καὶ ὁ Βολταῖρος ἀπεδύθησαν πρὸς τοῦτο, καὶ πάντες ἐν γένει τότε ἐλάλησαν κατὰ τοῦ αὐθαιρέτου τῶν ποινῶν, τὸ δὲ ζήτημα τοῦτο

ἄτε συναφέστατον πρὸς τὰ κυριώτατα τῆς ποινικῆς νομοθεσίας ζητήματα, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ προαχθῇ τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, καὶ νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν βαθμὸν, τὸν ὁποῖον κατέχει τὴν σήμερον.

Τρίτον δὲ προσὸν τῆς ποινῆς εἶναι, ὅτι πρέπει αὕτη νὰ ἔχῃ διάρκειάν τινα. Ἀπετροπιάσθημεν ὡς πρὸς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου τὸ δόγμα τοῦ Καλλιγούλα «*κάμετον νὰ αἰσθανθῇ ὅτε ἀποθνήσκει*», ἀσπαζόμεθα ὅμως τὸ δόγμα, *κάμετέ τον νὰ αἰσθανθῇ ὅτι τιμωρεῖται*. Πρέπει νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἀδικήσας τῆς ποινῆς τὸ βάρος· μάλιστα δὲ, ἂν ἡ καρδία αὐτοῦ ἦναι πεπωρωμένη καὶ δὲν μαστίζεται ὑπὸ τοῦ συνειδότος, καὶ δὲν ἀγνίζεται διὰ τῆς μετανοίας, πρέπει νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἀποτίει τὸ ὄφλημα τοῦ ἀδικήματός του πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ἄρα ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἔχῃ ἀνάλογόν τινα διάρκειαν ἡ ποινὴ, διότι καὶ τὸν δριμύτατον τῶν πόνων ἀποφασίζει τις νὰ ὑποστῇ κατὰ προτίμησιν, ὅταν ἦναι οὗτος στιγμιαῖος, παρὰ ποινὴν ἥττονα μὲν, παρατεταμένην δ' ἔχουσαν τὴν διάρκειαν. Ὑποθέσατε πρὸς στιγμὴν, ὅτι σᾶς πονεῖ ὁ ὀδοὺς, προτιμᾶτε βεβαίως πόνον στιγμιαῖον εἰ καὶ μέγαν, τὸν τῆς ἐκριζώσεως αὐτοῦ, παρὰ νὰ ὑποφέρητε τὴν μετριωτέραν μὲν διαρκῆ δ' ὀδονταλγίαν. Οὕτως ὁ ἠθικῶς δριμύτερος πόνος δὲν εἶναι καὶ ὁ καταλληλότερος ἐκ καλῷ συστήματι ποινικῆς νομοθεσίας· ὁ μικρότερος δὲ, διαρκέστερος ὅμως, εἶναι πολὺ προσφορώτερος πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν, ἂν προτίθεται ἡ κοινωνία διὰ τῆς ποινῆς.

Τέταρτον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀναλογία τῆς ποινῆς πρὸς τὸ ἀδίκημα· διότι ἄλλως, οὔτε τὸν καταδικασθέντα μεταβάλλει καὶ ἠθικοποιεῖ, οὔτε τὴν κοινωνίαν διδάσκει. Τὸ ἀνάλογον τῆς ποινῆς ἱκανοποιεῖ τὸ ἔμφυτον αἴσθημα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι δέον ν' ἀρθῇ τὸ γενόμενον κακὸν, ἤτοι νὰ ὑποστῇ ὁ ἀδικήσας ζημίαν ἤτοι πόνον ἀνάλογον τῷ ὑπ' αὐτοῦ γενομένῳ ἀδικήματι. Τὸ προσὸν τοῦτο ἀρκούντως, ὡς νομίζομεν, ἀνεπτύξαμεν τὰ περὶ θεωρίας τῆς ποινῆς ἐκθέντες.

Πέμπτον· ἡ αὐτὴ ποινὴ διὰ πάσης τάξεως ἀνθρώπους· τοὐτέστιν ἡ ἰσότης τῶν ποινῶν δέον νὰ ᾖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰσογονίας ἐν τοῖς πολίταις. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διάκρισίς τις κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς· τὸ ὑπέροχον τοῦ πλούτου, τὸ λαμπρὸν τοῦ γένους, τὸ ἔξοχον τῆς παιδείας, οὐδὲν ἐξαιρετικὸν δίδουσι δικαίωμα ὑπὲρ τὸν χειρώνακτα ἢ τὸν ἀπαίδευτον· ἐξαιρετικῶς μόνον ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, καὶ διὰ μικρὰ μόνον πταίσματα, νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο ποινῶν, ἐκείνης δηλονότι τῆς κρατήσεως καὶ τῆς τοῦ προστίμου· τοῦτο δὲ, οὐχὶ πρὸς κατάργησιν τοῦ κανόνος τῆς ταὐτότητος τῆς ποινῆς, ἀλλὰ τοὐναντίον πρὸς ἀκριβεστέραν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, διότι εἰ ἄλλως εἶχεν ἡ νομοθεσία, ἐναντίον τοῦ σκοπουμένου ἤθελεν ἀποφέρει ἡ ποινὴ ἀποτέλεσμα· οὕτω, π. χ. καταψήφισις εἰς τὸν πλούσιον προστίμου 100 δραχ. δὲν ἐπιφέρει αὐτῷ ἠθικὸν πόνον ὅσον ἑκατήμερος κράτησις, ἐνῷ διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἐπιβολὴ προστίμου 100 δραχμῶν, ἢ καὶ πεντήκοντα, εἰς τὸν πένητα, δραστικώτερον ἐπ' αὐτοῦ ἐπενεργεῖ παρὰ ἡ ὀλιγοήμερος ἀποστέρησις τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας.

Ἕκτον· νὰ ᾖ προσωπικὴ, τοὐτέστι τὸν ἀδικήσαντα, καὶ μόνον τὸν ἀδικήσαντα νὰ τιμωρῇ.

Ἕβδομον· νὰ ᾖ διαιρετὴ, τοὐτέστι καὶ ἀρξαμένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς νὰ μὴ ἀποβαίνῃ ἀδύνατος ἡ ἐλάττωσις αὐτῆς κατὰ χρόνον ἢ κατὰ τρόπον διὰ τῆς χάριτος.

Προταχθέντων τῶν ἀξιωμάτων τούτων, ἂς ἐξετάσωμεν ἑκάστην τῶν ποινῶν ἰδίᾳ. Καὶ πρῶτον περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Περὶ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου.

Οἱ λόγοι οὓς ἐπιφέρουσιν οἱ ὑπερασπίζοντες αὐτὴν δὲν εἶναι φιλοσοφικοὶ, οὐδὲ ἱκανοὶ νὰ δικαιώσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ταύτης. Περὶ τῆς ποινῆς αὐτῆς ἄπειρα ἐγράφησαν, καὶ ἄπειρα γράφονται· καὶ ἀπὸ τῶν ὑμετέρων θρανίων, Κύριοι, ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δέκα μηνῶν, ἀφ' ἧς ἐγενόμην καθηγητὴς τῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῶν ἐναισίμων διατριβῶν, αἵτινες ὑπεβλήθησάν μοι ὑπὸ τῶν νέων διδακτόρων, ἦσαν συγγραφαὶ περὶ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου.

Τὸ θέμα τοῦτο ἔχει τι ἐπαγωγὸν, διότι εὐρὺ ἀρίησι τὸ στάδιον καὶ τὴν νεανικὴν φαντασίαν. Ἐπαινῶ βεβαίως τοὺς γράψαντας κατὰ τῆς ποινῆς ταύτης, διότι τοῦτο ἐμφαίνει ἐκεῖνο, ὅπερ πᾶς τις ἐπιθυμεῖ νὰ βλέπῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, τοὐτέστι τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, δι' ὧν προάγεται ὁ πολιτισμός· διότι, ὡς καὶ ἄρτι ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω, τὸ ἀληθὲς μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ παρά τιν ἔθνει εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ποινικῆς αὐτοῦ νομοθεσίας. Εἰσὶ δ' ἔτι ἐπαινετώτεροι, διότι ὁ μακαρίτης προκάτοχός μου ἐκηρύττετο ὑπὲρ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Ἐγὼ δὲ, θέλω μὲν κηρυχθῇ κατ' αὐτῆς, φιλοσοφικῶς καὶ πολιτικῶς, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταργηθῇ ἡ ποινὴ αὕτη ἀμέσως, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους θέλω ἐκθέσει· μὴ διὰ τοῦτο νομίσητε, Κύριοι, ὅτι ἀκολουθῶ μέσην τινὰ ὁδόν· ὄχι, κηρύττομαι κατὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἕνεκεν ὅμως ἐξαιρετικῶν τινων λόγων, καὶ προσωρινῶς ἰδιαζόντων τῇ Ἑλλάδι, φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἡ ποινὴ αὕτη ἐφ' ὅσον ὑπάρχει μία τάξις ἀνθρώπων ἀντιστρατευομένων κατὰ τῆς πολιτείας. Εἶπον ὑμῖν πρὸ ὀλίγου, Κύριοι, ὅτι ἡ κοινωνία πολεμεῖ μὲ τὴν μάχαιραν

τοῦ δημίου, δὲν ἀπονέμει ὅμως οὔτω δικαιοσύνην, ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία ἔχῃ ἐν ἑαυτῇ ἀνθρώπους πολεμοῦντας τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς, ἂς ὑπάρχῃ καὶ τὸ μέσον τοῦτο τοῦ κατ' αὐτῶν ἀδυσωπήτου πολέμου. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει λῃστεία ἐν Ἑλλάδι, ἂς ὑπάρχῃ καὶ ἡ λαιμητόμος. Ὅτι δὲ ἡ κοινωνία πολεμεῖ μὲ τὴν μάχαιραν τοῦ δημίου, ἀπόδειξις ἔστωσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι τῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα οἱονεὶ ἐταυτίσθησαν μὲ τὸ στυγερὸν τοῦτο κακόν. Τούτων ἡ καρδία πρὶν ἢ ἐμφορηθῇ παθῶν πολιτικῶν, ὑπῆρξεν ἐπιδεκτικὴ εὐγενῶν, καὶ γενναίων, καὶ φιλανθρώπων αἰσθημάτων· θέλετε θαυμάσει, Κύριοι, ὅτι ὁ Ροβεσπιέρος αὐτὸς ἔλαβε στέφανον παρὰ τῆς ἀκαδημίας τοῦ Διουοδούρου (Metz), διότι συνέγραψεν ἀξιόλογον σύγγραμμα κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ὁ ἀλιτήριος, τὸ οἰκτρὸν ἐκεῖνο τέρας, ὁ Μαρὰτ, ἐφιλοπόνησε λαμπρὰν πραγματείαν κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἐν ἔτει 1789, ἥτοι τὴν παραμονὴν τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «**nolite, Quirites hanc saevitiam diutius pati!**» Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εὑρεθέντες ἐν τῇ παλαίστρᾳ τῶν πολιτικῶν παθῶν ἐκολύμβησαν ἐν τῷ αἵματι, ὑπῆρξαν οἰκτρότεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ δημίου. Τούτου ἕνεκεν ἄξιοι θαυμασμοῦ πάντοτε κρίνονται οὐχὶ ἐκεῖνοι οἵτινες θεωρητικῶς ἀντιτάττονται κατὰ σκληρῶν καὶ ἐκτάκτων μέτρων ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εὑρεθέντες εἰς θέσιν νὰ διαπράξωσιν ὠμότητας, ἀπέσχον αὐτῶν. Προχθὲς ἔτι ἀνεγίνωσκον τὰς περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς συζητήσεις ἐν τῇ Ἐθνικῇ καὶ τῇ Συμβατικῇ συνελεύσεσι τῆς Γαλλίας. Ἀνέγνων τὴν σπουδαίαν ἔκθεσιν περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ποινικοῦ νόμου τῆς Γαλλίας, ἣν ὑπέβαλε πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐκείνην Συνέλευσιν ὁ **Lepelletier de Saint-Fargeau**, ἀλλ' ἀνεβλήθη τότε ἡ κατάργησις τῆς ποινῆς αὐτῆς· ἐπανέφερε τὴν πρότασιν ὁ Κονδορσὲτ ἐν τῇ Συμβατικῇ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνεβλήθη, ἀνεβλήθη δὲ, ἐπὶ τίνι λόγῳ νομίζετε; διότι ἀνεγνώριζον ἴσως τὸ δίκαιον αὐτῆς; ὄχι· οἱ πάντες ἤθελον τὴν κατάργησιν αὐτῆς, ἐθεώρουν ὅμως τὴν λαιμητόμον ὡς ὄργανον, ὡς μηχανὴν πολέμου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγνωμάτευον ὅτι ἔπρεπε πάντως νὰ διατηρηθῇ διὰ τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἀπεχθαίνεται αὐτὴν, ἤτοι διὰ τὰ πολιτικά. Ἐθεώρησαν, ὡς προεῖπον, ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη ἦτο μηχανὴ πολεμικὴ, ἦτο ὄργανον ἐμφυλίου καταστροφῆς. Ἀλλ' ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Συμβατικῇ, τὴν τελευταίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλεν αὕτη νὰ διαλυθῇ, φωνή τις ἐν αὐτῇ ὑψοῦται, «*πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ ποινὴ αὕτη τοῦ θανάτου*» Μία ὥρα ἔμενε μέχρι τῆς διαλύσεως τῆς Συνελεύσεως, ἓν μέλος ἐρωτᾷ, *ποία ὥρα εἶναι; ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης*, ἀπεκρίθη ἄλλη φωνή. Ἄρχεται ἡ συζήτησις, ἐνῷ δέ τινες ἠναντιοῦντο ὑποστηρίζοντες ὅτι «*δὲν ἔφθασεν εἰσέτι ἡ ὥρα τῆς καταργήσεώς της*» ἡ Συμβατικὴ ἐψηφίσατο τὰ ἑξῆς· « *ἀπὸ τῆς σήμερας τῆς δημοσιεύσεως τῆς γενικῆς εἰρήνης ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου θέλει καταργηθῆ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλικὴν δημοκρατίαν*».

Τί ἐσήμαινε τὸ κήρυγμα τοῦτο, Κύριοι; εἶπον τινες, ἵνα διακωμῳδήσωσι τὴν Συμβατικὴν Συνέλευσιν, τὴν Συνέλευσιν δηλονότι ἐκείνην, ἥτις παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἔχυσεν αἷμα, ὅτι δῆθεν ἤθελεν αὕτη, ὑποκρινομένη οἶκτον κατὰ τὴν ὑςάτην αὐτῆς ὥραν, νὰ καταργήσῃ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Ἴσως εἰς τὸν ἐπιπολαίως σπουδάζοντα τὴν ἱστορίαν ἡ ἰδέα αὕτη φανῇ πως πιθανὴ, ὅστις ὅμως ἐμβαθύνει, καὶ τὴν ἀληθῆ φυσιογνωμίαν τῆς Συμβατικῆς ἐννοήσει, θέλει ἰδεῖ, ὅτι ὅλον τὸν ἑαυτῆς βίον ἡ Συμβατικὴ διήνυσεν ὑπομένουσα ἢ πάλην ἐσωτερικὴν, ἢ πόλεμον ἐξωτερικὸν, ἡ δ' ἐπιμονὴ αὐτῆς καὶ ἡ ἀνδρία ὑπῆρξαν ἀνάλογοι πρὸς τοὺς κινδύνους οὓς συνεπήγοντο οἱ καιροί. Ἡ Συμβατικὴ ναὶ, οὐδόλως ὤκλασεν ἀπέναντι τῶν μεγίστων κακῶν, ἀλλ' ὁμολογητέον ὅτι καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Γαλλίας κατειργάσατο· ὅτι δὲ βεβαιότατον, εἶναι ὅτι, οὔτε φόβον ἠσθάνθη ποτὲ, οὔτε ὑποκρισίας ἔνοχος ἐδείχθη· δὲν ἦτο λοιπὸν οὔτε φόβος, οὔτε ὑπόκρισις ἡ φωνὴ ἐκείνη ἥτις ἐζήτησε τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ ψήφισμα, ὅπερ ἐξέφερε τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἦν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως, τὸ σάλπισμα τῆς δικαιοσύνης ἐπιφανείσης, ἡ δὲ Συμβατικὴ μετ' αὐτὸ διελύθη εἰποῦσα, «*Ἀναβάλλεται ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς μέχρι τῆς γενικῆς εἰρήνης.*» Δὲν εὑρίσκετε, Κύριοι, ἐν τῷ δόγματι τούτῳ τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Συμβατικῆς; Πάντως θέλετε συμφωνήσει μετ' ἐμοῦ, ὅτι τὸ οἰκτρὸν ἐρυθρὸν ἰκρίωμα καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἱσταμένη λαιμητόμος, δὲν ἦσαν ὁ θρόνος τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ἦσαν, κατὰ τὴν γνώμην αὐτῆς τῆς Συμβατικῆς, μέσα πολέμου· μεχρισοῦ λοιπὸν δὲν ἐπανέλθῃ ἡ εἰρήνη, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ τόπος κατασπαράττεται ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ἂς ὑπάρχῃ, ἔλεγεν αὕτη, καὶ τὸ ὅπλον τοῦτο τοῦ πολέμου, ὡς ὑπάρχουσι τὰ τηλεβόλα, ὡς ὑπάρχουσι τὰ πυροβόλα, τὰ ἀγχέμαχα ὅπλα, καὶ εἶτι ἄλλο φονικὸν ὄργανον, ἀφοῦ δ' ἐπέλθῃ ἡ ποθεινὴ εἰρήνη, παυσάτω καὶ τοῦτο καὶ ἠρεμείτω, ὡς ἠρεμοῦσι καὶ τὰ λοιπά.

Καθ' ὅλον ὅμως τὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Ναπολέοντος ἡ εἰρήνη δὲν ἐβασίλευσε, μετὰ δὲ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβώνων, ὕπνωσεν ἡ δικαιοσύνη. Τὴν ἐπιοῦσαν ὅμως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου, πάλιν ἡ αὐτὴ φωνὴ ἀκούεται, καὶ τὴν ἐκπέμπουσι τίνες; θαυμάσατε, Κύριοι! τὴν ἐκπέμπουσιν οἱ συγγενεῖς τῶν θανατωθέντων, ἀσπάζονται τὸ κήρυγμα οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν πληγωθέντων κατὰ τὰς τρεῖς τοῦ Ἰουλίου ἡμέρας· πρὸς τίνα δὲ σκοπὸν ζητοῦσι τὴν κατάργησιν τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου; τὴν ζητοῦσι διὰ νὰ σώσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν συγγενῶν τῶν μὲν, οἵτινες ἐτραυμάτισαν τοὺς δὲ· ἔσπευδον τὰ θύματα νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν τῶν ὑπουργῶν τοῦ Καρόλου, ὧν ἡ δίκη ἔμελλε νὰ γίνῃ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας· συντάκτης δὲ τῆς πρὸς τὰς βουλὰς περιοδοῦ τοῦ ἐκείνης ἀναφορᾶς ὑπῆρξε γενναιόφρων τις νέος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θέλει μείνει ἀθάνατον, ὁ **Charles Lucas**. Ὁ νομομαθὴς οὗτος νέος ἐκίνησε πάντα λίθον ἵνα κατηργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἐνόμισε δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσφορωτάτην, διότι, ὡς προεῖπον, προὐκειτο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἐσχάτη ποινὴ ἐπὶ τῶν ὑπουργῶν τοῦ Καρόλου· ὁ δ' ἰσχυρότατος τῶν λόγων, οὓς ἡ ἔκθεσις ἐκφέρει, κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, εἶναι ὁ ἀκόλουθος. «Καταργήσατε, λέγει, τὴν » ποινὴν ταύτην, οὐχὶ τὴν ἐπιοῦσαν, ἀλλὰ τὴν προ» τεραίαν τῆς δίκης τῶν ἐνόχων, διότι ἂν καταρ» γήσητε αὐτὴν τὴν ἐπιοῦσαν, πῶς θέλετε δείξει » τῷ κόσμῳ, ὅτι ἡ φιλανθρωπία καὶ τὸ δίκαιον » ἐνέπνευσαν ὑμᾶς; οἱ πάντες θέλουσιν εἰπεῖ, καὶ » δικαίως, ὅτι ἀφοῦ ἐκορέσατε τῶν ψυχῶν σας τὰ » πάθη, τότε ἐπιδεικνύμενοι ἀρετὴν ἔρχεσθε νὰ » καταργήσητε τὴν ποινὴν τὴν ἱκανοποιήσασαν ὑ» μᾶς. Δὲν ἀρκεῖ ὁ νομοθέτης νὰ διδάσκῃ, πρέπει » καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του νὰ ἐνισχύῃ τὰ » νομοθετήματα αὐτοῦ· ἂν ὑμεῖς βραδέως τὴν κατ» αργήσητε, ὁ λαὸς θέλει ἰδεῖ, ὅτι σεῖς οἱ ἀδικη» θέντες δὲν ἐπεδείξασθε φιλανθρωπίαν κατὰ τῶν » ἀδικησάντων ὑμᾶς. » Συνήγορος ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ἠγέρθη ἐν τῇ Βουλῇ ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις γέρων μὲν ἀνώρθου τὰς ἐλευθερίας ἐν Γαλλίᾳ, ἦς νέος ἐπολέμησε τοὺς ἐχθροὺς, ἀφοῦ γενναίως συνεκινδύνευσε τῷ Οὐασιγκτῶνι ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀμερικανῶν. Ὁ γέρων οὗτος ἦν ὁ Λαφαγέττης. Μετ' αὐτὸν καὶ ὁ Τρασῆς υἱοθετήσας τὴν ἀναφορὰν μετέβαλεν εἰς πρότασιν νόμου κατὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, πλεῖστοι δ' ἄλλοι βουλευταὶ τὸν ὑπεστήριζαν. Στέλλει ἡ βουλὴ πρεσβείαν πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τούτου, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει δέχεται τὴν πρεσβείαν καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἔχων περὶ αὐτὸν τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ὑπουργούς του· ἀλλὰ καὶ τότε ἀνεβλήθη ἡ κατάργησις αὐτῆς, καὶ ἡ ἀναβολὴ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς ποινικῆς νομοθεσίας παρετάθη μέχρι τοῦ 1832, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν κατηργήθη ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν. Ἦλθεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848· αὕτη κατήργησε τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου διὰ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, τοὐτέστι κατήργησεν αὐτὴν δι' αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα διὰ τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐζητεῖτο ἡ διατήρησις αὐτῆς ἐν τῇ Συμβατικῇ.

Ἐπανέλθωμεν ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἐκδρομῆς εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Ἐν τῷ Ποινικῷ ἡμῶν νόμῳ εὑρίσκομεν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου καὶ διὰ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα. Ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη εἰς τὴν Συνέλευσιν, ἡ ἐπιτροπὴ ἡμῶν ἐκαινοτόμησε κατὰ τοῦτο. Ἐλπίζω ὅτι ὑποστηρίξας μετ' ἐπιμόνου πεποιθήσεως τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς διὰ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα ἐν τῇ ἐπιτροπῇ, καὶ συμφρονήσαντάς μοι τυχὸν πολλοὺς ἄλλους συναδέλφους μου, θέλω ἰδεῖ τὴν γνώμην ἡμῶν ἐπιστεφομένην διὰ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ ἡμῶν Συνεδρίου· ἡ Συνέλευσις δὲν θέλει ἀναιρέσει τὴν πολιτικωτάτην καὶ γενναιόφρονα ταύτην ἀρχὴν, καὶ ὅτι οὕτω θέλει ἐκλείψει τὸ στίγμα τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα, εἰρήσθω πρὸς τιμὴν αὐτῆς καὶ τοῦτο, οὐδέποτε θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ πολιτικῷ ἐγκλήματι ἐξετελέσθη.

Ἀφοῦ ἱστορικῶς ἐξεθέμεθα ταῦτα, ἐξετάσωμεν ἤδη θεωρητικῶς τίνας κυρίως λόγους δύναταί τις νὰ φέρῃ κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, τίνας δὲ ἀντιτάττουσιν οἱ ὑπέρμαχοι αὐτῆς.

Πρῶτος κατὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου λόγος, Κύριοι, εἶναι, ὅτι ἀληθῶς μὲν συμφέρει τῇ πολιτείᾳ ὁ νομικὸς κανὼν **res judicata pro veritate habetur**, τὸ κεκριμένον θεωρείσθω ὡς ἀλήθεια, οὐδεὶς ὅμως ἤθελε τολμήσει νὰ εἴπῃ **res judicata veritas est**, τὸ κεκριμένον εἶναι ἀλήθεια· τὸ δεδικασμένον ἔχει ναὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ, τὴν πρόληψιν τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἀνθρώπινον τὸ ἀπατᾶσθαι· ὑπάρχουσι μάλιστα στιγμαὶ παραφορᾶς, στιγμαὶ πάθους, πρὸς καιρὸν ἴσως ἔλλειψις ἀποδείξεων, ἅτινα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι πάντοτε δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ κοινῶς καὶ ὁμογνωμόνως φρονούμενον ὡς τοιοῦτον, καὶ ὅτι οἱ πολλοὶ δύνανται ὡς καὶ ὁ εἷς νὰ λανθάνωσι. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ἀφ' ἧς ἀνέγνων συμβάν τι ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀγαθός τις καὶ εὔπορος πολίτης εἶχε παρὰ τὴν ἀγροτικὴν αὐτοῦ ἔπαυλιν βάναυσόν τινα καὶ ὀχληρότατον γείτονα, ὅστις διηνεκῶς ἠνώχλει αὐτόν· πολλάκις ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλήσυχος ἐκεῖνος ἄνθρωπος παρέστησε δι' ἠπίου τρόπου τῷ ἐπιτιθεμένῳ τὸ ἄδικον τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεώς του, ἀλλ' εἰς οὐδὲν αἱ ἐπιτιμήσεις του συνετέλουν, τοὐναντίον ἐξηγριοῦτο ἡ μοχθηρία. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῷ ἀνύποπτος μετέβαινεν ὁ ἥσυχος πολίτης εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ ὁ φίλερις γείτων διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀμυνόμενος δ' ἐκεῖνος θανατόνει τὸν ἐπιτιθέντα καὶ φεύγει, οὐδεὶς τὸν εἶδε· μετ' ὀλίγον ἕτερος διαβάτης βλέπει τὸ θῦμα, πλησιάζει αὐτὸ, διὰ νὰ τῷ δώσῃ βοήθειαν, φωρᾶται ὅμως καὶ θεωρεῖται παρ' ἁπάντων ὡς ὁ ἔνοχος· συλλαμβάνεται, ἀνακρίνεται κ[illegible] φέρεται εἰς τὸ δικαστήριον διὰ

νὰ δικασθῇ. Κατὰ περίεργόν τινα σύμπτωσιν, μεταξὺ τῶν ἐνόρκων, οἵτινες ἔμελλον νὰ δικάσωσι τὸν κατηγορούμενον, ἐκληρώθη καὶ ὁ ἀληθὴς φονεύς· γνωρίζετε, Κύριοι, ὅτι κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, ὅπως ὑπάρξῃ καταδικαστικὴ ἐτυμηγορία, ἀπαιτεῖται ἡ ὁμοψηφία τῶν ἐνόρκων· οἱ ἕνδεκα λοιπὸν ἐξέφερον τὴν ψῆφον κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὁ δωδέκατος ὅμως οὐδόλως συγκατετίθετο, ἐπιμένων καὶ λέγων, ὅτι, κἂν με δέσῃσι ἐνταῦθα ἀποθανεῖν τῆς πείνης δὲν θέλω δώσει ψῆφον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· παρατείνεται ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ἐνόρκων ἐπὶ τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας, ὁ δωδέκατος ὅμως οὐδόλως ἐνέδιδεν, ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐνδώσωσιν οἱ ἕνδεκα, ὥστε ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἀθῶος· τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἀθωώσεως τούτου, μεταβαίνει ὁ φονεὺς πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅτι εἰς οὐδένα θέλει ἐκμυστηρευθῆ τὸ μυστικὸν ὅπερ ἦλθε νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ, τῆς δ' ὑποσχέσεως δοθείσης, ἐκθέτει τῷ Προέδρῳ διὰ τί ἐπέμενεν ὑπὲρ τῆς ἀθωώσεως τοῦ κατηγορουμένου, προσθεὶς ὅτι, ἐπειδὴ καὶ ἑαυτὸν σύνοιδεν ἀθῶον, καὶ ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ καταδικασθῇ, παρεκάλει τὸν Κύριον Πρόεδρον ἵνα τηρήσῃ τὸ συμβὰν μυστικὸν ἐπί τινα καιρὸν, διότι εἶχεν ὑποθέσεις τινὰς νὰ βάλῃ εἰς τάξιν, καὶ μετέπειτα ἤθελε παραδοθῆ αὐτὸς οὗτος εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ Πρόεδρος ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν, ὁ δὲ φονεὺς ἅμα ἐτελείωσαν αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ ὑπῆγε καὶ κατήγγειλεν ἑαυτόν· οἱ μάρτυρες ἀθρόοι κατέθεσαν ὅτι πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἐβασάνιζεν αὐτὸν ὁ φονευθείς, ἡ δ' ἀνεπίληπτος πολιτεία τοῦ φονέως, καὶ ἡ αὐθόρμητος ἐμφάνισις αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, τοὺς πάντας ἔπεισεν, ὅτι ἐν στιγμῇ ἀμύνης τὸν ἐφόνευσεν, ὅθεν καὶ ἐκηρύχθη ἀθῶος. Ἂν μὴ ὑπῆρχε τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο σύστημα τῆς ὁμοψηφίας, ἐρωτῶ ὑμᾶς Κύριοι, ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος, ὅστις ἔδραμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ θύματος δὲν ἤθελε καταδικασθῇ; καὶ ἂν ἐκόπτετο ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, εἰς τί ἤθελον χρησιμεύσει αἱ βραδεῖαι περὶ τῆς ἀθωότητός του ἀποδείξεις; Τίς δὲ τῶν τὴν Γαλλικὴν εἰδότων δὲν συγκινεῖται ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς ἐπὶ ἐσφαλμέναις εἰκασίαις καταδίκης τῶν **Calas** καὶ τῶν **Sirven**, ἃς ὁ γλαφυρὸς τοῦ Βολταίρου κάλαμος ἐξετραγῴδησεν; Ἡ ἀνθρωπίνη λοιπὸν δικαιοσύνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἀλάνθαστος. Εἶναι προτιμότερον χίλιοι ἔνοχοι νὰ σωθῶσι, παρὰ νὰ θανατωθῶσιν ἐννεακόσιοι ἐνενήκοντα ἐννέα ἔνοχοι καὶ εἷς ἀθῶος.

Δεύτερον δὲ ἀντιτακτέον, ὅτι ἐλλείπει ἀπὸ τῆς ποινῆς αὐτῆς ἐν τῶν κυριωτάτων πάσης ποινῆς προσόντων, ἅπερ πρὸ ὀλίγου ἀνέφερον, ὅτι ἀνάγκη δηλονότι ἡ ποινὴ νὰ ᾖ ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀδίκημα, ἀναλογία δὲ τότε μόνον ἐπιτυγχάνεται, ὅταν ἡ ποινὴ ἦναι ἐπιδεκτικὴ δύο ὅρων ἀνωτάτου καὶ ἐλαχίστου· ἀλλ' ἐξ οἰκείας φύσεως ἡ θανατικὴ ποινὴ ἀνεπίδεκτός ἐστι τοῦ τοιούτου, μάλιστα δ' ἔτι χείρονα ἔχει τὰ κατ' αὐτὴν παρ' ἡμῖν, ὧν ἡ ποινικὴ νομοθεσία δὲν ἔχει τὴν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐνόρκων ἀφιεμένην ἀπόφανσιν τῶν ἐλαφρυντικῶν περιστάσεων (**circonstances attenuantes**), ὧν ἀπαγγελλομένων κατά τινας νομοθεσίας ὑπὲρ τοῦ ὑποδίκου, ἡ ποινὴ ὑποβιβάζεται καθ' ἕνα βαθμὸν, τούτου δὲ μὴ γινομένου παρ' ἡμῖν, ἀναγκάζεται ὁ δικαστὴς, ἢ ν' ἀθωώσῃ ἔνοχον, ὅπερ κακὸν, ἢ νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν ἕνεκεν ἰδιαζόντων λόγων εἰς ἥττονα βαθμὸν ἔνοχον, ὅπερ χεῖρον.

Τρίτον· ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐνεργεῖ πάντοτε ἀντιστρόφως τοῦ σκοποῦ της, καθόσον ἐθίζει τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος, διότι εἰ μὲν τύχῃ ὢν ὁ καταδικασθεὶς εἰς θανατικὴν ποινὴν ἄνθρωπος τοσοῦτον ἐξηγριωμένος τὴν φύσιν, τοσοῦτον ἀποτρόπαιος τὰ ἤθη, τοσοῦτον σκαιὸς τὴν συνείδησιν, τοσοῦτον κατεχόμενος ὑπὸ τῆς κακῶς ἐννοουμένης φιλοτιμίας, ὥστε καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος νὰ ἐπιδεικνύηται τὸ *paλληκάρι*, ἐρωτῶ ὑμᾶς ἂν δὲν ἐνσταλάζηται ἐν ταῖς καρδίαις τῶν θεωμένων τὴν παρὰ τὸν θάνατον καρτερίαν τοῦ τοιούτου τέρατος, αἴσθημά τι θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, ἀκουσίου, ἂν θέλετε, διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος θρασύτητα ἣν θέλουσιν ὀνομάσει ἀνδρίαν, ἐρ' ᾗ οὐδ' ἀπίθανον ν' ἀκούσῃ τις παρὰ πολλῶν ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐθεάθησαν τὸν κακοῦργον, τὰ « *τὶ παλληκάρι, μὲ πόσην γενναιότητα ἔφερε τὸν θάνατον* »· ποῖον λοιπὸν ἔσται τὸ ἐκ τῆς θέας ταύτης ἀποτέλεσμα; Βεβαίως ὅτι πλεῖστοι ὅσοι μοχθηροὶ τὴν ψυχὴν θέλουσιν εἰπεῖ ἐν ἑαυτοῖς, *ἂς πράξω τὸ κακὸν, καὶ ἢ σώζομαι, ἢ, ἂν δὲν διαφύγω τὸν νόμον, ἀκαριαῖον θέλω δοκιμάσει πόνον· δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι, εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως θέλω ἀποθάνει μίαν ἡμέραν;* Ἐὰν δὲ πάλιν ὁ κατάδικος ἦναι ἄνθρωπος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἐνεκρώθη πᾶν αἴσθημα αἰδοῦς, δὲν ἠμβλύνθη παντελῶς τῆς συνειδήσεως τὸ πλῆκτρον, θέλει ἀναβῇ ὁ τοιοῦτος ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος μὲ καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην, ἣν δὲν θέλει ἐξουθενήσει ὁ πανοικτίρμων Θεὸς, θέλει ἀσπασθῇ ὁ τοιοῦτος τὸν ἐσταυρωμένον, θέλει ἐξομολογηθῇ δημοσίᾳ τὸ ἔγκλημα ὅπερ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν λαιμητόμον, θέλει ἀκούσει ἐν κατανύξει τοὺς παραμυθητικοὺς λόγους σεβασμίου ἱερέως, ὅστις θέλει τὸν συμφιλιώσει μετὰ τῆς κοινωνίας δεικνύων αὐτῷ ἀνοιγομένους πρὸς τὴν μετανοοῦσαν ψυχήν του τοὺς οὐρανούς, τὸ δὲ πλῆθος, ὅπερ ἐθεάθη αὐτὸν, θέλει ἐπανέλθει οἴκαδε μὲ καρδίαν τεθλιμμένην λέγον, « *ὁ δυστυχὴς μετενόησε· κρίμα ὅτι ἐθανατώθη.* » Ἐρωτῶ καὶ αὖθις ὑμᾶς Κύριοι, ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἄκρων ποίαν διδασκαλίαν ἠθικὴν ἠρύσθη ἡ κοινωνία διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς;

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο συμβαίνει· ἐθίζονται οἱ πολῖται εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματός, παρετηρήθη δὲ, ὅτι κυρίως οἱ δήμιοι στρατολογοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν τάξεων τῶν σφαγέων, διότι οἱ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο μετερχόμενοι προσοικειοῦνται μᾶλλον μὲ τὴν χύσιν τοῦ αἵματος διὰ τῶν σφαγιαζομένων ζώων· λέγεται δὲ, ὅτι συμβαίνει εἴς τινας ἀνθρώπους φαινόμενόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσωσιν οἱ φυσιολόγοι· ὑπάρχουσί τινες ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μεθύσκονται βλέποντες τὸ ῥέον αἷμα· ἐπιπίπτει τις τούτων κατά τινος, οὐχὶ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ἅμα τὸν τραυματίσῃ καὶ ἴδῃ ῥέον, τὸ αἷμα, μεθύσκεται εἰς τὴν τοιαύτην θέαν, ἐπιπίπτει δὲ σφοδρότερον, καὶ φονεύει. Πρὸς δὲ τούτοις ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τοιούτου στοιχεῖόν τι λανθάνον μοχθηρᾶς διαθέσεως, τοῦτο ἐξεγείρεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματος· τοὐναντίον δὲ, ὅταν ὁ νομοθέτης σέβηται τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, τότε διδάσκεται καὶ ἡ κοινωνία, καὶ ὁ κακοῦργος μανθάνει, ὅτι ὁ φόνος ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι ἔγκλημα τοσοῦτον μέγα, ὥστε κἂν ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἐπὶ ὁμοίοις ἀδικήσῃ, ἡ κοινωνία δὲν θέλει τὸν καταδικάσει εἰς θάνατον, θέλει τότε πιθανώτατα συνέλθει εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰπεῖ, ἀφοῦ ἐγὼ ἔνοχος καταστὰς δὲν θέλω καταδικασθῇ εἰς θάνατον, πῶς διανοοῦμαι νὰ φονεύσω τὸν ἀθῶον;

Ἀναμιμνήσκομαι Κύριοι, τὴν ὡραίαν ἀπάντησιν ἣν ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει τῆς Γαλλίας ὁ πλουσιώτατος **Duport** ἔδωκε πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ κλήρου συνάδελφόν του ἐκεῖνον ὅστις διέκοψεν αὐτὸν ἀγορεύοντα κατὰ τῆς θανατικῆς ποινῆς, « *ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ βίβλῳ*, εἶπεν ὁ κληρικὸς, *εὑρίσκομεν τὴν θανατικὴν ποινὴν ἐν χρήσει* », ὁ δὲ ῥήτωρ ἀπήντησεν « *ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ βίβλῳ ἀναγινώσκομεν τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ ἀληθάστου κριτοῦ κατὰ τοῦ πρώτου φονέως* » καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς, *οὐχ οὕτως· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει. Καὶ ἔθετο Κύριος ὁ Θεὸς σημεῖον τῷ Κάϊν τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὑρίσκοντα αὐτόν* ».

(*Ἕπεται συνέχεια.*)

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Πανδώρας».

Εἰς Ἀθήνας.

Περιελθὼν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκμάθω τὴν ῥωσικὴν γλῶσσαν καὶ ἀναγνοὺς συγγράμματα διάφορα πρωτοτύπως ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ γεγραμμένα, μάλιστα τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας αὐτῆς, ἠπόρησα πῶς τινες τῶν ἡμετέρων λογίων ἐφ' ἱκανὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ διαμείναντες δὲν ἐρρόντισαν νὰ καταστήσωσι γνωστὴν καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ξένην ταύτην φιλολογίαν διὰ μεταφράσεων τῶν κατ' αὐτὴν ἀριστουργημάτων ἢ καὶ τῆς Γραμματολογίας αὐτῆς. Καθ' ὅσον οἶδα, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν οὐδὲν ἕτερον ἄξιον λόγου μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εἰμὴ ἡ ἱστορία τοῦ Καραμζίνου· παραλείπω δὲ τὰ θνησιγενῆ ἐκεῖνα μυθιστορήματα ὅσα περιοδικῶς ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασιν ἀναφαίνονται· ἐνῷ, κατ' ἐμὴν τοὐλάχιστον ἰδέαν ὀφείλομεν νὰ ἐγκύψωμεν σπουδαιότερον εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης ταύτης καὶ τὴν μελέτην τῆς φιλολογίας αὐτῆς, οὐχὶ μόνον ὅπως ἴδωμεν ὁπόσον ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτῆς ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁποίας σωτηρίους ἐπήνεγκε μεταβολὰς ἐπί τε τοῦ θρησκεύματος, τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ λαοῦ μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀπολαύσωμεν σημαντικωτέραν τινὰ ὠφέλειαν παρέχοντες τοῖς μὲν περὶ τὴν ποίησιν ὑποδείγματα οὐχὶ εὐκαταφρόνητα καὶ μιμήσεως ἄξια, τοῖς δὲ περὶ τὰ γράμματα καὶ ἰδίως τὴν συγκριτικὴν φιλολογίαν ἀσχολουμένοις εὐρύτερον κύκλον ἰδεῶν καὶ ἐνεργείας, τοῖς δὲ περὶ τὴν θεολογίαν καὶ τὴν ἀπ' ἄμβωνος ῥητορικὴν πρότυπον καλλιεπείας καὶ ἰδεῶν χριστιανικωτάτων, τοῖς πᾶσι δὲ εὐάρεστα ἀναγνώσματα καὶ κοινωφελεῖς γνώσεις.

Ὅτι δὲ τὰ ῥωσικὰ συγγράμματα δὲν ἀμοιροῦσι παντοίων προτερημάτων ἀπόδειξις ἔστω ἡμῖν ἡ καθ' ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας μετάφρασις τῶν ἀρίστων ἐξ αὐτῶν, ὁποῖα εἰσὶν οὐκ ὀλίγα.

Πρὸς τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς παρ' ἡμῖν ἐλλείψεως ταύτης κατ' ἐλάχιστον σκοπῶν νὰ συντελέσω κἀγὼ, ἐπελήφθην κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐμῶν δυνάμεων μεταφράσεώς τινος συντόμου *Ἱστορίας τῆς Ῥωσικῆς φιλολογίας*, ἣν οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς οἶδα ἂν ποτὲ αἱ τοῦ βίου περιπέτειαι καὶ οἱ τοῖς περὶ τὸν Κερδῶον ἀσχολουμένοις ἀναπόφευκτοι περισπασμοὶ ἐπιτρέψουσί μοι νὰ φέρω εἰς φῶς.

Ὑπὸ τῆς ἀμφιβολίας ταύτης κατεχόμενος δὲν ἐθεώρησα ἄσκοπον νὰ χρησιμοποιήσω πως τὴν νεκρὰν κειμένην παρ' ἐμοὶ ὕλην παραδίδων περιοδικῶς εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς βιογραφίας τῶν μάλιστα διαπρεψάντων ἐν τῇ ῥωσικῇ φιλοσοφίᾳ, δι' ὃ καὶ παραθέτω σήμερον τὴν τοῦ Κρυλὼφ, τοῦ ἐπισημοτέρου μυθογράφου, ἣν, τυχαίως καὶ ἄνευ ἰδίου τινὸς λόγου ἐκλεξάμενος, προτάσσω πάσης ἄλλης, ὑποσχόμενος νὰ μεταδώσω ἡμῖν καὶ διαφόρους ἄλλας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀκμασάντων συγγραφέων, ἂν ὁμογνωμονοῦντές μοι δὲν θεωρήσετε καὶ ὑμεῖς ταύτας ἀνωφελεῖς ἢ ἀναξίας νὰ πληρώσωσι τὰς στήλας τοῦ πολυτίμου ὑμῶν συγγράμματος.

Ἐῤῥωσθε.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 15 Φεβρουαρίου 1864.

Σ. Α. ΚΕΠΕΤΖΗΣ.

Βίος τοῦ Ῥώσου μυθογράφου Κροιλώφ.

Ὁ Ι. Α. Κροιλώφ, γεννηθεὶς τὴν 2 Φεβρουαρίου 1768 ἐν Μόσχᾳ, ἦν υἱὸς πτωχοῦ ὑπαξιωματικοῦ τοῦ πεζικοῦ. Ἡ διανοητικὴ ἱκανότης τοῦ μέλλοντος μυθογράφου ἀνεπτύσσετο τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἰδίας μητρὸς, ἥτις ἀποθανόντος τοῦ συζύγου της ἔμεινε μετὰ τοῦ υἱοῦ της εἰς Πέρην. Ἐκεῖ οὗτος ἐξέμαθε τὴν Γαλλικὴν καὶ ἄνευ ἐκλογῆς ἀνεγίνωσκεν ὅσα ἐν τῇ οἰκίᾳ εὕρισκε γαλλικὰ βιβλία. Πρὸ παντὸς δὲ ἄλλου τὰ δράματα προὐξένησαν εἰς αὐτὸν ζωηροτάτην ἐντύπωσιν, διὸ καὶ μόλις δεκαπενταετὴς ὢν συνέγραψε τὴν «Καφένιτσαν» (α). Αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου ὑπεχρέωσαν τὴν μητέρα του ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ Πέρης εἰς Πετρούπολιν· ἐκεῖ ὁ νέος Κροιλὼφ συνέγραψε κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἠθοποιοῦ Δμητρέβσκη τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην «Κλεοπάτραν» τὴν ὁποίαν ἐξηφάνισεν ὁ ἴδιος. Τῷ 1786 ἐτελείωσε νέαν τραγῳδίαν τὴν «Φιλομήλαν», ἥτις δὲν παρεστάθη μὲν, ἀλλὰ συμπεριελήφθη εἰς τὴν συλλογὴν τῶν δραμάτων τὴν ἐπιγραφομένην «Τὸ ῥωσικὸν θέατρον».

Τῷ 1789 ἐξέδιδεν ἐφημερίδα «Τὸ Ταχυδρομεῖον τῶν ψυχῶν». Ἀπὸ τοῦ 1792 ἐπεχείρησε τῇ συμπράξει τοῦ Κλούσην τὴν ἔκδοσιν νέας ἐφημερίδος «Τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ». Τὸ δὲ 1793 ὁ Κροιλὼφ μετὰ τοῦ Κλούσην ἐξέδιδον ἄλλην ἐφημερίδα «Τὸν Ἑρμῆν τῆς Πετρουπόλεως», ἐπὶ ἓν μόλις ἔτος διαρκέσασαν.

Ἐγκαταλείψας τὴν ἐφημεριδογραφίαν, μὴ ἀρεσκόμενος δὲ καὶ εἰς τὰς τραγῳδίας, ἐτράπη πρὸς τὴν κωμῳδίαν καὶ περὶ τὸ 1793 συνέγραψε «τὴν λυσσῶσαν οἰκογένειαν» καὶ τοὺς «Σκανδαλοποιοὺς» (Προκάζνικοι). Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐποίησε καὶ ᾠδὴν «ἐπὶ τῇ τύχῃ» κατὰ μίμησιν τῆς τοῦ Δερζάβην ᾠδῆς «εἰς τὴν τύχην». Τῷ 1794 συνέγραψε κωμῳδίαν εἰς τρεῖς πράξεις ὑπὸ τὸν τίτλον «συγγραφεὺς ἐν ἀντιθαλάμῳ». Πρὸς ἐπαύξησιν τῆς φιλολογικῆς ἱκανότητός του ἐσπούδασε τότε καὶ τὴν Ἰταλικήν. Εὑρισκόμενος δὲ ἐν Ῥήγᾳ παρὰ τῷ στρατιωτικῷ διοικητῇ τῆς χώρας συνέγραψε φιλολογικὴν γελοιογραφίαν τὴν γνωστὴν ἐν τοῖς χειρογράφοις του τραγῳδίαν «Τρούμφ».

Τῷ 1808 μετέφρασεν ἐκ τοῦ Λαφονταίνου δύο μύθους δημοσιευθέντας ἐν τῷ «Ἐπιθεωρητῇ τῆς Μόσχας». Ἅμα ἀναγνοὺς τούτους ὁ Δμήτριεφ συνεβούλευσε τὸν νέον μεταφραστὴν νὰ μὴ παραμελήσῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως. Τὴν συμβουλὴν ταύτην ἀκολουθήσας ὁ Κροιλὼφ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Λαφονταίνου καὶ ἄλλον μῦθον δημοσιευθέντα διὰ τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος. Ἐπιστρέψας εἰς Πετρούπολιν ἐπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὴν πρὸς τὸ θέατρον κλίσιν του, καὶ τὸ 1807 ἐδημοσιεύθησαν τρία δράματά του «Τὸ ἐργαστήριον τοῦ συρμοῦ», «Μάθημα πρὸς τὰς θυγατέρας» καὶ «Ἠλίας Βογατοίρ». Μῦθοι δέ τινες καὶ ἓν ποίημά του «Περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν παθῶν» ἐτυπώθησαν ἐν τῷ «Δραματικῷ Ἀγγελιοφόρῳ». Τῷ 1808 ἐξῆλθεν εἰς φῶς ἡ πρώτη ἔκδοσις τῶν μύθων του, 22 τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων κριτικὴν ἀνάλυσιν κατεχώρισεν ὁ Ζουκόβσκη ἐν τῇ ἐφημερίδι του, τῷ «Εὐρωπαϊκῷ Ἀγγελιοφόρῳ». Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1811 ὁ Κροιλὼφ ἐξελέχθη μέλος τῆς Ῥωσικῆς Ἀκαδημίας. Τῷ 1823 ἐν Παρισίοις, κατὰ πρότασιν τοῦ Γρ. Ὀρλὼφ μετεφράσθησαν 89 μῦθοί του. Τῷ 1834 ὁ Αὐτοκράτωρ ηὔξησε τὴν σύνταξίν του χάριν τῶν ἐκδουλεύσεων, ὅσας προσήνεγκεν τῇ ἐθνικῇ φιλολογίᾳ. Ἀπέθανε δὲ ὁ Κροιλὼφ τὴν 9 Νοεμβρίου 1844 τὸ 77 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων.

Πλήρης συλλογὴ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κροιλὼφ μετὰ τῆς βιογραφίας του συνταχθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ «Πλετνιὼφ» ἐξεδόθη τῷ 1847 εἰς τρεῖς τόμους. Ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ περιέχονται, διατριβαὶ, α) ἐκ τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν ψυχῶν», β) ἐκ τοῦ «Ἐπιθεωρητοῦ», γ) ἐκ τοῦ «Ἑρμοῦ». Ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ, α) ποιήματα τυπωθέντα ζῶντος τοῦ συγγραφέως, β) μῦθοι. Ἐν τῷ τρίτῳ τέλος τὰ δραματικά του ἔργα. Οἱ μῦθοί του ἐξεδόθησαν καὶ ἰδιαιτέρως πλειστάκις.

Πηγαί: «Βίος καὶ συγγράμματα τοῦ Κροιλὼφ» ὑπὸ Λοβανὼφ ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ὁ υἱὸς τῆς Πατρίδος» 1847 τὸν Ἰανουάριον.—«Σχόλια ἐπὶ τῆς Χρηστομαθείας» ὑπὸ Γαλάχωβ.—«Βίος καὶ συγγράμματα τοῦ Κροιλὼφ» ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Πλετνιὼφ 1847».—«Σκέψεις περὶ τοῦ Κροιλὼφ» ὑπὸ Πορόσχην ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Πετρουπόλεως τὸ 1848.

Ὅπως χαρακτηρισθῇ ἡ φιλολογικὴ ἀξία τοῦ Κροιλὼφ πρέπει νὰ διαιρεθῶσι τὰ ἔργα του εἰς τρεῖς κατηγορίας: α) μῦθοι, β) δράματα, γ) διατριβαὶ ἐν ἐφημερίσι.

α) Ἐν τῇ μυθογραφίᾳ ὁ Σουμαρόκωφ ἐμιμήθη τὸν Λαφονταῖνον, μὴ λαβὼν ποσῶς ὑπ' ὄψιν τοὺς δεσμοὺς τῆς τέχνης πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ Χαίμνιτσερ δὲν περιωρίσθη εἰς μίμησιν μόνον τοῦ Λαφονταίνου, ἀλλ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα καὶ πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μυθογράφους· διαφαίνεται ὅμως ἐν τοῖς μύθοις τούτου αἴσθημα ἐθνικότητος. Ὁ Δμήτριεφ εἰσήγαγεν εἰς τὸν μῦθόν του χρωματισμοὺς ζωηροὺς, ἔμφασιν ποιήσεως καὶ διάλογον νευρώδη. Ἐν τοῖς μύθοις τούτου διαλάμπει εὐφυΐα καὶ καλαισθησία· αἱ στίχοι του εἶναι ἐντέχνως ἐξειργασμένοι καὶ αἱ περιγραφαί του ζωηραί. Τὰ κάλλη ὅμως τοῦ ἐθνικοῦ ἐν τῇ ποιήσει χρωματισμοῦ ὅσα πρέπει νὰ χαρακτηρίζωσι τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τοῦ γράφοντος, οὐδεὶς ἐκ τούτων ἀνέπτυξε καὶ ἐτελειοποίησεν ὅσον ὁ Κροιλώφ.

Ἐν τῇ ῥωσικῇ φιλολογίᾳ, διὰ μόνους τοὺς μύθους του ἀπέκτησε μεγάλην σημασίαν ὁ Κροιλὼφ, διότι ἔγραψε τούτους ἀπαραλλάκτως ὡς ἂν ἐλάλει Ῥῶσος ἁπλοῦς, ἄνευ ἐλαχίστης ἀναμίξεως ξένων φράσεων καὶ ἰδεῶν.

Οἱ μῦθοι τοῦ Κροιλὼφ εἶναι πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ἀῤῥενωποῦ πνεύματος τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ, τοῦ ζῶντος ἐν παροιμίαις καὶ ἀποφθέγμασιν, ἐν ζωηρῷ χαρακτῆρι καὶ καυστικῇ εἰρωνείᾳ. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτὴρ τῶν μύθων του δὲν εἶναι ἁπλῆ συνέπεια βαθείας γνώσεως τοῦ εἴδους τούτου τῆς ποιήσεως· διότι οὔτε οἱ πρὸ αὐτοῦ γράψαντες, οὔτε ἡ τῆς ἐποχῆς του φιλολογία, οὔτε τὸ ἐφόδιον τῶν γνώσεων ὅσας ἐκτήσατο ἐν τῇ ἀπ' ἀρχῆς σπουδῇ καὶ μελέτῃ ἠδύναντο νὰ ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικότητος καὶ τῆς κατὰ ταύτην συγγραφῆς· ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι καρπὸς τῆς αὐθυπάρκτου, οὕτως εἰπεῖν, φύσεως τοῦ γράφοντος.

Οἱ στίχοι τοῦ Κροιλὼφ φέρουσιν ἐθνικὸν χρωματισμὸν καὶ γραφικότητα. Παρ' αὐτῷ τὰ πάντα εἶναι ζωγραφικώτατα, ἀπὸ τῆς περιγραφῆς τῆς μαγευτικῆς φύσεως μέχρι τῆς παραστάσεως καὶ τῶν λεπτοτάτων χρωματισμῶν τοῦ διαλόγου. Ὅλαι αἱ λέξεις του εἶναι ἀκριβεῖς, ἁρμόδιαι καὶ οἱονεὶ ἀναποσπάστως συνεδεδμέναι μὲ τὸ περιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον τρόπον τινὰ δι' ἔλλειψιν ἐκφράσεων παρίσταται αὐτούσιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγινώσκοντος.

β'.) Περὶ τῶν δραμάτων τοῦ Κροιλὼφ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ τελειότερα αὐτῶν «Τὸ ἐργαστήριον τοῦ συρμοῦ» καὶ τὸ «Μάθημα πρὸς τὰς θυγατέρας» εἶναι ἀτελῆ, ὑπὸ ποιητικὴν ἔποψιν θεωρούμενα, καὶ μόνον διὰ τὸ ἐνυπάρχον σατυρικὸν πνεῦμα εἶναί πως ἄξια λόγου.

Πλὴν τῶν μύθων ὁ Κροιλὼφ μετέφρασε καὶ ψαλμοὺς (καλλιώτερος ὅλων εἶναι ὁ 37ος)· ἔγραψεν ᾠδὰς, ἐλεγεῖα, ἐπιτύμβια καὶ διάφορα ἄσματα. Τινὰ τῶν ποιημάτων τούτων φέρουσιν ἴχνη μιμήσεως προγενεστέρων ποιητῶν π. χ. τῆς ᾠδῆς τοῦ Λομονόσωφ «Ἡ αὐγὴ», τῆς τοῦ Δερζάβιν «Εἰς τὴν τύχην» τῆς τοῦ Δμήτριεφ «Πρὸς κοιμώμενον βρέφος». Εἰς ἄλλα δὲ φαίνεται ἀπομιμούμενος τὸν Καραμζίνον καὶ Καπνίσταν. Αἱ ἐπιστολαί του φέρουσι προτερήματα πρωτοτυπίας.

γ'.) Ὁ Κροιλὼφ, ὡς εἴπομεν, ἐξέδιδε τρεῖς ἐφημερίδας «Τὸ ταχυδρομεῖον τῶν ψυχῶν» 1789, «Τὸν ἐπιθεωρητὴν» 1792 καὶ «Τὸν Ἑρμῆν τῆς Πετρουπόλεως» 1793. Αἱ σατυρικαὶ εἰκόνες, ἐν αἷς ὁ Κροιλὼφ περιγράφει τὰ ἐλαττώματα τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ γελοῖα τῆς συγχρόνου κοινωνίας, παριστᾶσι θαυμασίαν ποικιλίαν ἀντικειμένων, ἐκλογὴν ἀπόψεων, καὶ εἰρωνείαν ὀξεῖαν, εὐφυᾶ καὶ ἀληθῆ.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι ὁ Κροιλὼφ ἐφημίσθη α) ὡς ἀπομνημονεύσας πολλὰς σπουδαίας συγχρόνους ἰδέας β) ὡς ποιήσας μύθους δημοτικωτάτους καὶ γ) γράψας αὐτοὺς ὡς ἄριστος καλλιτέχνης. Τὴν δημοτικότητα ταύτην ὤφειλε καὶ ἴσως ἤθελεν ἐπιθυμήσει καὶ αὐτὸς νὰ ἐκτείνῃ ἐφ' ὅλης τῆς φιλολογίας, ἀλλὰ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ εἴδους τούτου τῆς ποιήσεως δὲν ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀληθῶς σπουδαίου καὶ ὠφελίμου τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον κατώρθωσαν ὕστερον ὁ Πούσκην καὶ ὁ Γόγολυ, ὧν τὰς βιογραφίας ἐς ἄλλοτε.

Σ. Μ. Κ.

(α) Οὕτως ὀνομάζουσι Ῥωσισὶ τὰς ἐκδότους εἰς τὴν κατοικίαν γυναῖκας.

ΔΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

(Ὅρα τόμ. ιΓ'. φυλλ. 328.)

Η ΜΙΚΡΑ ΚΑΡΙΝΑ

(διήγημα.)

Εἰς πολίχνην τινὰ τῆς *Σεελανδίας* (*) ἔζη, πρό τινων ἐτῶν πλούσιός τις καὶ ἔντιμος δημόσιος ὑπάλληλος. Ἐσπέραν τινὰ τοῦ φθινοπώρου ἐκάθητο οὗτος, μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας του, εἰς τὴν κομψὴν τῆς οἰκίας του αἴθουσαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο διάστερος, ἡ δὲ σελήνη, λάμπουσα διὰ τῶν παραθύρων τοῦ θαλάμου, ἐφώτιζεν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν ὑφασμάτων, ἅτινα ἔκειντο ἐσπαρμένα ἀτάκτως ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρ' ἣν εἰργάζοντο ἡ οἰκοδέσποινα καὶ αἱ δύο θυγατέρες της. Παράμερα, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐκάθητο ἡ μικρὰ Καρίνα, ῥαφιδεύουσα μετ' ἄκρας ζέσεως. Ἡ νέα αὕτη ἦτο θυγάτηρ πτωχοῦ πατρὸς, ὅστις ὅμως ἔτυχεν ἀγωγῆς διακεκριμένης, μετὰ πολλὰς δὲ τῆς τύχης καταδρομὰς καὶ περιπετείας, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, μετὰ τῆς θυγατρός του Καρίνας καὶ μιᾶς γηραιᾶς ἀδελφῆς του. Καὶ αὕτη μὲν ἀνέτρεφε φιλοστόργως τὴν ἀνεψιάν της, διδάσκουσα αὐτὴν πάντα τὰ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ὁ δὲ πατὴρ ἐπεμελεῖτο τῆς ἐκπαιδεύσεώς της, μεταδίδων αὐτῇ τὰς γνώσεις ἐκείνας, τερπνὰς ἅμα καὶ ὠφελίμους, ὅσαι ἀληθῶς δύνανται νὰ κοσμήσωσι μίαν νέαν.

Προσήγγιζεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Καρίνα ἐχρεώ-

(*) Ἡ Σεελανδία εἶναι ἡ νῆσος τῆς Δανίας, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους Κοπεναγη.

στει νὰ λάβῃ τὸ μῦρον (confirmation) καὶ ὁ πατήρ της, ὅστις δικαίως ἦν ὑπερήφανος ἐπ' αὐτῇ, εὑρίσκετο ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ πῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ κατάλληλον πρὸς τὴν τοιαύτην θρησκευτικὴν τελετὴν ἐνδυμασίαν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, ἐπελθὼν αἰφνιδίως ὁ θάνατος, τὸν ἀπήλλαξε καὶ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ἐλπίδων του. Τότε ἄλλη καταφυγὴ δὲν ὑπελείπετο εἰς τὴν δυστυχῆ κόρην, ἢ τὸ ἔλεος τῶν χριστιανῶν. Ὅθεν, ἐνῷ ἡ θεία της ἐπρόκειτο νὰ ἔμβῃ παιδαγωγὸς εἰς πλουσίαν τινὰ οἰκογένειαν, ἡ Καρίνα εὗρεν ἄσυλον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Α..... μακρόθεν συγγενοῦς τοῦ πατρός της, καὶ μετὰ τῶν θυγατέρων τούτου, ἔμελλε νὰ δεχθῇ τὸ μύρωμα τὴν προσεχῆ Κυριακήν.

Ἐκάθητο λοιπὸν, ὡς προείπομεν, κατ' ἰδίαν, ἐργαζομένη εἰς τὰ τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας, μεταξὺ δὲ μελαγχολικῶς ἀναπολοῦσα τὸ παρελθὸν καὶ ἐνατενίζουσα, μετὰ φόβου, εἰς τὸ μέλλον. Κἄποτε, ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸ στερέωμα, καὶ ἡ θέα τῶν φωτοβολούντων ἀστέρων, τῆς κατοικίας ἐκείνης τοῦ Ὑψίστου, ἐπλήρου τὴν καρδίαν της ἐλπίδος καὶ παρηγορίας. Ἐν τούτοις, ἠκούσθη κρότος τεθρίππου ὀχήματος εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας. « Θεέ μου! ἀνέκραξε μία τῶν θυγατέρων τοῦ οἰκοδεσπότου. Τί μαρτύριον! εἶναι ὁ Κ. Σ.....» Ὁ πατὴρ ἐπέπληξε τὴν κόρην διὰ τὸ ἐπιφώνημά της τοῦτο, καὶ ἐγερθείς, μετέβη εἰς προϋπάντησιν τοῦ εὐγενοῦς ξένου.

— Εἶναι εὐκατάστατος κτηματίας τῶν μερῶν μας, εἶπεν ἡ νέα, στραφεῖσα πρὸς τὴν Καρίναν.

— Καὶ εἶναι τόσον κακός; ἠρώτησεν αὕτη ἐν τῇ ἀθωότητί της.

— Ὄχι, ἀπεναντίας, ἀπεκρίθη ἡ Λουΐζα γελῶσα, ἠμπορῶ μάλιστα νὰ τὸν ὀνομάσω ἀγαθὸν, ἀλλ' εἶναι σχολαστικὸς ποῦ σὲ πλήττει, πρὸ πάντων ὅμως εἶναι δύσμορφος.

Ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ ὁ Κ. Α..... εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν, λίαν περιποιητικῶς, ἄνδρα ἀτυχοῦς, τῷ ὄντι, ἐξωτερικοῦ. Ἦτον ἰσχνὸς καὶ ἄτονος, ἐστηρίζετο ἐπὶ βακτηρίας, ἦτο δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ δύσμορφος. Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν κυριῶν, ὁ Κ. Σ..... παρεκάθησεν εἰς τὸν κύκλον, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναναστροφῆς, συνδιελέχθη μετὰ ζωηρότητος καὶ εὐπρεπείας. Ἡ Καρίνα δὲν ἔπαυε θεωροῦσα τὸν παράδοξον αὐτὸν ξένον. Εἶχε γλαυκοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ φιλάσθενον τὴν ὄψιν, ἡ δὲ φυσιογνωμία του, καὶ ἰδίως τὰ μεγάλα κυανᾶ ὄμματά του, ἀπέπνεον γλυκύτητα ἅμα καὶ εὐγένειαν, ἥτις προὐξένησεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νέαν. Παρετήρησεν ὅτι τὴν ἔβλεπε μετὰ προσοχῆς καὶ ὅτι ἠρώτησε περὶ αὐτῆς τὴν Κ. Α..... Ὡμίλησε μετὰ χάριτος καὶ φιλοκόμψως περὶ τῶν πολυτελῶν ὑφασμάτων τῶν πέριξ αὐτοῦ κειμένων. Εἶτα δὲ πλησιάσας εἰς τὴν Καρίναν, εἶπε μετ' ἀγαθότητος «ἑτοιμάζετε καὶ σεῖς τὸ φόρεμά σας διὰ τὴν Κυριακήν»; — Ὄχι ἀπήντησεν αὕτη συνεσταλμένως· τὸ ἰδικόν μου ἐτελείωσε..... καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐσιώπησεν ὅλως ἐν ἀμηχανίᾳ. — Ἀμέσως σᾶς δεικνύω τὸ φόρεμα τῆς Καρίνας, ἀνέκραξεν ἡ Λουΐζα μετὰ γέλωτος, καὶ μεταβᾶσα, ἔφερεν ἔνδυμά τι ἐξ ὑφάσματος εὐτελοῦς σχεδὸν ἡμιτριβές. Ἡ Καρίνα ἠσθάνθη δάκρυα πληροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Κ. Σ..... τὸ παρετήρισε καὶ μηδὲν εἰπὼν, μετ' ὀλίγον ἀπεχαιρέτισε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ Καρίνα ἔμαθε περιχαρῶς, ὅτι ἡ θεία της προσελήφθη παρὰ τῷ Κ. Σ..... ὡς οἰκονόμος τῆς οἰκίας της. Ἐνῷ δὲ, τοιουτοτρόπως ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς καρδίας της μία φροντὶς καὶ ἀνησυχία, ἄλλο εὐχάριστόν τι καὶ ἀπροσδόκητον τὴν ἀνέμενε. Τὴν παραμονὴν τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, ὁ ἀγγελιοφόρος τῆς Κοπενάγης τῇ ἐκόμισε μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἓν κιβώτιον. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτον ἀνώνυμος, διελάμβανε δὲ τὰ ἑξῆς· «Θάῤῥει, ἐρασμία κόρη, καὶ μὴ νόμιζε ὅτι εἶσαι μόνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πίστευσε ὅτι ἀγαθός τις δαίμων σὲ παρακολουθεῖ καὶ σὲ περιέπει εἰς ἕκαστον βῆμά σου. Λάβε ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα. Δύνασαι νὰ τὰ δεχθῇς ἀνενδοιάστως».

Τὸ κιβώτιον περιεῖχεν ὁλόκληρον κομψοτάτην ἅμα καὶ σεμνοπρεπῆ ἐνδυμασίαν. Αἱ θυγατέρες τοῦ Κ. Α..... ἔμειναν εἰς ἄκρον ἐξεστηκυῖαι, ἡ δὲ Καρίνα ἦν πλήρης ἀγαλλιάσεως, ἰδίως ἕνεκα τῆς ἐπιστολῆς, τῆς συνοδευούσης τὸ δῶρον. Ἡ ἰδέα ὅτι ὑπῆρχεν εὐεργετικόν τι ὄν, ἐφορεῦον εἰς τὰς τύχας της, ἐπλήρου τὴν καρδίαν της χαρᾶς καὶ παρηγορίας.

Ἐμάντευσεν, ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἀόρατος ἐκεῖνος προστάτης ἦτο ὁ Κ. Σ..... Τὴν ἐπιοῦσαν εἶδεν αὐτὸν, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸν ναὸν, καὶ τὸν ἐχαιρέτισε μετ' εὐγνώμονος ἤθους. Ἦν δὲ ὡραιοτάτη ἡ νεᾶνις, ἐν τῇ νέᾳ ἐνδυμασίᾳ της, καὶ μελανείμων, ἐφαίνετο θελκτικωτέρα τῶν ἑξαδέλφων της, αἵτινες ἦσαν λαμπρῶς ἐνδεδυμέναι. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθη ὑπολοχαγός τις τοῦ ἱππικοῦ ὁ Κ. Γ.... κομψὸς καὶ εὐειδὴς νέος, ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρός του εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας τοῦ Κ. Α..... Δὲν ἐβράδυνε μετά τινων ἡμερῶν διαμονὴν, νὰ ἐρασθῇ τῆς ὡραίας Καρίνης, κατώρθωσε νὰ ἐκφράσῃ αὐτῇ, διὰ τρόπου τοσοῦτον πειστικοῦ, τὰ αἰσθήματά του, ὥστε νὰ ἐφελκύσῃ καὶ ἐκείνης τὸν ἔρωτα. Ἀθῶα καὶ εἰλικρινὴς, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποκρύψῃ τὴν κλίσιν της. Μόνον δὲ, ὡς ἐκ τοῦ περικυκλοῦντος αὐτοὺς κόσμου, οἱ δύο νέοι, ἠναγκάσθησαν νὰ ἑρμηνεύσωσι κρυφίως τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθήματά των.

Μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἡ Καρίνα εὗρεν ἐντὸς τοῦ κανίστρου τῆς ἐργασίας δευτέραν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἡ πρώτη, χαρακτῆρος, διαλαμβάνουσαν δὲ, «πρόσεχε, ἀθῶα κόρη· ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γ..... εἶναι ἀῤῥαβωνισμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφην σου Λουΐζαν· τοῦτο δὲ ἔγινε μὲν θελήσει τῆς μητρός του, ἀλλὰ καὶ ἐκ συγκαταθέσεώς του».

Ἡ δύστηνος Καρίνα ἤλγησεν ἄκρως ἐκ τῆς πληροφορίας ταύτης. Τὴν ὑστεραίαν ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεχώρησε, χωρὶς αὖτη νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐξηγηθῇ, κατ' ἰδίαν, μετ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ πολλὰ περιστατικὰ, μικροῦ λόγου, εἰς ἃ οὐδεμίαν εἶχε δώσει προηγουμένως σημασίαν, ὡς καὶ λέξεις τινὲς τῆς ἐξαδέλφης της, ἔπεισαν αὐτὴν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἀγγελθέντων. Ἐκτοτε ἡ διαμονὴ αὐτῆς παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Κ. Α..... ἀπέβαινε, κατὰ πάντα, ἀφόρητος. Διὸ, ἐπελήφθη προθύμως εὐκαιρίας παρουσιασθείσης τοῦ νὰ δεχθῇ θέσιν *συντρόφου* (demoiselle de compagnie) πλησίον κυρίας τινός. Ἀληθῶς ἡ θέσις αὕτη δὲν ἀπεῖχε πολὺ τῶν καθηκόντων θεραπαινίδος, διότι ἐχρεώστει νὰ ὑπομένῃ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς κυρίας της, νὰ μετέχῃ ὅλων τῶν θλίψεών της, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀποτελῇ μέρος τῆς οἰκογενείας. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπενταετεῖ, ἡ Καρίνα ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ ἑαυτὴν εἰς βίον, εἰς ὃν δυσκόλως ὑποτάσσονται καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες· ἀλλ' ὑπάρχουσι πλάσματα, ἰδίως μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἅτινα γινώσκουσιν, εἰς οἱανδήποτε αὐχμηρὰν ἀκτὴν καὶ ἂν ῥίψῃ αὐτὰ ἡ εἱμαρμένη νὰ εὕρωσι γωνίαν ὅπως στηριχθῶσι, καὶ ἄσυλον κατὰ τῆς καταιγίδος. Ὑπὸ τοιούτων ἀρετῶν ἦτο πεπροικισμένη καὶ ἡ Καρίνα. Προσεπάθει νὰ ἦναι ἀρεστὴ πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εὐχαριστῆται καὶ ἡ ἰδία. Εὐτυχῶς δὲ, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν, εὑρίσκετο κόρη νοήμων καὶ ἀγαθὴ, ἥτις, διὰ τὸ γλυκὺ τοῦ ἤθους της, καὶ τὸ καλοκἀγαθον τῆς διαθέσεώς της, ἐμετρίαζε πᾶν τὸ λυπηρὸν τῆς διαθέσεως τῆς Καρίνας. Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, διῆγον αἱ δύο φίλαι ἐργαζόμεναι ὁμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος φίλος, ὃν ἀπεκάλει πάντοτε «τὸν ἀγαθὸν ἄγγελόν της» δὲν ἔπαυε προνοῶν ὑπὲρ τῆς ὀρφανῆς νέας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐλάμβανε παρ' αὐτοῦ δῶρα καὶ ἐπιστολὰς, αἵτινες ἐνεθάῤῥυνον αὐτὴν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τῇ ὑπισχνοῦντο βελτιώτερον μέλλον. Οὔτε τὸν ἀφανῆ κομιστὴν τῶν πραγμάτων ἐκείνων, οὔτε τίνι τρόπῳ εἰσέδυον εἰς τὸ δωμάτιόν της ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐννοήσῃ, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησε.

Ὁλόκληρον ἔτος παρῆλθε τοιουτοτρόπως. Ἡμέραν τινὰ, ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ συναναστροφὴ πολυπληθὴς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅτε εἶδεν αἴφνης ἡ Καρίνα, μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, τὸν ὑπολοχαγὸν Γ..... Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, εὗρεν οὗτος τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, καὶ διὰ λέξεων περιπαθεστάτων, νὰ τῇ ἀναγγείλῃ, ὅτι, χάριν αὐτῆς, διέλυσε τοὺς μετὰ τῆς Λουΐζας ἀῤῥαβῶνάς του. Ἐξώρκισεν αὐτὴν νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ ἔχῃ πίστιν εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν ταπεινὴν θέσιν, ἐν ᾗ τὴν εὗρισκε. Δὲν τῷ ἦτο δυνατὸν, ἐπέλεγε, νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πλησίον τῆς μητρός του, θέλει ὅμως τὴν ἐμπιστευθῇ εἰς μίαν ἔντιμον οἰκογένειαν, ὅπου νὰ διαμείνῃ μέχρι τῆς ὥρας τῆς συζεύξεώς των. Ἡ δύστηνος κόρη! τὰ πάντα ἐθεώρει καλῶς ἔχοντα, ἤρκει νὰ ἀπολαύσῃ σύζυγον τὸν παρ' αὐτῆς ἀγαπώμενον. Ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι ἔμελλε νὰ τεθῇ ὑπὸ προστασίαν ξένης, ἀγνώστου οἰκογενείας καὶ νὰ συνδεθῇ δι' ὑποχρεώσεων μεθ' ἑνὸς νέου, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς μητρός του, ἀντέκειτο εἰς τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων της. Ἐν τούτοις, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανεῖδεν αὐτὴν πολλάκις καὶ πάντα λίθον ἐκίνησεν ὅπως θριαμβεύσῃ κατὰ τῆς ἐπιμονῆς της. Διά τινος φίλου του, κατώρθωσε νὰ διαβιβάζῃ αὐτῇ ἐπιστολὰς, καὶ ἡ Καρίνα ἤρχισεν ἤδη νὰ κλονῆται εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ὅτε εὗρεν αἴφνης ἐπὶ τῆς τραπέζης της ἓν ἐκ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων δελτίων τοῦ γενναίου προστάτου της, ἔχον ὡς ἑξῆς· «Πρόσεξε, μὴ θελήσῃς ἐν τῇ ἀθωότητί σου νὰ παρασυρθῇς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἐβάδισας μέχρι τοῦδε. Ὁ ὑπολοχαγὸς Γ... δὲν δύναται νὰ σὲ νυμφευθῇ πρωτοῦ παρέλθῃ πολὺς χρόνος. Μήσε ἐξαπατᾷ ἐλπὶς, ἥτις βραδύτερον θέλει σὲ φέρει εἰς πικρὰν μετάνοιαν. Ἐὰν ὁ νέος ἐκεῖνος ἔχῃ πιστὴν καὶ σταθερὰν καρδίαν, ἂς ἀποδείξῃ τοῦτο διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τιμιότητός του. Ὦ Καρίνα! ἄκουσε τὴν φωνὴν ἀληθοῦς φίλου σου· μὴ θέλε μόνη σου νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου. Ἤδη τὸ ἄστρον τῆς εὐτυχίας σου ἀνατέλλει εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ μετ' ὀλίγον θέλει λάμψει ἐπὶ τὴν κορυφήν σου».

Ἀδύνατον ἦτο νὰ παρακούσῃ ἡ νεᾶνις εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἥτις ἀείποτε σωτηριώδεις τῇ ἀπέτεινε νουθεσίας. Ἐπανεῖδε τὸν ὑπολοχαγὸν καὶ θαῤῥαλέως τῷ παρέστησε τοὺς λόγους, τοὺς ἀποτρέποντας αὐτὴν νὰ συνδεθῇ μετ' ἐκείνου δι' ὅρκου προώρου καὶ νὰ δεχθῇ θέσιν ἀντικειμένην εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ εἰς τὰ καθήκοντά της.

Ὁ νέος, πιστεύων ὅτι σχεδὸν εἶχε θριαμβεύσει, κατεκυριεύθη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἐνώπιον τῆς ἀνελπίστου ταύτης ἀντιστάσεως. Δὲν ἐδίστασε νὰ φανερώσῃ εἰς τὴν Καρίναν, ὅτι ἐγίνωσκεν ὅλα τὰ κατὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν διατρέξαντα, τὰ δῶρα, ἅπερ ἔλαβε παρ' ἑνὸς ἀγνώστου, μεθ' οὗ, ὡς ἤκουσε βεβαιούμενον, διετήρει πάντοτε ἀλληλογραφίαν. Ἔχων ὑπόληψιν πρὸς αὐτὴν, δὲν ἔδιδε πίστιν, προσέθηκεν, εἰς ὅλα ταῦτα. Ἀλλ' ἤδη δὲν εἶχε πλέον τὴν ἐλαχίστην περὶ τῶν διαδιδομένων ἀμφιβολίαν. Ἡ Καρίνα ἐθλίβη εἰς ἄκρον, ἰδοῦσα τοιαύτην παρεξήγησιν σχέσεων, αἵτινες εἶχόν τι ἱερὸν δι' αὐτήν. Ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ αὐτῷ, μηδὲν ἀποκρύπτουσα, ὅλα

τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν πραΰνῃ, διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης ἐξομολογήσεως της, παρώργισεν ἔτι μᾶλλον αὐτὸν, ὥστε, ἀναχωρῶν, νὰ τῇ ἀποτείνῃ πικροὺς ἐλέγχους. Ἡ Καρίνα κατέπιεν, ἐν σιωπῇ, τὴν θλῖψιν της καὶ μόνον εἰς τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας της εὗρε παρηγορίαν. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον, ἔμαθεν, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἀνενέωσε τοὺς μετὰ τῆς Λουΐζης ἀρραβῶνάς του, ἐθλίβη τοσοῦτον ἐκ τῆς ἀγγελίας, ὥστε ἀσθενήσασα, διετέλεσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπαρηγόρητος καὶ μαραινομένη.

Τὸ ἐπιὸν ἔαρ, ἐνῷ ἡμέραν τινὰ ἴστατο εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου της, βεβυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, εἶδε προσελαῦνον ὡραῖον τέθριππον ὄχημα, καὶ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Κ. Σ..... Ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἡ θεία της καὶ τρέξασα, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της, συνάμα δὲ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦρχετο ἐξ ὀνόματος τοῦ προστάτου της, ἵνα τὴν ὁδηγήσῃ παρ' αὐτῷ. Ἀσθενῶν βαρέως, ὁ Κ. Σ..... ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ σπουδαῖόν τι. « Ταχύνωμεν, προσέθηκεν ἡ ἐνάρετος γραῖα, τὸ πρᾶγμα εἶναι κατεπεῖγον. Ἡ Καρίνα ἡτοίμασε τὰ τῆς ὁδοιπορίας της, ἐν σπουδῇ, βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τῆς θρηνούσης φίλης της. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, ἀνεχώρησεν. Ἐταξείδευσε δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἡ θεία της τῇ διηγήθη, ἐν τῷ μεταξὺ, ὅτι πραγματικῶς ὁ Κ. Σ.... ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις ἐμερίμνα ὑπὲρ αὐτῆς ἀδιαλείπτως. Κατώρθωσε νὰ πληροφορῆται, διά τινος φίλου του, ἑκάστοτε τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, νὰ τῇ διαβιβάζῃ τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰ δῶρα.

— Ἤδη, ἐπέφερεν εἰποῦσα, ἡ μόνη εὐχὴ τοῦ Κ. Σ..... εἶναι νὰ σὲ κληροδοτήσῃ ὅλην του τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ὅπως νομιμοποιηθῇ ἡ δωρεὰ, ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του, διὰ τοῦτο, εἰς τὴν κλίνην ὢν τοῦ θανάτου, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ σὲ καλέσῃ σύζυγόν του.

Καί τοι σπουδαίας ἡ Καρίνα ἐπέφερεν ἀντιρρήσεις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ προστάτου της, ἡ θεία, παρέστησεν αὐτῇ, ὅτι ὁ Κ. Σ..... οὐδένα εἶχε κατ' εὐθεῖαν κληρονόμον, ὅτι οἱ συγγενεῖς του ὅλοι ἦσαν εὔποροι καὶ ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, καὶ ὅτι, τέλος, ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον τὴν εἶδε, δὲν ἔπαυσε θάλπων τὸ τοιοῦτον σχέδιον.

Συνεκινήθη ἅμα ὡς εἶδεν ἡ Καρίνα τὸν Κ. Σ... ἐπανέβλεπεν ἠλλοιωμένην καὶ ἄψυχον σχεδὸν, ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ θανάτου, τὴν ὄψιν ἐκείνην, ἥτις προὔξένησεν αὐτῇ ἄλλοτε, τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Α....

— Οὕτω πως, μόνον, εἶπεν ὁ Κ. Σ. πρὸς τὴν νέαν, μὲ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρά μου. Ἡ βεβαιότης τοῦ θανάτου μ' ἐνεθάρρυνεν νὰ συνάψω τὸν μετὰ σοῦ γάμον, ὃν δὲν θέλεις ποθήσει.

Ὁ συμβολαιογράφος ἦτο παρὼν μετὰ τῶν μαρτύρων πρὸς σύνταξιν τῆς διαθήκης· εἷς δὲ ἱερεὺς ἐτέλεσε τὸ μυστήριον.

Οἱ τύποι ὅλοι ἐξεπληρώθησαν.

Τὴν νύκτα, ἡ Καρίνα καὶ ἡ θεία της διέμειναν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανατιῶντος. Κύκλῳ αὐτῶν ἐβασίλευεν ἄκρα σιωπὴ, ἣν διέκοπτε μόνον ὁ ἦχος τοῦ ἐκκρεμοῦς ὡρολογίου, οἱονεὶ μηνύοντος, δι' ἑκάστης δονήσεώς του, τὴν βραχύτητα τοῦ βίου. Γέρων ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν θείαν τῆς Καρίνης ὅτι ἦλθεν ὁ τέκτων διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ νεκροκράβατον. Ἡ Καρίνα ἠγέρθη μετὰ τρόμου καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἐν τῇ αὐλῇ εἶχε συνέλθει πλῆθος χωρικῶν, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, νὰ ἐρωτήσωσι περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀγαθοῦ αὐθέντου των. Οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ἔκλαιον. Ἔκλαιε δὲ καὶ ἡ Καρίνα, ἥτις ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐφώνησε μετὰ συντριβῆς καὶ κατανύξεως « Ὕψιστε Θεέ! ἀνακάλεσον τὸ σύζυγόν μου εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀξίωσόν με νὰ τῷ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ ! » Ἅμα δὲ, διάττων ἀστὴρ ἀπεσπάσθη ἐκ τοῦ στερεώματος, καὶ ἡ νέα ἀνεμνήσθη, ὅτι τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀνεφάνη ὁπότε, κατὰ πρῶτον, εἶδε τὸν εὐεργέτην της.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὁ ἀσθενὴς ἀνέκυψεν ἐκ βαθυτάτου ὕπνου· ἐφαίνετο, ὑποφέρων ὀλιγώτερον. Ἡ Καρίνα τῷ προσέφερε ποτὸν ὑπ' αὐτῆς παρεσκευασμένον. Τὸ ἔπιε μειδιῶν, καὶ ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου. Τὴν ὑστεραίαν, φίλος του ἰατρὸς, ἐλθὼν ἐκ τῆς παρακειμένης πόλεως, προσῆλθε μετ' ἀνησυχίας εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλ' ὅτε τὸν παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀνερώνησε περιχαρῶς «— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὅσος τὸν ὑπέθετον.»— « Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ἕτερος ἰατρὸς, παρὼν, νοσηλεύων δὲ τὸν Κ. Σ.... ἐξ ἀρχῆς, συνέβη εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς ἀνέλπιστος τροπή. » Ἐκτοτε ἡ ὑγεία τοῦ Κ. Σ...., ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἔβαινε πρὸς τὸ βέλτιον, μετ' οὐ πολὺ δὲ, ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐντελὴς θεραπεία του· ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν ἠσθάνθη, πραγματοποιῶν τὰ περὶ Καρίνης σχέδια του, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιῤῥοῆς τῆς παρουσίας καὶ τῶν ἐνδελεχῶν περιποιήσεων τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡμέραν τινὰ, ἔλαβεν οὗτος τὴν χεῖρα τῆς Καρίνης καὶ εἶπεν αὐτῇ μελαγχολικῶς «Συγγνώμην, φιλτάτη ! Μάρτυς μου ὁ Θεὸς, ὅτι ἄλλα εἶχα κατὰ νοῦν, καὶ ἄλλα συμβαίνουν. Ποτὲ δὲν ἠσθάνθην γλυκυτέραν τὴν ζωὴν, ὅσον τώρα, καὶ ὅμως εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν ἀποθέσω, διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω δεσμοῦ, ὃν οὐδέποτε ἐπίστευον, ὅτι θὰ ἐπεβάλλετο ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν δροσερὰν ἡλικίαν σου. »

Τότε ἡ Καρίνα ἠνέῳξεν αὐτῷ τὴν ἀθῶαν καρδίαν της, καὶ διηγήθη πῶς ὠνόμαζεν αὐτὸν πάντοτε τὸν ἀγαθὸν ἄγγελόν της, ὁποίας ἐνθέρμους δεήσεις ἀπέ-

τεινε πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἀναῤῥώσεώς του· ὁ δὲ Κ. Σ. . . . ἀκροώμενος ταῦτα, ἠσθάνετο ἄφατόν τινα εὐδαιμονίαν,

Ἡ περιωπὴ εἰς ἣν εὑρέθη ἡ Καρίνα γενομένη σύζυγος τοῦ Κ. Σ. . . . ἦν ὅλως ἀνέλπιστος. Ἡ ταπεινὴ καὶ ἐνδεὴς κόρη κατῴκει πλουσίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν, ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων τῶν περὶ αὐτὴν, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦ συζύγου της. Ἔθελγον μάλιστα τὴν νέαν οἱ ἁβροὶ καὶ εὐλαβεῖς τρόποι του. Ἡ φύσις λυπήσασα αὐτὸν διὰ σωματικῆς δυσμορφίας, ἐφιλοτιμήθη, ἔλεγες, νὰ τὸν κοσμήσῃ δι' ὅλων τῶν προτερημάτων τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας. Ἐξίστατο πᾶς ὁ βλέπων τὴν ἀντίθεσιν, τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τοῦ ἀμόρφου ἐκείνου σώματος καὶ τῶν φωτερῶν ὀμμάτων, τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐκινήτου φυσιογνωμίας του. Εἰς πᾶσαν αὐτοῦ ὁμιλίαν ἐξέλαμπον τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, αἱ εὐφυέστεραι ἰδέαι· ἦν δὲ ἀσύγκριτον τὸ εὐεπήβολον καὶ ἡ ὀρθότης τῶν κρίσεών του. Ὅλην τὴν πρωΐαν ἔμενε κατ' ἰδίαν ἐνασχολούμενος εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Τὴν δὲ ὥραν του γεύματος μετέβαινεν εἰς τὸ κομψὸν ἐστιατόριον τῆς οἰκίας, ὅπου συνηντᾶτο μετὰ τῆς Καρίνης. Ὑπεδέχετο πολλάκις ὁμοτραπέζους, ἀξιοτίμους τινὰς ὑπαλλήλους, ἢ καὶ ἱερεῖς ἐκ τῶν περιχώρων, δεξιούμενος θαυμασίως καὶ εὐγενῶς πάντας τοὺς προσκεκλημένους. Κατὰ τὸν χειμῶνα, ἐνῷ ἔξω ἠκούετο ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου ἢ ὁ μηκυθμὸς τῆς τρικυμίας, ἤρχετο τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Καρίνης καὶ ἐνησχόλει αὐτὴν διὰ τῆς περισπουδάστου ὁμιλίας του. Οὐδεμία γνῶσις τῷ ἦτο ξένη. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καταδικασθεὶς, ἕνεκα τῆς σωματικῆς ἀσθενείας του, εἰς καθιστικὸν βίον, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν σπουδὴν ὅλας τὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας οἱ πλεῖστοι δαπανῶσιν εἰς ματαίας διαχύσεις.

Καὶ ὅμως ἀπολαύσασα τοιαύτης εὐτυχίας, ἡ Καρίνη ἠσθάνετο ἐντὸς αὐτῆς ἀκατανόητόν τι κενὸν, καὶ συνεχῶς ἐκυριεύετο ὑπὸ ἀνεξηγήτου μελαγχολίας, ἣν ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς θείας καὶ τοῦ συζύγου της.

Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῶν Α.... οἵτινες τῇ ἀνήγγελλον ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς Γ... ἐνυμφεύετο τὴν Λουΐζαν καὶ προσεκάλουν αὐτὴν εἰς τοὺς γάμους. Ἠρυθρίασεν, ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὅτε δὲ ἐπέστρεψε, τῇ ἐφάνη ὡς νὰ ἔκλαυσεν ἐκεῖνος. Εἰς μάτην ἀμφότεροι προσεπάθησαν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν διακοπεῖσαν συμπαθῆ συνδιάλεξίν των. Καὶ οἱ δύο εὑρίσκοντο εἰς ἀνεξήγητόν τινα πρὸς ἀλλήλους ἀμηχανίαν, διαρκέσασαν μέχρι τῆς ἐπιούσης καὶ κατὰ τὰς ἑφεξῆς ἡμέρας. Ἡ Καρίνα ἠρώτησε τὸν σύζυγόν της τὸ αἴτιον τῆς δυσθυμίας του. Ἀπέτεινε δὲ τὴν ἐρώτησιν ταύτην, μετὰ συμπαθείας μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔχουσα ἐντελῶς ἐλευθέραν τὴν καρδίαν. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀόριστος. Ἤθελε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ μετὰ παῤῥησίας, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθου. Ὁ Κ. Σ.... ἐφαίνετο καὶ πάλιν ὠχρὸς καὶ σκυθρωπὸς, ὡς ὅτε τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον· ἐκάθητο συνεχῶς μακρὰν αὐτῆς καὶ τὴν ἠτένιζε σιωπηλὸς καὶ περίλυπος.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἡ Καρίνα ἐξηγέρθη εὐθυμοτέρα τοῦ συνήθους. Ὁ θάλαμός της ἦτο κατάμεστος ἀνθέων καὶ κλάδων, τὰ ὁποῖα τῇ ἔφερον αἱ κόραι τοῦ χωρίου. Ἐκ τοῦ παραθύρου της ὠσφραίνετο τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου. Ἐρωτήσασα περὶ τοῦ Κ. Σ.... ἔμαθεν ὅτι ἐξῆλθεν ἐφ' ἁμάξης. Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν. Ἦν ὥρα τῆς λειτουργίας καὶ ἡ Καρίνα ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν, ἐν μέσῳ πλήθους χωρικῶν, οἵτινες ἐχαιρέτιζον αὐτὴν συμπαθῶς. Προσευχομένη μετὰ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, ἐνόμισεν ὅτι ἡ καρδία της ἐκυριεύετο ὑπὸ εὐαρέστου τινὸς προαισθήματος Ὅταν δὲ ἐπανῆλθεν οἴκαδε, εἷς ὑπηρέτης τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Κ. Σ.... ἐπεθύμει νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ μεταβᾶσαν, ἐδέχθη αὐτὴν μὲ ὕφος τι ἐπίσημον. « Φιλτάτη Καρίνα, εἶπε, γνωρίζεις ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, ἐὰν δὲν ἐπίστευον ὅτι ὁ θάνατος ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διαλύσῃ δεσμὸν τοσοῦτον ἀσυμβίβαστον. Ἡ πρόθεσίς μου ἦτο νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ· ἀλλ' ἠπατήθην. Γνωρίζεις ἐπίσης, ὅτι καί τοι ἀγαπῶν σε περιπαθῶς, ἐθεώρησα χρέος μου νὰ εἶμαι πρὸς σὲ ὡς πατήρ. Ἠμπορῶ λοιπὸν, ἄνευ δυσκολίας, νὰ ζητήσω τὴν ὑπογραφήν σου εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς διαζεύξεως, ὑπογραφεῖσαν ἤδη καὶ παρ' ἐμοῦ. Σὲ δίδω ἓν κτῆμά μου, κείμενον εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν· ἐντὸς τριῶν ἐτῶν θὰ σοὶ ἦναι ἐπιτετραμμένον νὰ νυμφευθῇς τὸν Κ. Γ..... τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς. Ἔχω πληροφορίαν ὅτι ἀνενέωσε τὴν πρὸς τὴν Λουΐζαν ὑπόσχεσίν του μόνον καὶ μόνον δυσχεραίνων διὰ τὴν μετ' ἐμοῦ ἕνωσίν σου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θέλει μακρυνθῇ τῆς ἐξαδέλφης σου εὐχαρίστως, ἅμα ἀκούσῃ ὅτι εἶσαι ἐλευθέρα. Ἔγραψα πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή μου· ἀνάγνωσέ την, διὰ νὰ πεισθῇς, ὅτι διεξήγαγον τὴν ὑπόθεσιν μεθ' ὅλης τῆς προσοχῆς καὶ λεπτότητος. Ἠμπορεῖς νὰ μεταβῇς εἰς τὸ κτῆμά σου, ὅταν θέλῃς καὶ νὰ διέλθῃς αὐτοῦ τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον κατὰ τοῦ νόμου, πρὸ τοῦ ἔλθῃς εἰς δεύτερον γάμον. Καὶ οἱ δύο σας εἶσθε νέοι, καὶ τρία ἔτη παρέρχονται ὡς ἀστραπή.....»

Ἔτι δὲ λέγων ταῦτα, ὁ Κ. Σ.... διεκόπη ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς συζύγου του. Ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν. Ἔχουσα τὰ ὄμματα ἔμπλεα δυκρύων, ἠτένισεν αὐτὸν πρὸς στιγμὴν, ἐν σιωπῇ, εἶτα δὲ, διὰ φωνῆς σταθερᾶς.

— Δὲν ἤλπιζόν ποτε, τῷ εἶπε, νὰ μὲ μακρύνῃς ἀπὸ σοῦ τοιουτοτρόπως. Ἡ θυσία σου εἶναι εὐγενὴς, ἀλλὰ δὲν τὴν θαυμάζω. Ναὶ, εἶχον ἀγαπήσει τὸν ὑπολοχαγὸν Γ . . . . . ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦτο τὸ ἐξέπλυνον τὰ δάκρυά μου. Ἡ ἀγγελία περὶ τῶν γάμων του μ' ἐτάραξεν, ἀγνοῶ διατί. Ἴσως ἦτο τοῦτο σπινθήρ τις τοῦ πάλαι ἔρωτός μου, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἦτον ὁ τελευταῖος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἠρεύνησα τὴν καρδίαν μου. Ὁ Κ. Γ. . . . . δὲν ἔχει πλέον καμμίαν θέσιν ἐντὸς αὐτῆς. Αἴσθημα ἀγιώτερον διεδέχθη τὸ πρῶτον, ἐξετίμησα τὴν εὐγένειαν, τὴν εὐθύτητα, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σου, καί μ' εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σοῦ. Λί ἀρεταὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας σου διεσκέδασαν, ὡς σκιὰν, τὰς προτέρας ὀνειροπολήσεις μου. Ἠμπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ μὲ ἀποβάλῃς τῆς παρουσίας σου, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ὑπογράψω τὴν πρᾶξιν ταύτην.» Καὶ λέγουσα, ἐξέσχισε τὰ ἔγγραφα, ἅτινα τῆς εἶχεν ἐγχειρίσει ὁ Κ. Σ. . . . . καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμόν της, ὅπου ὁ σύζυγός της τὴν παρηκολούθησε παράφορος ἐκ χαρᾶς.

Τὸ Πάσχα τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐβαπτίζετο, διὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, τέκνον νεογέννητον, υἱὸς τοῦ Κ. Σ. . . καὶ τῆς Καρίνας, καὶ ἔκτοτε ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠσθάνθη πλέον κενὸν οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ οὔτε ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Κ. Π.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἴδε τόμ. ιδ'. φυλλάδ. 336.)

— « Π » —

Παθιάζω καὶ *παθιῶ*. Δοκιμάζω κόπον δυσκολεύομαι. « Ἐπάθιαζε νὰ τὸν εὕρῃ » τουτ. ἐδοκίμασε πολὺν κόπον. *παθιασμένος* καὶ *παθιάρης* λέγεται ὁ φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης.

Παίγνιο καὶ *Μπαίγνιο* (παίγνιον) « ἔγεινε τὸ μπαίγνιο », τουτ. ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ. « Τί μπαίγνιο » !

Παλαμόποδο (τό)· τὸ πέλμα, ἡ πατούνα.

Παλαμάρι (τό). Ἀπόγειον σχοινίον δι' οὗ δέουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν.

Παλαύραις. Μεγαλορῥημοσύνη (**blague**) «αὐτὸς κόφτει παλαύραις » (ἢ λάφια), λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ψεύδεται καυχώμενος.

Παλουκοκαύτης (ἐπίθ. τοῦ Μαρτίου). « Τὸν Μάρτη ξύλα φύλαγε μὴν κάψῃς τὰ παλούκια ». (παροιμ.).

Παλάμπαθρο (ῥάκος) μπάλλωμα, κουρέλι « ὁ πτωχὸς ὅστις φτωχλάνῃ, τὰ παλλάμπαθρά του σᾶνει. » (παροιμ.)

Πανταράδα (ἐπίῤῥ.). Ὁπωσδήποτε, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ. « Πανταράδα ἀξίζει νὰ τὸν ἰδῇ. »

Παντάρφαρος καὶ *πεντάρφαρος* — ὁ πάντη ὀρφανός.— Καθὼς *παντάξενος* ἢ *πεντάξενος* (ὁλοτελῶς ξένος), *παντάφτωχος* καὶ *πεντάφτωχος* (ὁ πάμπτωχος) πάντη πτωχός.

Παντέρημος, ὁ ἀπομεμονωμένος. Ὁ ἐστερημένος συγγενῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένος πάντη, ἢ παντὸς ἔρημος.

Πάντημως καὶ *ἀπάντημως* (ἐπίῤῥ.). Μήπως· «ἀπάντημως ἔχει τίποτα ».

Παντηχαίρω (περιμένω) καὶ *παντοχὴ* (προσδοκία) (ἰδὲ ἀπαντηχαίνω). « Δὲν ἔχει ἐλπίδα καὶ ἀπαντοχή ». τουτ. οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχει.

Παραβολιάζω. Λέγεται εἰς τὴν ἀροτρίωσιν τοῦ ἀγροῦ, ὅταν χαράττωνται αἱ αὔλακες ἐν εἴδει παραβολικῶν γραμμῶν ὅπως ὁρισθῇ τὸ μέρος τοῦ σπαρθέντος τμήματος, ἐξ οὗ καὶ *παραβολὴ* ἡ στροφὴ τῶν ἀροτριώντων βοῶν (εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ ἀγροῦ) ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς.

Παραγάδι. Εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου. « ἔῤῥῆξαν τὸ παραγάδι » τουτ. ἐψάρευσαν διὰ τοῦ παραγαδίου.

Παραγαλιαίνει (τρ.πρ.)· « παραγαλιαίνει ὁ ἄνεμος, ἢ ὁ σφοδρὸς πόνος » τουτ. ὀλιγοστεύει. Λέγεται καὶ *πραγαλιαίνει* (ἐκ τῆς Λέξ. *ἀγάλια*· ἰδ. τὴν λεξ.)

Παραγγολή. ταὐτόσ. τῷ *παραγγελία*· καὶ τὸ ῥῆμα *παραγγέρνω*, παραγγέλλω.

Παραδέρνω. Λέγεται ἐπὶ πάσχοντος βαρεῖαν νόσον ἢ πόνον. (**se débattre, être dans une grande agitation**). « Ὁ ἄῤῥωστος παραδέρνει, ἢ δίνει καὶ πέρνει». Ἡ *παραδαρμένη* (μεταφορ.) ἡ κοιλία.

Παραδράμω, ἁμιλλῶμαι νὰ περάσω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, «ἔλα νὰ παραδράμωμεν».

Παραδομένο· λέγεται τὸ ἡλίθιον παιδίον (ἰδὲ Ξόπαρτο καὶ Λαμπασμένο)· λέγεται καὶ *παρμένο*.

Παραζάρω· σημ. πολυσυνειθίζω, ὅπερ λέγεται καὶ *Ζάρω*. «Δὲν τὸ ζάρει ἢ δὲν τὸ παραζάρει».

Παραζούζουλο. Λέγεται τὸ μὴ ἀνεπτυγμένον ἢ καχεκτικὸν τέκνον ἢ ζῶον ἢ ὀπωρικόν.

Παρακαλετὰ (ἐπίῤῥ.) ἀντὶ τοῦ «σὲ παρακαλῶ» ἢ κάμε μου τὴν χάριν.

Παρακλητόροι (πληθ.). Οἱ παρακλήτορες (ἀρχ. σημ.) «ἔβαλε παρακλητόρους» ἤτοι μεσάζοντας διὰ νὰ παρακαλέσουν.

Παρακλήσι· τὸ παρεκκλήσιον (ἴδε Ξωμόνι)· λέγεται καὶ *ξωκκλήσι* (ἐξωκκλήσιον, τὸ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κείμενον ἐκκλησίδιον).

Παρακούω. Δὲν ἀκούω καλῶς· «ἐπαράκουστε» δὲν ἤκουσεν ἀκριβῶς, ἢ ἐξέλαβεν ἓν ἀντ' ἄλλου.

Παραλέκατος καὶ *παραλέκατο*· ὁ ἔχων τὰ μέλη παραλελυμένα, ὁ στρεβλὸς καὶ ἀδέξιος.

Παράμερα (ἐπίῤῥ.), κατὰ μέρος. Καὶ παραμερίζω **mettre de côté, se retirer**· «παραμέρισε ὀλίγο νὰ σοῦ 'πῶ».

Παραμπάτης· ὁ ἐμβαίνων εἰς οἰκίαν ξένος καὶ ὕποπτος ἄνθρωπος, καὶ ὁ παράσιτος· ὁ παρ' ἄλλοις *Νταλκαβούκης*.

Παραμπουκόνω, παραγεμίζω· καὶ *παραμπούκωμα* κυρίως τὸ παραγέμισμα τῶν ὀπῶν τοίχου τινὸς διὰ πετρῶν ἢ δι' ἀσβέστου.

Παράνω (ἐπίῤῥ.) ἀντὶ παραπάνω, καὶ περιπλέον, καθὼς *παρῶδε* καὶ *παραπῶδε* (παρ' ἐδῶ)· *παρέκει* (παρ' ἐκεῖ). Καὶ ἔλ' ἀπ' ὧδε (ἀπ' ἐδῶ).

Παραπόρτι (τὸ)· ἡ παραθυρὶς ἢ παραπυλίς.

Παραπέφτω· κλονοῦμαι· « ἐμέθυσε καὶ παραπέφτει».

Παραπούλι (τὸ)· ἡ παραφυὰς, τὸ παραβλάσταρο· *παραπούλια* λέγονται αἱ κορυφαὶ κυρίως τῆς κολοκυνθιᾶς· αἱ καὶ ἄλλως λεγόμεναι *κολοκυθοκορφαῖς*.

Παράρομα (τὸ) καὶ *παρανόμι*· τὸ παρωνύμιον, τὸ ἐπίθετον (κοινῶς παρατσούκλι)· καὶ ῥῆμ. *παρωμάζω* (παρωνυμάζω).

Παραργατάρω· Συνερίζομαι, διαγωνίζομαι πρός τινα νὰ τὸν περάσω.

Παράστρατο, ἡ πλαγία ὁδὸς, τὸ σωκάκι τουρκ. καὶ *παραστρατῶ* ἢ *παραστρατίζω* ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Παρεστία (παρὰ — ἑστία) καὶ *Στιὰ* ἀλλαχοῦ **Chéminée**) καὶ *πυροστία*.

Παράσυρο (ἀγρ λ.) εἶδος σαρώθρου δι' οὗ, ἐν ᾧ λικμίζονται οἱ δημητριακοὶ καρποί, σύρεται κατὰ μέρος τὸ ἄχυρον.

Παραφέρνει· παρομοιάζει, ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα· ἐκ τοῦ ἀρχ. *παρεμφέρω*, προσομοιάζω.

Πάρωρα (ἐπίῤῥ.) καὶ παρὰ ὥρας, ἐξώρας, ἀργά. *παράωρα παρ' ἄλλοις*.

Παρμένος. ἰδὲ *Ξώπαρτο*, *Ξωτικὸ* καὶ *Λαμπασμένος*.

Πασπάλη (ἀρχ. σημ.) ὁ ἀχνὸς τοῦ ἀλεύρου· καὶ *πασπαλίζω* (ῥῆμ) πιττίζω τι μὲ κόνιν ἢ ἄλευρον.

Πάσπαρος· εἶδος ὑπολεύκου καὶ εὐθραύστου γῆς κιμωλίας.

Πατάλαδα (τὰ), ἡ ὑποστάθμη ἢ τὸ ἀκάθαρτον μέρος τοῦ ἐλαίου, ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Καὶ *παταλαδὰς* ὁ ῥυπαρός.

Πατάσσω σημ. τὸ πειράζω, ἀνησυχῶ· « μή με πατάσσῃς»· ἐξ οὗ καὶ *παταχτήριο* (ὅστις ἐνοχλεῖ τινα).

Πατέλλα καὶ *Κουτέλλα*, τὸ πλατὺ μέτωπον· (ἴσως ἐκ τοῦ πατέλλα μεταφρ. τῶν ἀρχ. σημαίνοντος *ἁπλάδα*)· καὶ *πατελλάρος*, ὁ ἔχων εὐρὺ τὸ μέτωπον.

Πατερίτσα· ἡ ἀρχιερατικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ δικανίκι, παρ' ἄλλοις.

Πατητήρα καὶ πατητήρι· τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Λέγεται καὶ μέρος τῆς ὑφαντικῆς μηχανῆς ὅπου πατεῖ ἡ ὑφαντοῦ. § *Πατηκόνω* (ῥῆμ.) στοιβάζω τι· «τὴν ἐπατήκωτε» ἐγέμισε τὴν κοιλίαν του.

Πασπατεύω, τὸ παρ' ἄλλοις χαλεύω. Ζητῶ ψηλαφῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ εὕρω τι.

Παῦλος, καὶ *παυλούνι*, καὶ *ἀρτοπαύλουρο* εἶδος ἄρτους ὠοειδοῦς ἢ ἄλλου σχήματος.

Παχτόνω ἢ *πάχτωμα* (παρ' ἄλλοις πακτόνω) ἐκμισθοῦμαι ἢ ἐνοικιάζω γαίας· (**affermer**).

Παχνὶ (τὸ)· φάτνη τῶν ζώων. §. καὶ *παχνὶ* εἶδος τετραπλεύρου ξυλίνου ἔνθα ἐναποταμιεύεται ὁ σῖτος κτλ. Λέγεται καὶ ἀμπάρι παρ' ἄλλοις.

Πεζούλα καὶ *πεζούλι*, κάθισμα ἐκ λίθων κατεσκευασμένον· ὁ θρόνος, ἐξ οὗ καὶ δροσοπεζούλα «Τοῦ ἀρέσει ἡ δροσοπεζούλα » λέγεται ἡ φρ. ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ ἀκαμάτου.

Πεντάρφαρος καὶ *πεντάξενος* καὶ *πεντάφτωχος* (ἰδὲ παντάρφανος κτλ.).

Πελεκούδια. Ξυλάρια διὰ καύσιμον (ἰδὲ κοπελάκια) ἐκ τῶν πελεκημάτων

Πελέκι (τὸ)· σανίδι πλατὺ καὶ χονδρὸν ἐπιτιθέμενον ἐντὸς τοῦ ληνοῦ πρὸς πίεσιν τῶν σταφυλῶν. Λέγεται καὶ Μαδέρα.

Πενεχρὸς ἀντὶ τοῦ πενιχρός· « φορεῖ πενεχρὰ (τουτ. ταπεινὰ ἢ πτωχὰ), καὶ δεῖπνος πενιχρὸς, ὁ λιτός.

Πεπαρὸς ὁ ἐσθίων ὀλίγον καὶ ἀργά· καὶ μεταφορ. ὁ ἀδύνατος, ἢ πραὺς καὶ μαλακὸς ἄνθρωπος· ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου ῥήματος *πεπαίρω* (μαλακύνω. καταπραΰνω κτλ)

Περατάρης ὁ διαβάτης, ὁ περῶν ἀπὸ μέρος τι. (**viandante**).

Περάτης· εἶδος μοχλοῦ σιδηροῦ τῶν κλειδαριῶν §. ἡ ἀμπάρα ἢ διερχομένη ὄπισθεν τῆς θύρας.

Περιγράφι (τὸ)· ἐργαλεῖον τῶν ξυλουργῶν δι' οὗ σημειόνουσι ἢ διαγράφουσι εἰς τὰ ἄκρα μέρος τι τοῦ ξύλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάζονται.

Περικοφτικά (ἐπίῤῥ.) Λέγεται « Πηγαίνει περικοφτικὰ τοῦ δρόμου », τουτ. κόπτει ἢ συντέμνει τὸν δρόμον.

Περιεργάζομαι. « Στέκει καὶ περιεργάζεται, », ὅταν παρατηρῇ τις ἀντικείμενον μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἢ περιεργείας.

Περίδρομος· ἡ παρωνυχία (ἀπόστημα παρὰ τοὺς ὄνυχας φυόμενον), καλαγκάθι. § « Περίδρομος νὰ

σὲ κόψῃ » ἡ *Κάρναξ* παρ' ἄλλοις. Λέγεται περιυβριστικῶς, ὅταν ἐπιβάλλῃ τις σιγὴν εἰς τὸν φλυαροῦντα

Περικαίω καὶ *περικάϋματα* λέγεται, ὅταν περιφλέγωνται αἱ ἄκανθαι καὶ τρίβολοι τῶν γεωργησίμων ἀγρῶν.

Περίσσια (ἐπιῤ.) πάμπολλα, ἄφθονα. « Εἶναι περίσσιος » παράζενος. « Μιλεῖ περίσσια. » « Ἔχει περίσσια. »

Περιφάνι (τὸ)· δ. φανὸς διὰ καυσίμων ξύλων πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων

Περίχαρος καὶ *πρόσχαρος* (ἄνθρωπος) ὁ περιχαρὴς, ὁ εὔθυμος. « Πρόσχαρη κόρη » ἀντὶ χαρίεσσα.

Περιχύνω περιβρέχω τι· « ἡ πλύστρα ἐπερίχυσε τὰ ροῦχα », « τὸν ἐπερίχυσε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. »

Πέρκα καὶ *περκόχαρο* (ἡ πέρκη ἀρχ.) εἶδος ἰχθύος, πετρόψαρον.

Πετάλαγος καὶ *πεταλαγούρα*, ἡ ἀκρὶς (ἴσως ἐκ τοῦ πέταμαι).

Πεταλιδολόγος ἐργαλεῖον πρὸς ἁλίευσιν τῶν πεταλιδῶν (εἶδος ὀστρ.)

Πειθοβγάνω. « Μὴ τὸν πειθοβγάνῃς » τουτ. μὴ τὸν πειθαναγκάζῃς ἐρεθίζων αὐτόν· λέγ. καὶ *ξεβγάνω*.

Πετρόη καλεῖται ἡ πετρώδης γῆ· ἀντὶ πετρόγη ὡς καὶ κολλόη, ἀντὶ κολόγη (ἰδὲ τὴν λέξιν.).

Πετρολαγὸς εἶδος σταφυλῆς, κυρίως ἡ χρησιμεύουσα πρὸς οἰνοποιΐαν.

Πετρολασία (κεκτ. λ.) λέγεται ἡ σειρὰ τῶν κτισθέντων λίθων τοῦ τείχους.

Πηδάλλοι (πληθ.) μικροὶ σκώληκες τοῦ τυροῦ, λεπτοὶ καὶ λευκοί, οἵτινες πηδοῦσι λιγυζόμενοι. *Πηδήταλοι* ἐν Ῥόδῳ, καὶ παρ' ἄλλοις *πηδούλια* ἢ *πετάκια* παρὰ τὸ πηδῶ καὶ πετῶ.

Πηλὰ (τὰ)· πληθ. τοῦ πηλὸς, καὶ ἡ παροιμ. « Ὅπου κτίζει μὲ πηλὰ, τὰ παιδιά του ἀναγελᾷ. »

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Μαρτίου 1864, ἡμέρᾳ Κυριακῇ.

Φίλτατ' ἐν φίλοις,

Πολλάκις, ἀναγινώσκων τὰ ὑπὸ σοῦ βαπτισθέντα Ποικίλα, ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἐπείσθης νὰ ὀνομάσῃς αὐτὰ Ποικίλα. Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ διαφόρων καὶ ποικίλων; Διατί δὲν προὐτίμησες τὴν λέξιν ἐπιφυλλίς; διατί δὲν μετεχειρίσθης τοὐλάχιστον παράδοξόν τινα ἐπιγραφὴν, οἷον· φύρδην μίγδην, ἄβυρτακή κτλ.; διατί τέλος πάντων, ἀποδοκιμάσας πάντα ταῦτα, δὲν μετέφρασες ἁπλῶς τὰς συνήθεις παρὰ τοῖς Γάλλοις λέξεις Chronique καὶ Courrier, ἀφ' οὗ αἱ εὐφυῶς ὑπό τινος εὐφυοῦς τῶν Ἀθηνῶν καὶ πεπαιδευμένου φιλολόγου προταθεῖσαι πομφόλυγες διερράγησαν; — Ποικίλα! τί σημαίνει Ποίκιλα; Αἱ ἐφημερίδες περιέχουσιν· ἐξωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὴν ἐπιθεώρησιν, ἐσωτερικὰ (σπανίως ὅμως ἐσωτερικὴν ἐπιθεώρησιν), Διάφορα, Ποικίλα, καὶ Διατριβὰς ὑφ' ἃς συχνάκις ἀπαντᾶται ἡ ἄγνωστος Χ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρύπτεται ἀνώνυμος διατριβογράφος. Ποία δὲ ἡ ἐν ταῖς ἐφημερίσι ταύταις διαφορὰ μεταξὺ Διαφόρων καὶ Ποικίλων; — Ἐντοῖς Διάφοροις περιέχονται συνήθως ὀλιγώτερα ἢ ἐν τοῖς τῶν Γάλλων Faits divers. Πότε ἔφθασε τὸ αὐστριακὸν ἢ τὸ γαλλικὸν ἢ τὸ ἑλληνικὸν, ἂν ἠργοπόρησε ἢ ἂν ἐπνίγη· Ἂν ψιθυρίζηται ὑπουργείου μεταβολὴ ἢ ὑπουργοῦ πτῶσις· Ἂν τὰ ἀπὸ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου ἀλλαχόσε μεταφυτευθέντα δένδρα ἀντικατεστάθησαν (καὶ ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, ἀντικατεστάθησαν ὑπ' ἄλλων λεπτοτέρων καὶ ἐλαστικωτέρων) παρελθόντος παντὸς φόβου ῥήξεως ἐν τῇ τετραφώτῳ πλατείᾳ τοῦ τετρασχόλου οἰκοδομήματος· Ἂν ἡ ἐθνοφυλακὴ προσοδεύῃ· Ἂν ὁ στρατὸς ὀρθοποδῇ· Ἂν διωρίσθη ὑποτελώνης ὁ ἐξάδελφος τῆς μάμμης τῆς γυναικὸς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ τὰ λεγόμενα νέα τῆς ἡμέρας, εἰς ἃ προστίθενται καὶ τινες στατιστικαὶ εἰδήσεις περὶ ξένων στρατῶν καὶ θωρακοφόρων πλοίων, ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τεργέστης μετοφερόμεναι πρὸς παρηγορίαν τῶν μήπω ἐλπιζόντων νὰ ἴδωσιν αὐξανομένην δι' αὐτῶν τὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. — Τὰ δὲ Ποικίλα τί; Συῤῥαφὴ διαφόρων διαφόρων, ἐκ διαφόρων ἄλλων ἐφημερίδων ἢ συγγραμμάτων πλεκομένη, ἄνευ μηδεμιᾶς σημειώσεως τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ συγγράμματος ἐξ οὗ ἐλήφθησαν· συνελόντι δ' εἰπεῖν, Ποικίλα παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐφημεριδογράφοις σημαίνει φιλολογικὴν κοινοκτημοσύνην. Διὸ ἀπορῶ πῶς ἐξακολουθεῖς μεταχειριζόμενος τοιαύτην λέξιν, ἣν καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς λόγους, οὓς ἄλλοτε θέλω σοι ἐκθέσει, κρίνω Κεάδου ἀξίαν. Κρίνεις ἄραγε ἀναγκαῖον, ἵν' ἀλλάξῃς τὸ περίβλημα τῶν Ποικίλων σου, ν' ἀποδημήσῃς εἰς τὴν ξένην, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἀποτιθέμενοι;

ΦΑΥΑΞ.

Τοιαύτας παρατηρήσεις ἐπιστέλλει μοι συνήθως διὰ τοῦ ἰδίου ὑπηρέτου Εὐριπίδου τις λαλίστερος φίλος, νωθρὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ περιπάτου, διὰ τοῦτο δὲ καὶ σπανίως διὰ ζώσης ἐπισκεπτόμενός με. Εἰς ταύτας δὲ τί ἀποκριθῶ; Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀδολεσχία αὐτοῦ αὐτὴ μ' ἔσωσε βοηθὸν λαβοῦσα τὸν Εὐριπίδην. — Ἀλλὰ πρῶτον ἀναγκαῖον κρίνω ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐρωτήσεις. Ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ διαφόρων καὶ ποικίλων οὐδεὶς εὐλόγως ἀμφισβητεῖ, καὶ αὐτὸς δ' ἐν τέλει ὁμολογεῖ αὐτὴν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσιν· ἂν δὲ τὸ ποικίλα, ὡς καὶ τὸ διάφορα, μεταφράζηται γαλλιστὶ divers, τοῦτο βεβαίως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν λογίζομαι τῆς πτωχείας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης· ὁ ποικίλος τῆς ἀρχαίας Ἀθηνᾶς πέπλος ἀμφιβάλλω ἂν δι' αὐτὸ τοῦτο ἦτο καὶ διάφορος τοῦ τῶν νέων· ἡ ποικίλη ὑπουργείου τινὸς συγκρότησις δὲν περιλαμβάνει ἀναποφεύκτως διαφόρου πολιτικῆς γνώμης ἄνδρας — π. χ. ὀρεινοὺς καὶ πεδινούς, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Ἑλλάδος, — ἀλλ' ἄνδρας εἰς τὰς ποικιλοχρώμους ἐντάσεις ἢ μετριάσεις ἑκατέρας τῶν φατριῶν τούτων ἀνήκοντας, ὧν καί τινες, οὐδέτερα μᾶλλον φρονοῦντες, ἐκλήθησαν κοιλία ἐκλεκτική. — Περὶ δὲ τῆς λεξεως ἐπιφυλλίς, ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος τὸν προλόγον τοῦ Γαλλελληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ Βυζαντίου. — Διατί δὲν ὠνόμασα τὰ Ποικίλα φύρδην μίγδην; Διότι ἀξιῶ ὅτι δὲν γράφονται φύρδην μίγδην. — Διατί οὐχὶ ἀβυρτακήν; Φοβούμενος μὴ τύχῃ ποτὲ καὶ ἀλίσω ὑπὲρ τὸ δέον αὐτὴν ἢ ἐγχέω ἄπειρος πλέον τοῦ δέοντος ὄξος — Διατί δὲν ὠνόμασα αὐτὰ Χρονικὰ ἢ Ταχυδρόμον, ὡς οἱ Γάλλοι . . . . Διότι οὔτε Χρονικὰ οὔτε ταχυδρόμοι εἶναι. — Ἓν μόνον παρελείφθη ὑπὸ τοῦ τὴν ἐπιστολὴν γράψαντος Φλύακος — ἔργα καὶ ἡμέραι. Τοῦτην λέγω καλὴν ἐπιγραφὴν ἐπιτυχῶς δανεισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ γέροντος Ἡσιόδου τῷ νεάζοντι φιλολόγῳ καὶ προξένῳ . . . . . τῆς Εὐτέρπης. Ἀλλὰ α'.) δὲν ἠθέλησα νὰ δανεισθῶ παρὰ δανεισθέντος· τὸ πρᾶγμα ἀδιάκριτον. β'.) Ποικίλα γράφων ὑπάρχω, διότι λέγομαι ποικιλογράφος· ὁ δὲ ἔργα καὶ ἡμέρας, — κατὰ τὸ ἐμποροχρυσοχόος, ἐργημερογράφος;

Διατί δὲ τάχα ἀποσκορακιστέα ἡ ἐπιγραφὴ Ποικίλα;

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
Ὑπάκουσον εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί.

Ἐν τῇ Ἀδρομάχῃ τοῦ Εὐριπίδου ἀπαντῶ· ποικίλα λαλήματα· πῶς δ' ἐξηγοῦσι τὴν φράσιν οἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασίων; ὁμιλίαι περὶ ποικίλων ἀντικειμένων· καὶ ὁ Γάλλος· Babillages sur divers sujets.— Ἐσώθην,

Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον.

Χάριν ὅμως τοῦ ἀποκαλοῦντός με ἐν φίλοις φίλτατον καὶ μεταδόντος μοι τῆς φλυαρίας προστίθημι τὴν λέξιν λαλήματα μέχρι τοῦδε ἁπλῶς καὶ ἐξωθεν ὑπονοουμένην.

Ἐξηντλήθησαν! ἀλλ' ἐξηντλήθησαν καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος! εὑρέθη καὶ ἡ Ἕλληνα προτιμήσασα. Γαμβροὶ τῆς Ἑλλάδος χαίρετε· ἀπέπτησαν μὲν ἀφ' ὑμῶν τὰ ἑκατομμύρια, ἑπομένως δὲ καὶ ἡ εἰρήνη. . . . τῆς ψυχῆς, Ἕλλην ὅμως νυμφεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ Κυρίου Σ. Σίνα, ὁ Γεώργιος Μαυροκορδάτος νεανίας καλὸς καὶ εὐπαίδευτος, υἱὸς τοῦ γηραιοῦ Ἀλ. Μαυροκορδάτου. Σὺ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄπολλον καὶ Πλοῦτε καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ τῆς Ἑλλάδος προστάται, γεννήσατε παρὰ ταῖς Ἑλληνίσιν ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀλλὰ καὶ ἐμφυσήσατε ἐνταὐτῷ ἀκραιφνῆ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔρωτα, εἰ δὲ μὴ μηδὲ ψιχίον δότε, ἵνα εὐτυχήσῃ ἡ πατρίς. Γένοιτο!

Πρᾶγμα νόστιμον! Αἱ ἐφημερίδες διηγοῦνται ὅτι εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἅμα τελειωθείσης τῆς ὑπουργικῆς μεταβολῆς, ἐγένοντο πολλοὶ ἀῤῥαβῶνες καὶ γάμοι. Ἐπιθυμητέον λοιπὸν νὰ ψηφίσῃ ἡ Συνέλευσις νόμον περὶ ἑβδομαδιαίων ὑπουργικῶν μεταβολῶν. — Ἐν τούτοις ἐν Ἀθήναις ἐπικρέμανται πολλοὶ γάμοι, τὸ δὲ Πάσχα προμηνύεται εὔφορον καὶ ἡ στολιδοποιὸς Λιζιὲ μόλις προφθάνει τὰ παρηγγελμένα παράφερνα. Ὁ τὴν ὁδὸν Πατησίων πατῶν βλέπει καθ' ἡμέραν ζεύγη τρυγόνων ἠῤῥαβωνισμένων, ἀντὶ προφυλακῆς εἰς τοὺς ὀπισθοφύλακας γονεῖς χρησιμεύοντα, ζεύγη τρυγόνων χαρίεντα, διότι πάντες οἱ ἐν ἀῤῥαβῶνι διάγοντες πρὸ τοῦ γάμου εἶσι τρυφεροί, ὡς τρυγόνες, καὶ χαρίεντες, ὡς κυνάρια σαίνοντα τὴν οὐρὰν καὶ τὴν χεῖρα τῆς κυρίας λείχοντα.

Ὁ μὴ κατευθύνων ὅμως τὰ βήματα εἰς τὴν τετριμμένην καὶ αὐχμηρὰν τὴν πρὸς τὰ Πατήσια ἄγουσαν, ἵνα θαυμάσῃ τοὺς λαμπετόωντας ὀφθαλμοὺς τῶν ὑπὸ τὰ δένδρα αὐτῆς βαδιζουσῶν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐποχουμένων, ἂς εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὀφθαλμιατρεῖον ἵνα παρατηρήσῃ τὴν ἐν τῷ κομψῷ τούτῳ κτιρίῳ περιποίησιν τῶν πασχόντων ὀμμάτων καὶ θαυμάσῃ τὴν ἄκραν αὐτοῦ καθαριότητα, τὰ εὐάερα δωμάτια, τὰς ἐπιμεμελημένας κλίνας, τὰ ἀπαστράπτοντα μάρμαρα τῆς εἰσόδου. Ἐκεῖ δὲν βλέπεις ὀφθαλμοὺς τρυφεροὺς, βλέπεις ὅμως συμπαθητικὸν καὶ ὑγρὸν τὸ βλέμμα τοῦ πάσχοντος, εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἰατρὸν ἀκοντίζον, καὶ τῆς τυφλῆς τὴν μορφὴν περικεχυμένην ὑπὸ ἐλπίδος ὅτι ἴσως ποτὲ ἀναβλεψάσης οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπανίδωσιν τὰ τέκνα καὶ τὸν ἀγαπητὸν ἄνδρα. Καὶ ὅμως τὸ ὀφθαλμιατρεῖον ἀπορεῖ χρημάτων! ὀρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον καταῤῥέει, ὡς καὶ τοσαῦτα ἄλλα ὠφέλιμα ἐν Ἑλλάδι κατέῤῥευσαν καθιδρύματα. Παραπέμπομεν τὸν ἕλληνα ἀναγνώστην εἰς τὴν κατωτέρω ἀναγεγραμμένην προκήρυξιν τῆς ἐφορευούσης τὸ κατάστημα ἐπιτροπῆς, καὶ, ἐπαινοῦντες τὸν ζῆλον τοῦ φιλανθρώπου διευθυντοῦ κυρίου Α. Ἀναγνωστάκη, παροτρύνομεν πάντα καὶ μικρόν τι εὐποροῦντα εἰς συνδρομὴν καὶ στήριξιν τοῦ ἀναγκαίου τούτου καὶ εὐεργετικοῦ ἱδρύματος. (*)

Δυστυχῶς πάντα τὰ εὐεργετικὰ τῇ Ἑλλάδι ἔργα εἰς ἄπειρα κωλύματα αἰωνίως προσκόπτουσιν· ὁ ζητῶν νὰ κατασκευάσῃ κατάστημα θερμῶν λουτρῶν ἐν Κύθνῳ ἢ ἀλλαχόθι, ἔστω καὶ ἀξιόχρεως, ἀποτυγχάνει. Εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἄδειαν ἐγέρσεως ἐργοστασίου περιέχοντος ἀτμοκινήτους μηχανὰς ἀπαγορεύεται ἡ ἐντὸς τῆς πόλεως οἰκοδόμησις, φόβῳ μὴ πάθῃ ἡ πόλις καὶ ἡ ὑγεία τῶν κατοίκων μαρανθῇ ὑπὸ τοῦ καπνοῦ· ἀλλ' οὐδ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ζώνης τῆς πόλεως ἐπιτρέπεται ἡ ἀνέγερσις, μὴ τυχόν ποτε λυθῇ ἡ ζώνη ὑπὸ τοῦ βάρους καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ καταῤῥυεῖσα συγκαταστρώσῃ ὅλον τῆς πόλεως τὸ οἰκοδόμημα. Ἀδιάφορον ἂν ἐν τῇ τὰ μάλιστα βιομηχανικῇ Ἀγγλίᾳ αἱ πόλεις βρίθωσιν ἐργοστασίων ἄφθονον ἐξερευγομένων καπνὸν καὶ ἀτ-

(*) Παρατιθέμενοι τὴν εἰκόνα τοῦ Ὀφθαλμιατρείου ἀναγγέλλομεν τοῖς ἀναγνώσταις ὅτι ἐν Ἑλλάδι πρῶτον σήμερον τοιούτου εἴδους ξυλογράφημα ἐκτυποῦται· τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος εἰσὶ τρία, ἡ δὲ ἐκτύπωσις, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γλύψαντος γενομένη, διὰ δύο ἀλλεπαλλήλων ἁρμογῶν καὶ πιέσεων τελεῖται. Ἐκ τούτου καταδεικνύεται ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἑλλάδι πρόοδος τῆς Καλλιτεχνίας.

μὸν ἀναπτυόντων συριστικὸν, ἀδιάφορον ἂν τὰ εἰκοσιπέντε μηχανικὰ πιεστήρια τοῦ τυπογράφου **Lahure** ἀτμοκίνητα καταπίπτωσι ἐπὶ μυριάδων φύλλων χάρτου ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῶν Παρισίων· ἡ ὑμήττειος πέτρα καὶ ὁ πεντελήσιος λίθος μηδόλως ὄντες στερεοὶ θέλουσι καταῤῥιφθῆ ὑπὸ ἑνὸς ἵππου μηχανῆς, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν σεισμῶν, ὧν μεγάλην πεῖραν ἐλάβομεν ἐν Ἑλλάδι· διότι οἱ σεισμοὶ ἐκλέγοντες κατακρημνίζουσι τὰς διὰ σκληρῶν λίθων ἐκτισμένας οἰκίας, σωζομένων τῶν ἄλλως ἀσθενεστέρων.

Ἀφ' οὗ ἐθάψαμεν τὰς Ἀποκρέω ἐξ ἀνέμου παρὰ τὸν Ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κονιορτωθέντες, ἤτοι ὀλίγον ἔνθεν τοῦ πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ νεκροταφείου, ἀφ' οὗ, ἀφορισθέντα τὰ *Κούλουμα*, φαίνονται μέλλοντα νὰ ἐκλίπωσιν, σκοταζομένης οὕτω τῆς νέας τῆς Καλιῤῥόης δόξης, ἤρξαντο αἱ εὐφυῶς ὑπὸ ἀνθρώπων μεταγενεστέρων τοῦ ἐφευρέτου τῆς πυρίτιδος ἐφευρεθεῖσαι **surprises** (διότι καὶ γαλλικὸν ἔλαβον ὄνομα). Ὅσοι οἱ μὴ κατοικοῦντες τὰς Ἀθήνας, ἐννοεῖτε τί ἐστι **surprise**;— Οἰκοδέσποιναι, διὰ λόγους οἰκονομίας ἢ ἄλλους οἵους δήποτε, μὴ θέλουσαι νὰ προσκαλέσωσι τὴν κοινωνίαν εἰς συναναστροφὴν ἢ χορὸν, στέλλουσι τὸν *πρωτοσπαθάριον* αὐτῶν εἰς τὰς μᾶλλον εὐνοουμένας οἰκογενείας εἰδοποιοῦσαι αὐτὰς ὅτι, ἂν θέλωσιν, αὐταὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ δεχθῶσι— χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσιν, ἐννοεῖται—ὅσους ὑπάγωσι τὸ ἑσπέρας· ὁ δὲ διπλωματικὸς *πρωτοσταθάριος* φροντίζει νὰ κηρύξῃ ὅτι αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀγνοούσης τῆς οἰκοδεσποίνης, συνέῤῥαψε ἀθῴαν πλεκτάνην μετά τινων φίλων οἰκογενειῶν καὶ ἐκ συνθήματος θέλει κατορθωθῆ **surprise** τὴν ἑσπέραν. Καὶ τῷ ὄντι· περὶ τὴν ἑβδόμην τῆς νυκτὸς ἠκούσθη κρότος ἁμάξης, ἡ ἅμαξα ἐστάθη, ἐξῆλθον οἱ ἐν αὐτῇ πεπιεσμένοι, ἀνεχώρησεν ἡ ἅμαξα· ἀκούεται πάλιν περὶ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν τῶν αὐτῶν τροχῶν τὸ κύλισμα, καὶ, τούτου παύσαντος, κρούεται ἡ θύρα· *καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται*· κατέρχονται ἀπὸ τοῦ ὀχήματος ὀγκώδη φάσματα καὶ ἀναβαίνουσιν εἰς τὴν οἰκίαν· ἡ ἅμαξα ἀναχωρεῖ πάλιν κενὴ, ὅπως ἐπανακάμψῃ πλήρης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Οἱ δὲ προσκεκλ. . . . . .— ἠμάρτησεν ἡ γλῶσσά μου— οἱ ἐξ ἀπροόπτου εἰσερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν ἐπὶ συναναστροφῇ, καὶ χορῷ ἴσως, παρατείνουσιν ἐκεῖ τὰς διατριβὰς μέχρι τῆς πρωΐας, εἰς μηδὲν ἄλλο ὑποχρεουμένης τῆς οἰκοδεσποίνης ἢ εἰς προσφορὰν γλυκέος μετὰ ποσίμου ὕδατος. Αὕτη ἡ συναγωγὴ ἐκλήθη προσφυῶς **surprise** καὶ ἐπολλαπλασιάσθη ἀκατανοήτως παρά τινι μέρει τῆς ἀττικῆς κοινωνίας.

Πλὴν τῆς καλῆς ταύτης ἐφευρέσεως ἔχομεν καὶ τὸ θέατρον, ἰταλικόν τε καὶ ἑλληνικὸν, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε τέλος ποσόν τι χρημάτων. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἑλληνικοῦ ὡμιλήσαμεν ἄλλοτε, τοῦ δὲ ἰταλικοῦ ἰδοὺ ἡ συγκρότησις· α'.) μία *πρώτη κυρία* —ὡς αἰωνίως φαίνεται ἐπὶ τοῦ προγράμματος — εὔρωστος καὶ πίειρα, ὡς ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς, τὴν δὲ φωνὴν ἔχουσα βραγχώδη διὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κεκτημένη τινὰ τέχνην. β'.) εἷς ὑψίφωνος, χωλὸς καὶ ἄχαρις, γλυκὺς ὅμως τὴν φωνήν. γ'.) εἷς βαρύτονος, δαψιλεύων μετὰ χάριτος τὰς χειρονομίας, μᾶλλον δεύτερος ὑψίφωνος ἢ πρῶτος βαρύτονος, ἀνασχετῶς ψάλλων ἀλλὰ καθ' ἅπαντα τὰ ἀπὸ σκηνῆς (**récitatif**) παραφωνῶν κατὰ 1/4 τόνου τοὐλάχιστον. δ'.) Εἷς βαθύφωνος καλὸς τὴν ὄψιν καὶ ἐξαρκῶν εἰς τὸ ἐν τῷ **Trovatore** πρόσωπον. ε'.) μία παραπληρωματικὴ ψάλτρια, αὐτὴ ἐκείνη ἡ κατ' ἔτος θαυμαζομένη. ς'.) χορὸς σκάζων καὶ σκύζων (*). ζ'.) Ὀρχήστρα μόλις πως πρὸ μικροῦ συμπληρωθεῖσα. Εἰς τὰ ἑπτὰ ταῦτα θαύματα προσετέθη καὶ τριὰς χαρίτων ὀρχηστίδων, μεθ' ὧν δὲν συμφωνεῖ μὲν πάντοτε ἡ ὀρχήστρα, ἀλλ' αἵτινες, μάλιστα ἡ μία, ἐπιτυγχάνουσιν ἀρκούντως. Ἐν συντόμῳ τὸ θέατρον ἤθελεν εἶναι καλὸν ἂν ἕκαστος τῶν ἐν τῇ ἑταιρίᾳ εἶχεν ἀντὶ τῶν ἰδίων ἐλαττωμάτων τὰ προτερήματα τοῦ ἑτέρου. Καὶ οὕτως ὅμως συγκεκροτημένον παρέχει ἱκανὴν τέρψιν τοῖς φιλομούσοις.

Ἐξέλθετε, φίλοι, εἰς τοὺς κήπους καὶ δρέψατε ῥόδα καὶ πασχαλέας, ἐξέλθετε εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνάξατε χρυσάνθεμα καὶ χαμαίμηλα καὶ ἀγρίαν οἰνάνθην (**réséda**) καὶ ἀνεμῶνας, ἀναμίξατε δὲ πάντα ταῦτα μετὰ θάλλοντος χόρτου, ἐμβάλετε καί τινας κνῆδας καὶ ἀκάνθας καὶ πληρώσατε τὰς ποδιὰς τῶν κατὰ τὴν ἐξοχὴν ἐν τοῖς γραστιδίοις ἐξηπλωμένων νεανίδων, πλέξατε στεφάνους μυρτίνους καὶ ἐπιθέντες κάνιστρα ἀνθέων πολυποικίλων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν παρὰ τὰ ῥυάκια σκιρτώντων κοριτσίων, κροτήσατε ἀγροτικὸν χορὸν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ χόρτου καὶ διασείσατε ἀπὸ τῶν φύλλων τὴν νυκτερινὴν δρόσον, ὑμνοῦντες μετὰ τοῦ Ἔαρος τὴν Ἐρατὼ καὶ τὴν Τερψιχόρην.

Νά! νά! τὸ ἀηδονάκι
Καὶ τὸ χελιδονάκι
Ἀρχίνισε νὰ ψάλλῃ
Τῆς ἀνοιξις τὰ κάλλη.
Κι' ὁ ζέφυρος μαζί τους
Κατόπ' ἀπ' τὴν φωνὴ τσος
Σιγὰ σιγ' ἀπ' ὀπίσω
Γλυκὰ φυσᾷ τὸ ἴσο,
. . . . . .
Οἱ κάμποι πρασινίζουν
Οἱ κῆποι λουλουδίζουν
Κ' εἰς τ' ἄνθη τους ὁ Ἔρως
Πετᾷ 'πὸ κάθε μέρος.

Τῷ ὄντι, καὶ αἱ χελιδόνες ἐκίνησαν πάλιν τὸν κατὰ

(*) Λέξις καθ' ἣν τὸ υ προφέρεται ο υ.

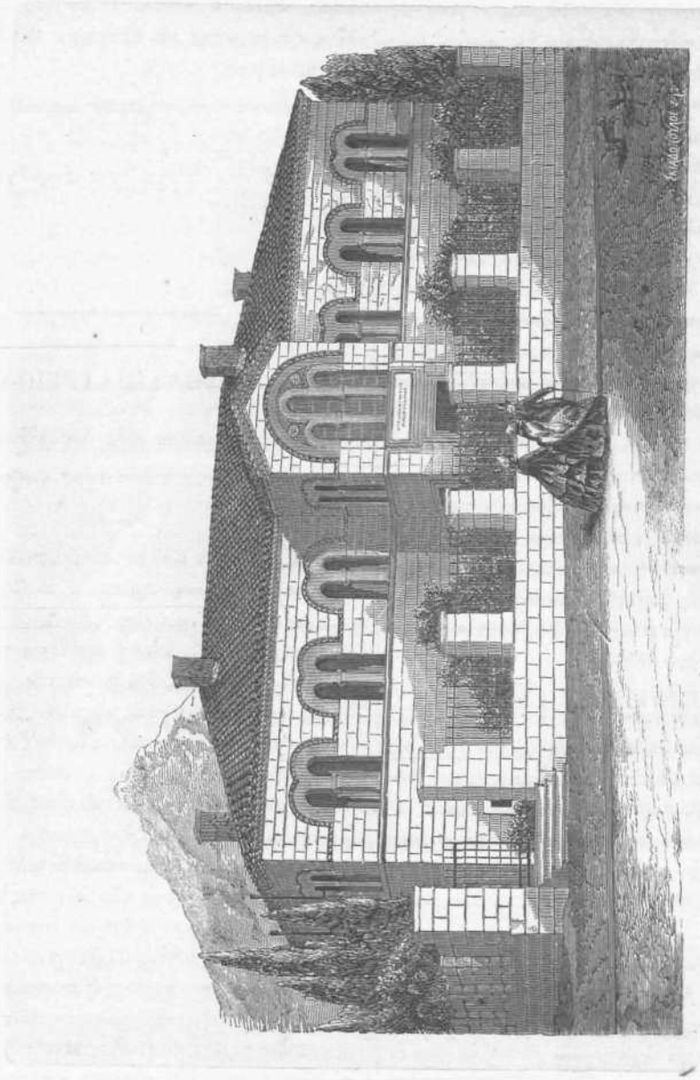

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΝ

τῶν μυιῶν πόλεμον, καὶ ἀηδόνες ἠκούσθησαν ἐν Σεπολίοις, καὶ κατὰ τὴν γραφικὴν μὲν ἀλλὰ πεζότατον ὄνομα φέρουσαν Κολοκυνθοῦντα, καὶ ἐν Κηφισιᾷ, πάντες δὲ οἱ περὶ τὰ Νέα Διόσια ἀγροὶ ἐπράσισαν καὶ ὁ λευκανθίζων Πύργος τῆς Βασιλίσσης προέχει κομψοπρεπὴς μεταξὺ τῆς χλοερᾶς τῶν λοφιδίων σειρᾶς. Θεέ μου! ὁπόσον ἐπαγωγὸς ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως! Καὶ δὲν εἶχε δίκαιον ὁ **Goethe** ὅτε ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους παρετήρει μικρὸν χάλικα; τὸ ἐλάχιστον ἄνθος πόσα θαυμάσια περικλείει! μήπως ὑπάρχῃ ποιητὴς εὐτυχέστερος τοῦ βοτανικοῦ; Ὁσάκις ἔμεινα κατὰ μόνας μετὰ τῆς φύσεως, παρὰ καλὸν ρυάκιον ἢ ἐπὶ ἀνθοῦντος λείμακος κατακεκλιμένος, μεσημβριάζων ὑπὸ τὴν σκιὰν πλατάνου ἢ ἐλάτης, βλέπων πετομένας περὶ ἐμὲ μυριάδας ἐντόμων καὶ ὀσφραινόμενος ἀόριστόν τινα ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιωμένην καὶ μεθυστικὴν εὐωδίαν, καί τοι νυστάζοντος διὰ τὸ θάλπος, ἀνεπτερώθη πάντοτε ὁ νοῦς μου καὶ ὠνειροπόλησεν εὐτυχίαν οὐράνιον, καὶ κατέκλυσε τὴν ψυχήν μου δρόσος παρηγορίας· ὕψωσα τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μου καὶ ἐβύθισα τὰ βλέμματα εἰς τὰ ἐνδότερα στρώματα τοῦ ἀσπίλου τοῦ οὐρανοῦ χρώματος, ὡς ὁ κολυμβητὴς βυθίζει αὐτὰ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κατεσκεύασα πάντοτε εἰς ἐμαυτὸν ὁλόκληρον εὐτυχίας οἰκοδόμημα· καὶ πύργους ἔκτισα ἐν Ἱσπανίᾳ, καὶ εἰς τὸν ἀέρα ἠλίευσα, καὶ πηγάσους ὠνειρεύθην, καὶ ἠρεμίαν νοὸς, καὶ λευκὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς· ἐφαντάσθην τὸν βίον ἀνθῶνα, ὑπ' ἀγγέλων κατοικούμενον, τότε μάλιστα ἠσθάνθην τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο·

denn das Leben ist die Liebe.

Ἀλλ' ἅμα τυχαίως καταβιβάσαντος τὴν χεῖρα εἰς τὴν γῆν ὁ δάκτυλός μου ἐκεντήθη δριμέως, καὶ ἀνεμνήσθην ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος ὑπάρχει μεστὸς ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, ἀνέπεσα δὲ εἰς τὴν συνήθη μελαγχολίαν . . . τὴν κακήν!

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν μόνον ἀληθῆ . . . τὸν ψευδῆ βίον! ἀνέκραξα.

Καὶ ἐπανῆλθον. Οὐδὲν ἀκοπώτερον. —

Ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐκάλεσεν εἰς ἑσπερινὴν τέρψιν τὸν Βασιλέα Γεώργιον καὶ πολλοὺς τῶν τῆς ἀττικῆς κοινωνίας· καὶ ἡ μὲν οἰκία αὐτοῦ, ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις πολυτελεστάτων, ἦν ἄριστα διεσκευασμένη καὶ κομψῶς νὴτρεπισμένη, παρέχουσα καὶ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς στρομάχους σωτηριώδες ἄσυλον κατὰ τῆς λειποψυχίας, ἑστιατόριον κατάφορτον ὑπὸ ἡδυσμάτων καὶ τραγημάτων σακχαροπήκτων, τεμαχίων ἄρτου βούτυρον καὶ χοιρομήριαν περικλειόντων, ὀπωρικῶν, τείου, σοκολάτας καὶ ζωμοῦ ξανθοῦ· οἱ δὲ ἐν τοῖς μεγάροις συναχθέντες καὶ πολλοὶ καὶ κομψοὶ . . . οἱ πλεῖστοι. Ἀλλ' ἕνεκεν αἰφνιδίου πένθους, τηλεγραφικῶς ἀγγελθέντος, οὔτε ὁ βασιλεὺς ἦλθεν οὔτε ὁ θεῖος αὐτοῦ Φρειδερῖκος. Ἐν τούτοις, αὐξάνοντες τὴν γενικὴν εὐθυμίαν, τινὲς τῶν ξένων ἐχόρευσαν, πάντων σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων ἀποσχόντων διὰ τὰ κατὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν εἰθισμένα, καὶ νομίζομεν ὅτι καλῶς ἔπραξαν, διότι προχθὲς ἔτι ἐκηρύττετο σταυροφορία κατὰ τῶν εἰς τὰ *Κούλουμα* τῇ καθαρᾷ Δευτέρᾳ εὐθύμως τὴν εἴσοδον τῆς νηστείας πανηγυριζόντων. — Ἐν τῇ συναναστροφῇ ταύτῃ ἠδύνατό τις νὰ ἐξηγήσῃ καλῶς τί ἐνόει ὁ ποιητὴς λέγων

Λευκοπήχεων χειρῶν ἀκμαὶ,

διότι ὀλίγα βλέμματα ἠδύναντο ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τινων ἐκ τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων χειρῶν τὰς ἀάπτους δυνάμεις.

Σ.

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΝ.

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις ὀφθαλμιατρείου, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς.

Μεταξὺ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐεργετικῶν καταστημάτων ὁμολογουμένως πρωτεύει τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον· διότι οὐδεμία βεβαίως εὐεργεσία εἶναι τοσοῦτο σπουδαία καὶ περιφανὴς, ὅσον ἡ ἀπόδοσις τῆς ὁράσεως εἰς ἀνθρώπους πτωχοὺς, διὰ μόνης τῆς ἐργασίας ἀποζῶντας καὶ διατρέφοντας μεγάλην πολλάκις καὶ ἐνδεῆ οἰκογένειαν· ἔτι δὲ μείζων ἐστὶν ἡ τοιαύτη ἀγαθοεργία, καθότι ὁ τυφλωθεὶς ἐργάτης οὐ μόνον ἀνωφελὴς ἀποβαίνει εἰς τοὺς οἰκείους, ἀλλὰ καὶ βάρος διαπαντὸς λυπηρὸν καὶ δυσφόρητον. Τούτου ἕνεκεν ἡ σύστασις τοῦ Ὀφθαλμιατρείου εὐλόγως ἐθεωρήθη ὡς ἓν τῶν βεβαιοτάτων σημείων τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς προόδου, καὶ πρόθυμοι ὑπεστήριξαν αὐτὴν κατὰ καιροὺς οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς διὰ φιλοτίμων συνδρομῶν, δι' ὧν καὶ ἀνηγέρθη καὶ συνετηρήθη ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατάστημα.

Κατὰ δυστυχίαν αἱ συνδρομαὶ αὗται ἠλαττώθησαν ἀπό τινος χρόνου ἐπαισθητῶς, διασπαρεῖσαι εἰς πολὰς ἄλλας ἀνάγκας καὶ βοηθείας, ἕνεκα δὲ τούτου ἡ ἐνέργεια τοῦ Ὀφθαλμιατρείου περιωρίσθη κατὰ πολὺ, σμικρυνθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐτῷ νοσηλευομένων εἰς ὅσους ἐπέτρεπεν ἡ γλισχρότης τῶν ὑπαρχόντων πόρων, καὶ πολλάκις μετὰ λύπης ἠναγκάσθη ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ἀρνηθῇ τὴν νοσηλείαν πρὸς ἀσθενεῖς μεγίστην ἔχοντας χρείαν κλινικῆς περιθάλψεως.

Ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ Ὀφθαλμιατρείου ἀποβαίνει θλιβερωτέρα, διότι εἰς τὸ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν μοναδικὸν τοῦτο νοσοκομεῖον τῶν ὀφθαλμιώντων συρρέουσιν ὁσημέραι ἀσθενεῖς ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν, ὅπου ὑπάρχει διεσπαρμένη ἡ μεγάλη ἑλληνικὴ φυλή, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ξένοι προθύμως εἰσὶ δεκτοί, διότι ἐνώπιον τοῦ πρὸς τὸν πλησίον καθήκοντος πάντες ἐσμὲν συμπολῖται καὶ ἀδελφοί· ἐπειδὴ δὲ τοιουτοτρόπως ὁ κύκλος τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ πλατύνεται κατὰ πολὺ, ἔχει προδήλως ἀνάγκην πολλῶν χρηματικῶν μέσων, ἵνα ἐκπληρώσῃ πρεπόντως τὸν ἐθνικὸν καὶ γενναῖον σκοπὸν καταστήματος ἀληθῶς εἰπεῖν πανελληνίου.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλην οὐχὶ σμικρὰν ἐθνικὴν ζημίαν συνεπάγει ἡ ἔνδεια αὕτη τοῦ ὀφθαλμιατρείου· διότι ἐν αὐτῷ διδάσκεται τὴν ὀφθαλμιατρικὴν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρύεται τὰς περὶ τὸν ὑψηλὸν τοῦτον κλάδον τῆς Ἰατρικῆς πρακτικὰς γνώσεις ἡ εὐμαθὴς ἐκείνη τῆς Πατρίδος νεότης, ἡ φιλοτίμως ἀγωνιζομένη τὸν καλὸν τῆς ἐπιστήμης ἀγῶνα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τούτων τοῦ ὀφθαλμιατρείου ἓν μέσον ἔχομεν ἀσφαλὲς, ν' ἀποταθῶμεν καὶ αὖθις εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἁπανταχοῦ ὁμογενῶν, ὧν ὁ ὀβολὸς ἐπροίκισε τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος. Πεπείσθωσαν οἱ γενναιόφρονες οὗτοι ἀδελφοὶ ὅτι αἱ συνδρομαὶ αὐτῶν δὲν θέλουσι χρησιμεύσει πρός τινα τῶν κενῶν ἐκείνων ἐπιδείξεων, καθ' ἃς πολυτελὴς ἐπενδύτης καλύπτει τὴν ἐσωτερικὴν ἔνδειαν, ἀλλ' ὅτι ἔσονται ἀληθὴς ἀγαθοεργία πρὸς δυστυχεῖς παρὰ τοῦ καταστήματος τούτου προσδοκῶντας τὸ φῶς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Μαρτίου 1864.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις ὀφθαλμιατρείου

† ΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΦΙΛΟΣ, Πρόεδρος.

Α. Φ. ΠΑΠΠΑΔΑΚΗΣ. Γ. Π. ΣΚΟΥΖΕΣ.
Κ. ΔΟΥΡΟΥΤΗΣ. Α. ΡΑΔΑΗΣ.
Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ. Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.

ΛΑΡΟΣ Ο ΜΑΚΡΟΠΤΕΡΥΞ (1).

[La Mouette].

Ὅταν ὁ κεραυνὸς διασχίζῃ τὸν ὁρίζοντα καὶ αἱ νεφέλαι συσσωρεύωνται, ὁ θειλὸς ἁλιεὺς ἐπανέρχεται εἰς τὸν λιμένα καὶ αἱ ἐξεῖαι φωναὶ τοῦ λάρου ἀκούονται.

Πρόδρομος τῆς τρικυμίας, ὁ λάρος δὲν ἀφίνει ποτὲ τοὺς βράχους εἰς τοὺς ὁποίους συνήθως κατοικεῖ, εἰ μὴ ὅταν οἱ ἄνεμοι ταράττωσι τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ· μόνος, φαίνεται ὅτι ἀρέσκεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς· μόνος, φαίνεται ὅτι εὑρίσκει εὐχαρίστησιν ἐν τῇ ταραχῇ ἥτις λυπεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ φύσις δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸ οὕτως ἀλλόκοτον πτηνὸν νὰ ᾖναι πρᾶον εἰς τὰς ἕξεις. Θύει ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν του πᾶν τὸ ἔχον ζωὴν, τρέφεται ὑπὸ ἰχθύων, τοὺς ὁποίους διώκει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς τεταραγμένης θαλάσσης· ἢ, ὅταν ἐπικρατῇ γαλήνη, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀγρίαν ὄρεξίν του, ἐπισωρεύει εἰς τὸν στόμαχόν του σάρκας σεσηπυίας, ἃς ἡ θάλασσα ἐκβράζει εἰς τὸν αἰγιαλόν. Ὁ λάρος μεταναστεύει ἔπειτα καὶ κρύπτεται εἰς τὸ κοίλωμα βράχου τινὸς μακρὰν ἀπέχοντος, τὸν ὁποῖον μόνον ἐν καιρῷ τῆς τρικυμίας ἐγκαταλείπει πάλιν· τότε δὲ πλησιάζων εἰς τὰς πόλεις, αἰωρεῖται ὑπεράνω τῶν κωδωνοστασίων τῶν ἐκκλησιῶν, κινῶν μετὰ κρότου τὰς ὑπολεύκους αὐτοῦ μεγάλας πτέρυγας εἰς τὸν κυανοῦν ὁρίζοντα. Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀπεχθῶν ἕξεων τοῦ πτηνοῦ τούτου, τοῦ μηνυτοῦ τῆς τρικυμίας, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σχηματισμὸν οὐχὶ τόσῳ κομψόν· τοὐναντίον ὅμως, ὁ σχηματισμὸς αὐτοῦ ἔχει ἱκανὴν ἀναλογίαν. Αἱ πτέρυγές του, ὧν ἡ διάμετρος εἶναι δύο ποδῶν, βαστάζουσι σῶμα δεκατριῶν δακτύλων μήκους· τὸ πτέρωμα ἔχει λευκόφαιον· ὄπισθεν ἑκάστου ὀφθαλμοῦ ὑπάρχει στίγμα μελανὸν ἀντίθετον πρὸς τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ῥάμφους του· οἱ ἐρυθρόχροοι δὲ αὐτοῦ πόδες εἰσὶν ὡπλισμένοι διὰ μελάνων ὀνύχων.

Καίτοι ἡ θάλασσα φαίνεται οὖσα ἡ μόνη τοῦ λάρου πατρὶς, ἀφίπταται ὅμως ἐνίοτε μακρὰν αὐτῆς διὰ νὰ ἀναπλεύσῃ τοὺς ποταμοὺς, ἐκεῖ δὲ φονεύεται ὑπὸ τοῦ θανασίμου μολύβδου τοῦ ἐνεδρεύοντος κυνηγοῦ, ὅστις στολίζεται πολλάκις διὰ τῶν πτερῶν τοῦ θύματός του, ἀποβάλλων, ὡς ἀηδῆ καὶ ἄγευστον, τὴν ἰσχνὴν αὐτοῦ σάρκα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

ΔΙΚ.

(1) Larus rissa, cinereus et naevius. Σ. τ. Μ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1, 1864.

Ἑορταζομένης τῆς 25 Μαρτίου, ἔφθασεν ἡ εἴδησις τῆς ὑπογραφῆς τῆς περὶ Ἑπτανήσου συνθήκης καὶ τὸ ἑσπέρας τριμελής τις ἑπτανησιακὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Κυρίων Παδοβᾶ, Α. Βαλαωρίτου καὶ Κ. Λομβάρδου συγκειμένη, ἥτις παρουσιάσθη τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸν βασιλέα. Διὰ δὲ τοῦ γαλλικοῦ τῆς Πέμπτης ἔφθασε καὶ ἡ συνθήκη αὐτὴ ἔχουσα ὡς ἑξῆς.

ΣΥΝΘΗΚΗ

Μεταξὺ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γαλλων καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν περὶ ἑνώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὑπογραφεῖσα ἐν Λονδίνῳ τὴν 17 (20) Μαρτίου 1864.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας ἐδήλωσεν εἰς τὴν Βουλὴν τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων, ὅτι, ὅπως ἑνώσῃ τὰς Νήσους μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἣν πρόθυμος, ἐὰν ἐξέφραζε τοιαύτην εὐχὴν ἡ Ἰόνιος Βουλὴ, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν προστασίαν τῶν Νήσων τούτων, ἥτις εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα διὰ τῆς ἐν Παρισίοις τῇ 24 Ὀκτωβρ. (5 Νοεμβρ,) 1815 μεταξὺ τῶν Αὐλῶν τῆς Αὐστρίας, τῆς Μ. Βρετανίας, τῆς Πρωσσίας καὶ τῆς Ῥωσσίας συνομολογηθείσης Συνθήκης. Τῆς εὐχῆς ταύτης ἐκδηλωθείσης διὰ Ψηφίσματος τῆς ῥηθείσης Βουλῆς, παμψηφεὶ ἐκδοθέντος τῇ 7/19 Ὀκτωβρίου 1863, ἡ Α. Βρετ. Μεγαλειότης συνήνεσε, διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς Συνθήκης τῆς συνομολογηθείσης τῇ 2(14 Νοεμ. 1863 μεταξὺ τῶν ΑΑ. ΜΜ. τοῦ Αὐτ. τῆς Αὐστρίας τοῦ Αὐτ. τῶν Γάλλων, τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας καὶ τοῦ Αὐτ. πασῶν τῶν Ῥωσιῶν νὰ παραιτήσῃ τὴν προστασίαν ταύτην ὑπό τινας ὅρους ἐν τῇ μνησθείσῃ Συνθήκῃ διαλαμβανομένους καὶ ἐπεξηγηθέντας κατόπιν διὰ τῶν μεταγενεστέρων πρωτοκόλλων.

Αἱ δὲ ΑΑ. ΜΜ. ὁ Αὐτ. τῆς Αὐστρίας, ὁ Αὐτ. τῶν Γάλλων, ὁ Βασιλ. τῆς Πρωσσίας καὶ ὁ Αὐτ. πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, συνήνεσαν, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, νὰ παραδεχθῶσι τὴν παραίτησιν ταύτην, καὶ νὰ ἀναγνωρίσωσι, μετὰ τῆς Α. Βρ. Μεγαλειότητος, τὴν μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν τῶν εἰρημένων Νήσων.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 5 τῆς ἐν Λονδίνῳ τῇ 1(13 Ἰουλίου 1863 ὑπογραφείσης Συνθήκης, συνεφωνήθη πρὸς τούτοις ὁμοφώνως μεταξὺ τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτ. τῶν Γάλλων, τῆς Α. Βρ. Μεγαλειότητος καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτ. πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὅτι αἱ Ἰόνιοι Νῆσοι, ὅταν ἡ μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἕνωσίς των τελεσθῇ, ὡς προεῖδε τὸ Ἄρ. 4 τῆς αὐτῆς Συνθήκης, θέλουσι συμπεριληφθῇ ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συνομολογηθείσῃ ἐγγυήσει ὑπὸ τῶν Αὐλῶν τῆς Γαλλίας, τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ῥωσίας διὰ τῆς ἐν Λονδίνῳ τῇ 27 Ἀπριλίου (7 Μαΐου) 1832 ὑπογραφείσης Συνθήκης.

Ἑπομένως, σύμφωνα πρὸς τοὺς ὅρους τῆς Συνθήκης τῆς 1(13 Ἰουλίου 1863 καὶ πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 6 τῆς Συνθήκης τῆς 2(14 Νοεμβρίου, δι' οὗ αἱ Αὐλαὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ῥωσίας, ὡς Δυνάμεις ἐγγυήτριαι ὑπὲρ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπεφυλάξαντο νὰ συνάψωσι Συνθήκην μετὰ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως, περὶ τῶν συμφωνιῶν, ἃς ἡ ἕνωσις τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, δύναται νὰ καταστήσῃ ἀναγκαίας, αἱ ῥηθεῖσαι ΑΑ. ΜΜ. ἀπεφάσισαν νὰ προβῶσιν εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν διατάξεων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων συγκατετέθη εἰς διάπραξιν τῆς Συνθήκης ταύτης, αἱ ῥηθεῖσαι Αὐτῶν Μεγαλειότητες διώρισαν πληρεξουσίους Αὐτῶν, ἤτοι: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, τὸν Κύριον Χαρίλαον Τρικούπην, Πληρεξούσιον ἐν τῇ Ἐθνικῇ τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσει. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὸν Πρίγκηπα de la Tour d'Auvergne Πρέσβυν Αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ κτλ. Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας, τὸν ἐντιμότατον Κόμητα Ἰωάννην Ῥῶσσελ, ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν κτλ. καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσιῶν τὸν Βαρῶνα Βρουνὼφ, Πρέσβυν Αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ κτλ. Οἵτινες ἀνταλλάξαντες τὰ ἑαυτῶν πληρεξούσια εὑρεθέντα ἐν καλῇ τάξει, συνεφώνησαν καὶ ὑπέγραψαν τὰ ἑξῆς ἄρθρα.

Ἄρθρ. 1. Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, ἐπιθυμοῦσα νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐχὴν, ἣν ἡ Βουλὴ τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων ἐξέφρασεν ὑπὲρ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνώσεώς των, συνήνεσεν, ὑπὸ τοὺς κατωτέρω διαλαμβανομένους ὅρους, νὰ παραιτήσῃ τὴν προστασίαν τῶν Νήσων τῆς Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Λευκάδος, Ἰθάκης, Κυθήρων καὶ Παξῶν μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν, αἵτινες διὰ τῆς ἐν Παρισίοις τῇ 24 Ὀκτωβρίου (5 Νοεμβρίου) 1815 ὑπογραφείσης Συνθήκης ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς Αὐστρίας, τῆς Μεγ. Βρετανίας, τῆς Πρωσσίας καὶ τῆς Ῥωσίας, συνέστησαν ἓν καὶ μόνον ἐλεύθερον Κράτος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἡνωμένη Πολιτεία τῶν Ἰονίων Νήσων» τεθὲν ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποκλειστικὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, τῶν κληρονόμων καὶ διαδόχων αὐτοῦ.

Ἑπομένως, ἡ Α. Μ. Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ἡ Α. Βρετανικὴ Μ., καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὡς ὑπογράψαντες τὴν Συνθήκην τῆς 25 Ἀπριλίου (7 Μαΐου 1832) ἀναγνωρίζουσι τὴν ἕνωσιν ταύτην, καὶ διακηρύττουσιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μεταξὺ τῶν Αὐλῶν τῆς Γαλλίας, τῆς Μ.

Βρετανίας καὶ τῆς Ῥωσίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ὑψ. Πύλης ἀφ' ἑτέρου διαπραχθείσης συμβάσεως τῇ 9/21 Ἰουλίου 1832, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Ἰονίων Νήσων, ἀποτελέσει ἓν Κράτος Μοναρχικὸν, ἀνεξάρτητον καὶ Συνταγματικὸν, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν τριῶν Αὐλῶν.

Ἄρθρ. 2. Αἱ Αὐλαὶ τῆς Γαλλίας, τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ῥωσίας, ὡς Δυνάμεις ἐγγυήτριαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, διακηρύττουσι, τῇ συναινέσει τῶν Αὐλῶν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πρωσσίας, ὅτι αἱ Νῆσοι τῆς Κερκύρας καὶ τῶν Παξῶν, ὡς καὶ τὰ σὺν αὐταῖς, μετὰ τὴν ἕνωσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, θέλουσιν ἀπολαύει τῶν πλεονεκτημάτων διηνεκοῦς οὐδετερότητος.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὑποχρεοῦται, τὸ καθ' ἑαυτὸν, νὰ τηρήσῃ τὴν οὐδετερότητα ταύτην.

Ἄρθρ. 3. Ἡ ἕνωσις τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος οὐδεμίαν θέλει ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὰ παραχωρηθέντα εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν τῶν ἀλλοδαπῶν, δυνάμει Συνθηκῶν καὶ συμβάσεων συναφθεισῶν ὑπὸ ξένων Δυνάμεων μετὰ τῆς Α. Βρετανικῆς Μ., ὡς προστάτιδος τῶν Ἰονίων Νήσων. Πᾶσαι αἱ ἐκ τῶν εἰρημένων συναλλαγῶν, ὡς καὶ ἐκ κανονισμῶν συνδεδεμένων πρὸς αὐτὰς καὶ σήμερον ἐν ἰσχύϊ, πηγάζουσαι ὑποχρεώσεις διατηρηθήσονται καὶ ἀκριβῶς ἐφαρμοσθήσονται ὡς καὶ μέχρι τοῦδε.

Ἑπομένως ῥητῶς συνομολογεῖται ὅτι τὰ πλοῖα καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ἀλλοδαπῶν ἐν τοῖς Ἰονίοις λιμέσιν, ὡς καὶ ἡ μεταξὺ τῶν Ἰονίων λιμένων καὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος ναυτιλία, θέλουσι τυγχάνει τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως καὶ ἔσονται ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ ὡς καὶ πρὸ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦτο μέχρι τῆς διαπράξεως νέων Συνθηκῶν ἢ συμβάσεων, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κανονισθῶσι μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν τὰ περὶ ἐμπορίας, ναυτιλίας καὶ τῆς τακτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ταχυδρομικῶν συγκοινωνιῶν ζητήματα.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ νέαι Συμβάσεις συναφθήσονται ἐντὸς δέκα πέντε ἐτῶν ἢ τάχιον, εἰ δυνατόν.

Ἄρθρ. 4. Ἡ μετὰ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἕνωσις τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων οὐδαμῶς ἀκυρώσει τὰς ὑπὸ τῆς ὑπαρχούσης νομοθεσίας τῶν νήσων καθιερωμένας ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας καὶ τῆς ἀνεξιθρησκείας· ἑπομένως, τὰ καθιερωθέντα θρησκευτικὰ δικαιώματα καὶ προνόμια ὑπὸ τοῦ Α'. καὶ Ε'. κεφαλαίου τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων, καὶ ἰδίως ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἐκκλησίας ἐπικρατούσης ἐν ταῖς νήσοις, ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῆς λατρείας ἡ χορηγουμένη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κράτους τῆς Προστατίδος Δυνάμεως, καὶ ἡ πλήρης ἀνεξιθρησκεία ἡ πρὸς τὰς ἄλλας χριστιανικὰς κοινότητας ὑποσχεθεῖσα, διατηρηθήσονται καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἰσχύϊ.

Ἡ εἰδικὴ προστασία, ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, ὡς καὶ τὰ πλεονεκτήματα ὧν αὕτη ἤδη ἀπολαύει, διατηρηθήσονται ἐπίσης· καὶ οἱ εἰς τὸ δόγμα τοῦτο ἀνήκοντες ὑπήκοοι θὰ ἀπολαύωσιν ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις τῆς αὐτῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῆς ἀναγνωρισθείσης αὐτοῖς ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 22 Ἰανουαρίου (3 Φεβρουαρίου) 1830.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπολύτου ἀστυκῆς καὶ πολιτικῆς ἰσότητος μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῶν διαφόρων δογμάτων, καθιερωμένη ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοκόλλου, θέλει ἐπίσης ἰσχύει ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις.

Ἄρθρ. 5. Ἡ Βουλὴ τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων ἐθέσπισε, διὰ ψηφίσματος ἐκδοθέντος τῇ 7/19 Ὀκτωβρίου 1863, ὅτι τὸ ποσὸν τῶν δέκα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν καθιεροῦται ἐτησίως εἰς αὔξησιν τῆς Ἀνακτορικῆς χορηγίας τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, κατὰ μηνιαίας δόσεις καταβαλλόμενον, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποτελέσῃ τὸν πρῶτον εἰσπρακτέον φόρον ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν Ἰονίων Νήσων, ἐκτὸς ἂν ληφθῇ πρόνοια κατὰ τοὺς συνταγματικοὺς τύπους διὰ τὴν ἀπότισιν αὐτοῦ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὑποχρεοῦται νὰ ἐφαρμόσῃ δεόντως τὸ ψήφισμα τοῦτο.

Ἄρθρ. 6. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτ. τῶν Γάλλων, ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτ. πασῶν τῶν Ῥωσιῶν συνεφώνησαν ὅπως παραιτήσωσιν, ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. ἕκαστος τέσσαρας χιλιάδας λιρ. στερλ. ἐτησίως, ἐκ τῶν ποσῶν ἃς τὸ Ἑλληνικὸν ταμεῖον ὑποχρεώθη ν' ἀποτίῃ ἐτησίως ἑκάστῳ αὐτῶν, δυνάμει τῆς συμφωνίας τῆς ἐν Ἀθήναις γενομένης ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τῇ συμπράξει τῶν Ἑλληνικῶν βουλῶν, κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1860.

Ῥητῶς ὁρίζεται ὅτι τὰ τρία ταῦτα ποσὰ, ἀποτελοῦντα κεφάλαιον δώδεκα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν ἐτησίως, προσδιορίζονται εἰς προσωπικὴν προίκισιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α'. πρὸς τῇ ἀνακτορικῇ χορηγίᾳ τῇ ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ Κράτους ὁριζομένῃ. Ἡ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Θρόνον ἀνάβασις τῆς Α. Μ. οὐδεμίαν ἄλλως τε θέλει ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὰς οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἡ Ἑλλὰς συνῆψε διὰ τοῦ ἄρθρου ΙΒ'. τῆς Συμβάσεως τῆς 25 Ἀπριλίου (7 Μαΐου 1832) πρὸς τὰς Δυνάμεις, τὰς ἐγγυηθείσας τὸ δάνειον, οὔτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεως

ἣν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1860 μετὰ τὰς παραστάσεις τῶν τριῶν Αὐλῶν.

Ἄρθρ. 7. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὑποχρεοῦται ν' ἀναδεχθῇ εἰς βάρος αὐτοῦ πάσας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ συμβάσεις τὰς νομίμως συναφθείσας ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων ἢ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ὑπὸ τῆς Προστατίδος Δυνάμεως τῶν νήσων, συνῳδὰ τῷ Συντάγματι τῶν Ἰονίων Νήσων, εἴτε μετὰ τῶν ξένων κυβερνήσεων, εἴτε μετὰ ἑταιριῶν ἢ ἑταιρικῶν συλλόγων, εἴτε μετ' ἰδιωτῶν, καὶ ὑπισχνεῖται νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ῥηθείσας ὑποχρεώσεις καὶ συμβόλαια καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν, ὡσανεὶ εἶχον συναφθῇ ὑπὸ τῆς Α. Μ. ἢ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγονται ἰδίως τὸ δημόσιον χρέος τῶν Ἰονίων Νήσων, καὶ τὰ εἰς τὴν Ἰόνιον Τράπεζαν εἰς τὴν θαλασσίαν ἑταιρίαν, τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Αὐστριακὸς Λόϋδ» γνωστὴν, συμφώνως πρὸς τὴν ταχυδρομικὴν σύμβασιν τῆς 1 Δεκεμβρίου 1853, καὶ εἰς τὴν ἑταιρίαν τοῦ ἀεριόφωτος τῆς Μελίτης καὶ τῆς Μεσογείου, χορηγηθέντα πλεονεκτήματα.

Ἄρθρ. 8. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὑπισχνεῖται νὰ ἀναδεχθῇ εἰς βάρος ἑαυτοῦ:

1. Τὰς χορηγηθείσας συντάξεις εἰς Βρετανοὺς ὑπηκόους ὑπὸ τῆς Ἰονίου κυβερνήσεως, συμφώνως πρὸς τοὺς περὶ συντάξεων ἰσχύοντας νόμους ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις.

2. Τὰς ὀφειλομένας ἀποζημιώσεις εἴς τινα ἄτομα, διατελοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἰονίου κυβερνήσεως, ἅπερ στερηθήσονται τῶν θέσεών των ἕνεκα τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνώσεως τῶν νήσων.

3. Τὰς συντάξεις, ὧν ἀπολαύουσι πολλοὶ ὑπήκοοι ἡμέτεροι, πρὸς ἀμοιβὴν ὑπηρεσιῶν προσενεχθεισῶν εἰς τὴν Ἰόνιον κυβέρνησιν.

Εἰδικὴ σύμβασις, συνομολογηθησομένη μεταξὺ τῆς Α.Βρ.Μ. καὶ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ὁρίσει τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφόρων τούτων συντάξεων, καὶ κανονίσει τὸν τρόπον τῆς ἀποτίσεως αὐτῶν.

Ἄρθρ. 9. Αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς Α. Βρ. Μεγαλειότητος, θέλουσιν ἀποχωρήσει ἐκ τῆς χώρας τῆς Ἡνωμένης Πολιτείας τῶν Ἰονίων Νήσων ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἢ πρότερον, εἰ δυνατὸν, μετὰ τὴν κύρωσιν τῆς παρούσης Συνθήκης.

Ἄρθρ. 10. Ἡ παροῦσα Συνθήκη ἐπικυρωθήσεται, αἱ δ' ἐπικυρώσεις ἀνταλλαχθήσονται ἐν Λονδίνῳ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἓξ ἑβδομάδων ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς, εἰ δυνατόν.

Πρὸς πίστωσιν τούτων κτλ.

Ἐγένετο ἐν Λονδίνῳ τὴν 17)29 Μαρτίου 1864.

Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ, ΡΩΣΣΕΛ, ΒΡΟΥΝΩΦ,
DE LA TOUR D'AUVERGNE.

(Ἕπεται ἡ σύμβασις.)

* * *

Ἡ αὐλὴ πενθεῖ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας διὰ τὸν θάνατον τῆς μάμμης τοῦ Βασιλέως Ἀουΐζης.

* * *

Προετάθη εἰς τὴν κυβέρνησιν περὶ συστάσεως κτηματικῆς τραπέζης ὑπὸ τοῦ Κυρ. Ἐπ. Βαλταζῆ. Εὐχόμεθα νὰ ἐπιτύχωσιν αἱ διαπραγματεύσεις.

«Ὁ Κυρ. Βαλταζῆς προτείνει, κατὰ τὸν *Ἐθνοφύλακα*, τοὺς ἑξῆς ὅρους· α') νὰ δανείζῃ ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀξίας διπλασίας τοῦ δανειζομένου ποσοῦ· β) ζητεῖ τόκον ἑπτὰ τοῖς 100 κατ' ἔτος· γ) ἐξαιτεῖται διὰ τὴν ταχεῖαν διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας τὰ αὐτὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα ἔχει καὶ ἡ ἐθνικὴ τράπεζα, καὶ δ) νὰ δανείζῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς μὲ ὑποθήκην τριπλασίας ἀξίας τοῦ δανειζομένου ποσοῦ. Πιστεύομεν, ὅτι ἡ κυβέρνησις, ἀναλογιζομένη τὰς ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χρημάτων ἀνάγκας τοῦ τόπου, θέλει ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους τούτους. »

* * *

Ἐν Σύρᾳ συνεπλάκησαν οἱ καθολικοὶ μετὰ τῶν ὀρθοδόξων κατοίκων διά τινα νεάνιδα ὀρθόδοξον ἀπαχθεῖσαν ὑπὸ Καθολικοῦ καὶ ἔπειτα νυμφευθεῖσαν ἄλλον ὀρθόδοξον· τρεῖς πολῖται ἐτραυματίσθησαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ δήμαρχος τῆς ἄνω Σύρας· χάρις ὅμως εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν καὶ εἰς τὴν προθυμίαν τῆς ἐθνοφυλακῆς ἡσύχασεν ἡ νῆσος.

* * *

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν παραιτηθεὶς διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πληρεξουσίων περὶ παύσεων καὶ διορισμῶν ὑπαλλήλων, ἀπέσυρεν ἔπειτα παρακληθεὶς τὴν παραίτησιν αὐτοῦ.

* * *

Τὴν 24 Μαρτίου ἐληστεύθη τὸ λεωφορεῖον Θηβῶν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ ὑπὸ ποιμένων, ὡς λέγεται.

* * *

Ἐν δὲ Πειραιεῖ ἐκλάπησαν ἐπιτηδείως 50 χιλιάδες δραχμῶν ἀπὸ τοῦ αὐστριακοῦ πρακτορείου εἰς διαφόρους ἀνήκουσαι. Ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ δραστηρίως, συνέλαβε μάλιστα ὑπόπτους τινάς.

* * *

Ὁ γέρων Κάρολος Βενέδικτος Hase, γνωστὸς γάλλος φιλολόγος, ἰδίως δὲ τὴν τῆς νέας Ἑλλάδος φιλολογίαν ἐν Παρισίοις διδάσκων, καὶ φίλος τῶν Ἑλλήνων ἀληθὴς, ἀπέθανεν. Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει σύντομον αὐτοῦ βιογραφίαν. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ σοφὸς Ἀμπέρος καὶ ὁ γνωστὸς ζωγράφος Φλανδρῖνος· οὕτως ἐν ὀλίγων ἡμερῶν διαστήματι ἡ τέχνη καὶ τὰ γράμματα ἐστερήθησαν τρεῖς διδασκάλους.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΟΣ. Κατ' ἐντολὴν τοῦ φιλογενοῦς. Κ. Ἰωάννου Ἀντωνιάδου, τοῦ φιλοτίμως δαπανήσαντος ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Βίου τοῦ Οὐασιγκτῶνος, τὰ ἐκτυπωθέντα 1000 ἀντίτυπα διενεμήθησαν *δωρεὰν* ὡς ἑξῆς.

Εἰς τὰ σχολεῖα Λήμνου	ἀντίτυπα	400.
» » Τενέδου	»	100.
Εἰς τὸ Ἀρσακεῖον	»	30.
» » Ὀρφανοτροφεῖον Χ. Κώστα	»	20.
» » » τῶν κορασίων	»	20.
» » Σχολεῖον Πλωμαρίου ἐν Λέσβῳ	»	30.
» » Ν. Λιοσίων Α. Μανάκη	»	20.
Εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Χίου διὰ Α. Μάμουκα	»	40.
Εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Οἰκοτροφεῖον Πετρῆ	»	10.
» ἐν Κηφισιᾷ δημ. σχολεῖον	»	10.
» σχολεῖον Βογαζικοῦ (Μακεδονία)	»	20.
Εἰς τὰ σχολεῖα Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου	»	90.
Εἰς τὰ σχολεῖα Σμύρνης διὰ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου	»	40.
Εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολεῖον τοῦ Ἁγ. Τάφου διὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.	»	20.
Εἰς τὸ σχολεῖον Ἐλληνσπόντου διὰ τοῦ προξ. Π. Φοίβου	»	10.
Εἰς διαφόρους δωρηθέντα μαθητὰς ἐφημερίδας, βιβλιοθήκας, τυπογράφους κτλ.	»	140.
Τὸ ὅλον		1000.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΩΚΥΤΟΥ. Κατὰ συμβουλὴν σοφοῦ ἰατροῦ, λέγει ὁ *Ταχυδρόμος τοῦ Πορθμοῦ τοῦ Καλαί*, γονεῖς τινες ἔπεμψαν τὰ πάσχοντα ὑπὸ κωκύτου τέκνα αὐτῶν εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἀερίου, ὅπως ἀναπνεύσωσιν ἐπί τινας στιγμὰς χρόνου τοὺς διὰ τὸ καθαριζόμενον ἀέριον ἀναπεμπομένους ἀτμούς. Οὐδὲν δὲ πείραμα ἀπέτυχε, ἀλλ' ἅμα ἀναπνεύσαντα τὰ παιδία τοὺς ἀτμοὺς τούτους ἐκαλλιτέρευον καὶ μετὰ τοῦτο ἀνελάμβανον ἐντελῶς.— Μετά τινας ἡμέρας ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς προστίθησι τὰ ἑξῆς. « Ἀφ' ὅτου κατεδείξαμεν τὸν νέον τρόπον τῆς θεραπείας τοῦ κωκύτου διὰ τῆς εἰσπνοῆς ὁσμῶν ἐκθυμιωμένων ἐκ τῆς καθαρτικῆς ἀσβέστου τοῦ φωτιστικοῦ ἀερίου, πολλοὶ ὡδήγησαν τὰ ἴδια τέκνα εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἀερίου τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ ἐν γένει, ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης εἰσπνεύσεως εὐχαρίστως παρετηρήθη ἐπαισθητὴ καλλιτέρευσις. Δύο ἢ τρεῖς ἐπισκέψεις ἀρκοῦσι πρὸς ἐντελῆ σχεδὸν ἀφανισμὸν τοῦ πάθους. Τὰς εἰδήσεις ταύτας ἐλάβομεν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος, παρακαλοῦντος ἡμᾶς ἐν ταὐτῷ νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς θέλοντας νὰ δοκιμάσωσι τὸ ἰατρικὸν τοῦτο ὅτι ἀσμένως θέλει εὐκολύνει εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον τῆς ἀσφαλοῦς δόσεως αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις ὁ διευθυντὴς ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ παιδίων τῆς ἡμετέρας πόλεως ὑποβληθέντων εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην· ἐν δὲ τοῖς ἓξ, ὑπὸ ἁπλοῦ κωκύτου κατεχομένοις, τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως. »

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ. Συνίσταται τὴν 1 Ἀπριλίου (ν. ε.) ἐν Παρισίοις ἐφημερὶς ἑβδομαδιαία καλουμένη *Μεγάλη ἐφημερὶς*, ὑπερβαίνουσα κατὰ τὸ μέγεθος τὰς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας καὶ ὅμως μόλις τιμωμένη 12 φρ. κατ' ἔτος. Μόνη ἡ ἐπιφυλλὶς ἑκάστου ἀριθμοῦ τῆς ἐφημερίδος περιέχει ὕλην ἑνὸς ὁλοκλήρου τόμου εἰς 18ον. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐκτυποῦται εἰς 500,000 ἀντιτύπων. Ἱδρυταὶ καὶ διευθυνταὶ αὐτῆς εἰσιν οἱ Ἐρ. Βιλμεσὰν καὶ Ἀλβερτῖνος Σεκόνδος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Μ. ΨΕΛΛΟΥ.

—o—

Τρισύλλαβον πέφυκα. Σὺ δέ μοι σκόπει·
Ζῶόν με γερσὶ ζῶον οὔκουν τυγχάνω.
Ἂν μου τὸ πρῶτον ἀφέλῃς τῶν γραμμάτων,
Εὕρῃς με κατάπαυσιν ἀνθρώπων γένους.
Τὸ δεύτερον δὲ γράμμα συναφαρίσας,
Γῆς πρὸς θάλασσαν ὀξὺ κατίδῃς τέλος.
Κἂν τὸ τρίτον γράμμα δὲ πάλιν ὑφέλῃς,
Εὐωδίαν ἔχον με πολλὴν κατίδῃς.
Εἰ γράμμα μου τέταρτον πάλιν ἐκβάλοις,
Οὕτως ἂν εὑρήσεις με, κἂν δίχα κόρου.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Τομ. ΙΔ'. Φυλλάδιον 335.

Σελ.	στήλ.	στίχ.	ἀντὶ	ἀνάγνωθι
600	β'.	31.	βιασθῶμεν	βασισθῶμεν.
»		44.	ὅτε	ὅτι
602	α'.	7.	σθενοῦσα	εὐθηνοῦσα.
»	»	30.	πάντα φόβον	τὰ αἴτια τοῦ φόβου.

Τομ. ΙΔ'. Φυλλάδιον 336.

629	β'.	12.	ἐλισσομένη	ἐπικλινομένη.